SEX PAX

Nº 8
SETEMBRE 1974

ANIVERSARI
DE LA
MORT
A
XILE

"PAX"- BUTLLETI DE PAX CHRISTI-
Nº 6 - Setembre 1974-
DIPOSIT LEGAL. B. 18764/1974
Ciclostil S.J.O.: Villarroel, 83. B. 11

NOTA DE LA REDACCIO

- El butlletí no es fa necessàriament solidari amb el contingut dels articles signats amb nom o pseudònim , pels col.laboradors.

SUMARI

EDITORIALS

pàg.2 1- El Concili de Joves del món.

pàg. 3 2- Aniversari de la mort a Xile.

pàg. 4-5 3- El Sahara deixa de ser Tabú.

COL.LABORACIONS

pàg. 6-14 Dossier Concili

- El Concili de Joves de Taizé- Lluís, Joan i Merçé. (Vic).
  Text de l'obertura.
- Carta al poble de Déu- Document.
- Conèixer Taizé per primera vegada- Lluís Alfons Bonis (Barna)

pàg. 15-16 Quilapayún- Francesc Palomar (Moià)

ARXIU

pàg. 17 - L'Església i la fe en el món social i polític.

RETALLANT

pàg. 18-19 -A les comunitats cristianes de Sabadell.

pàg. 20-21 - L'abandó de l'estat clerical.

INFOR-PAX

pàg. 22 - Propostes de treball en grup. Barcelona.

pàg. 22 - Trobada al Rosselló- Sant Miquel de Cuixà (Rosselló)

pàg. 23-24 -Jornades nacionals de Justicia i Pau- Justícia i Pau (Barcelona)

BIBLIOTECA COL.LECTIVA AMBULANT

pàg. 25 - Material de treball.

pàg. 25-26 - Llibres.

EDITORIAL 1

El concili dels joves del món

L´obertura d´una gran esperança: el Concili dels joves. D´una esperança viva,
compromesa,
total.

Durarà anys aquest concili; tants anys com calgui als homes que envileixen la Terra, governant amb repressió,
fruint de la suor dels altres,
fent-se l´orni als clams de justícia,
esbufegant farts,
essent indiferents a tot,
assassinant "legalment i justa",
deixant-se subornar per la "tele" i el futbol.
... tants anys com calgui als homes que fan de la Terra un planeta "inhabitable per a la majoria", segons la "Cárta al Poble de Déu".

No és una reunió de magistrats, ni d´alts jerarques,...no. Es quelcom més, quelcom de diferent en el nostre món de 1974. Quan veus gent de tot arreu,
de totes condicions de vida,
de totes les classes,
de moltes maneres de pensar,
però, en definitiva, gent que s´uneix a un ideal, no utòpic, sinó pràctic i concret, per a fer un món nou, una església conscient del seu deure,...llavors et preguntes:
podem perdre l´esperança ?
tenim dret a dir "no hi ha solució possible" ?
consentim en restar inactius ?

Precisament, Taizé, amb una organització externa humana i per tant, amb molts defectes, és lloc de compromís. Allí hi agafes o reprens força, coneixes gent que dobla, triplica i multiplica per cent el que tu creies una heroïcitat, un no-va-més de compromís i de treball. T´adones del que ets, de la poqueta cosa de l´acció individual, del teu relatiu "comprometre´t a la lluita",... oidà, les coses que veus !

No quedem amb paraules.

El germà Roger, prior de Taizé, se´n va aviat a Xile; li ha estat demanat d´anar a molts llocs; tria Xile per a començar. Hi va a escoltar, a veure; va allà a veure amb els seus propis ulls un estat clau de repressió. Un pas dels molts que donarà el Concili.

Tu, jo, ...què farem ? Ningú ens demana d´anar a l´altra part de món. Aquí, al nostre país, hi tenim prou camp d´acció, recordant "els qui envileixen la terra".

El cap sota la sorra, les mans a la butxaca, els "què hi farem?" No són postures vàlides per la persona d´avui. Mai no ho han estat, però menys encara en aquest moment.

EDITORIAL 2

ANIVERSARI DE LA MORT A XILE

Aquest 11 de setembre ha fet un any de la "Revolució Xilena". A Barcelona ha estat ben celebrada: una manifestació a la Plaça Sant Jaume i un coctel Molotov a la oficina de les "Líneas Aéreas Chilenas".

Nosaltres hem cregut adient "celebrar" aquest aniversari a Pax. La manera? Molt sencilla: Una total repulsa al Govern de Pinochet i a la situació socio-polítco-econòmica que ell ha creat dins Xile. Es esgarrifós el saber que intencionadament la inflació a Xile ha pujat desde el 11 de Setembre del 73 ençà, un 1.300%, mentre el salari dels obrers ha pujat escassament un 500%. S'ha de tenir en compte que vora el 80% dels productes apujats de preu, son productes primaris: menjar i roba.

S'ha de tenir en compte, que amb la nova llei anomenada "Estatuto del Inversionista Extranjero", s'han posat a la venda 107 empreses de propietat estatal al capital privat estranger, i s'han obert les portes a la inversió estrangera, sense exigir un mínim de reinversió dels beneficis en obres públiques que repercutirien en bé del poble.

Darrera aquesta política econòmica, hi ha tot un aparell de repressió que la protegeix: La creació de 30 camps de concentració amb una població flotant de 30.000 persones. els fusellaments sense judici previ, la desaparició de gent suposadament exilada, i la creació d'una població flotant de 2.300.000 persones en paro total, fan que nosaltres com a persones que lluitem per l'alliberació de l'home, refusem aquesta política, exigint per al poble Xilé, les llibertats fonamentals.

Per tal d'eliminar una població que en principi podría posar alguna oposició al Govern de Pinochet, es fan amb molta freqüència redades amb un lema comú: ¿De qué han vivido todos los cesantes desde septiembre hasta ahora?. La Junta de Govern s'ha autorespòstdient que han viscut de robar i d'assaltar, entroncant aquestes activitats amb l'estrategia global del "marxismo internacional que pretende a toda costa desprestigiar el Gobierno Militar" (...). D'on es dedueix que ésser pobre i viure, a Xile, es acte punible que es castiga amb l'afusellame nt i amb presó perpétua.

La nostra repulsa és total a tots aquests actes, i en concret a la Junta de Govern il.legalment instaurada.

"... a l'Estadi de Santiago de Chile: abans espectadors, ara víctimes del feixisme."

EDITORIAL 3

EL SAHARA DEIXA DE SER TABÚ...

El Sahara "espanyol" ha deixat de ser matèra reservada per a l'informació. Ha deixat de ser tabú. Ara, els periodistes d'aquí i corresponsals estrangers, són ben atesos en aqueixes latituds. Ara...comencem a pendre conciència dels últims vestigis del colonialisme espanyol. I, ara...el Sahara és tema de conflicte. Amb enormes reserves naturals de fodfats i ferro,aquest desert de món es cobejat alhora pel Marroc, Mauritània, Algèria i l'estat espanyol.Bé és cert que cadascú al.lega raons diferents,però tots ells veuen una forma de profitarse d'aquests poble subdesenvolupat,amb propi benefici.

Veiem-ne les raons bàsiques d'aquest interés pel Sahara:

-Algèria veu en el Sahara un camí de fàcil accés a l'Atlàntic, un camí que necesita per l'exportació de les seves reserves de ferro.Es potser el menys interessat pels jaciments de Bu-craa.

-Mauritània reivindica com a seva l a regió sud del territori saharauí,no excloent-ne,però, la possibilitat d'agregar-se la totalitat del territori.

"El rei Hassan II del Marroc"

- L'Estat Espanyol no vol perdre de cap de les maneres les inversions que durant els darrers anys ha fet en aqueixos territoris. Tant en la recerca (vana) de petroli com en l'explotació dels fosfats i el ferro.
- Marroc és qui, potser s'ho ha près més radicalment. La tensió fou extrema fins al punt que l'Estat Espanyol va haver d'evacuar dones i criatures cap a les illes Canàries, reforçartropes a les fronteres, cedir 12 kilòmetres al llarg de la frontera Sahara-Marroc,...Degut a les declaracions del rei Hassàn II, el clima s'ha tornat més suau.

Les reivindicacions del Marroc són d'obtenir tot el territori Saharauí com a integrant del regne marroquí.

Davant de les pretensions, diem-ne egoïstes, d'aquests quatre estats, hi trobem un poble minoritàri, analfabet, tribal, nòmada, pobre... el poble Saharahuí. No obstant les seves condicions actuals -fruit de la colonització- s'ha de reconèixer el seu legítim dret a l'independència. O és que són massa enzes per ser independents?. Això deuen pensar certs estats.

No ens pensem pas que s'ho agafin amb filosofia i bones cares, això de l'independència. No, ben al contrari. Al Sahara hi ha ja un moviment d'oposició a tot tipus d'imperialisme.

Un d'aquests grups clandestins, potser el més important és el "Moviment per a la lliberació nacional saharahuí"(MOREHOB) nascut als inicis de la década dels setanta. Aquest grup reivindica la independència del Sahara, oposant-se tant a les pretensions espanyoles com marroquís sobre el "seu" territori. Aboga per a la solució armada, puix preveu que el dit "estatut d'autodeterminació" del gobern espanyol, està pensat únicament per a obtenir "legalment" l 'hegemonía del seu previst "neocolonialisme" sobre el territori saharahuí.

Davant d'aquests fets la nostra postura no pot més que decantar-se cap a una solidaritat amb la lluita del poble saharauí per a obtenir la seva total independència.

DOSSIER—CONCILI

****
* EL CONCILI DE JOVES DE TAIZÉ *
****

Caldria,abans de donar una visió crítica del que va ser i representar el concili,oferir al lector una altra visió,que podríem anomenar externa, que serviria,pels qui desconeixen TAIZÉ,com a base per a una posterior i millor comprensió d'aquest fet i d'aquesta experiència.

Hem de senyalar,en primer lloc,el gran número d'assistents i l'organització,molt eficient, si tenim en compte les 40.000 persones que,segons els diaris,hi havien.

Per una millor perspectiva de la situació de l'allotjament i altres serveis,us exposem aquí el planell general de com estavem distribuits aquells dies:

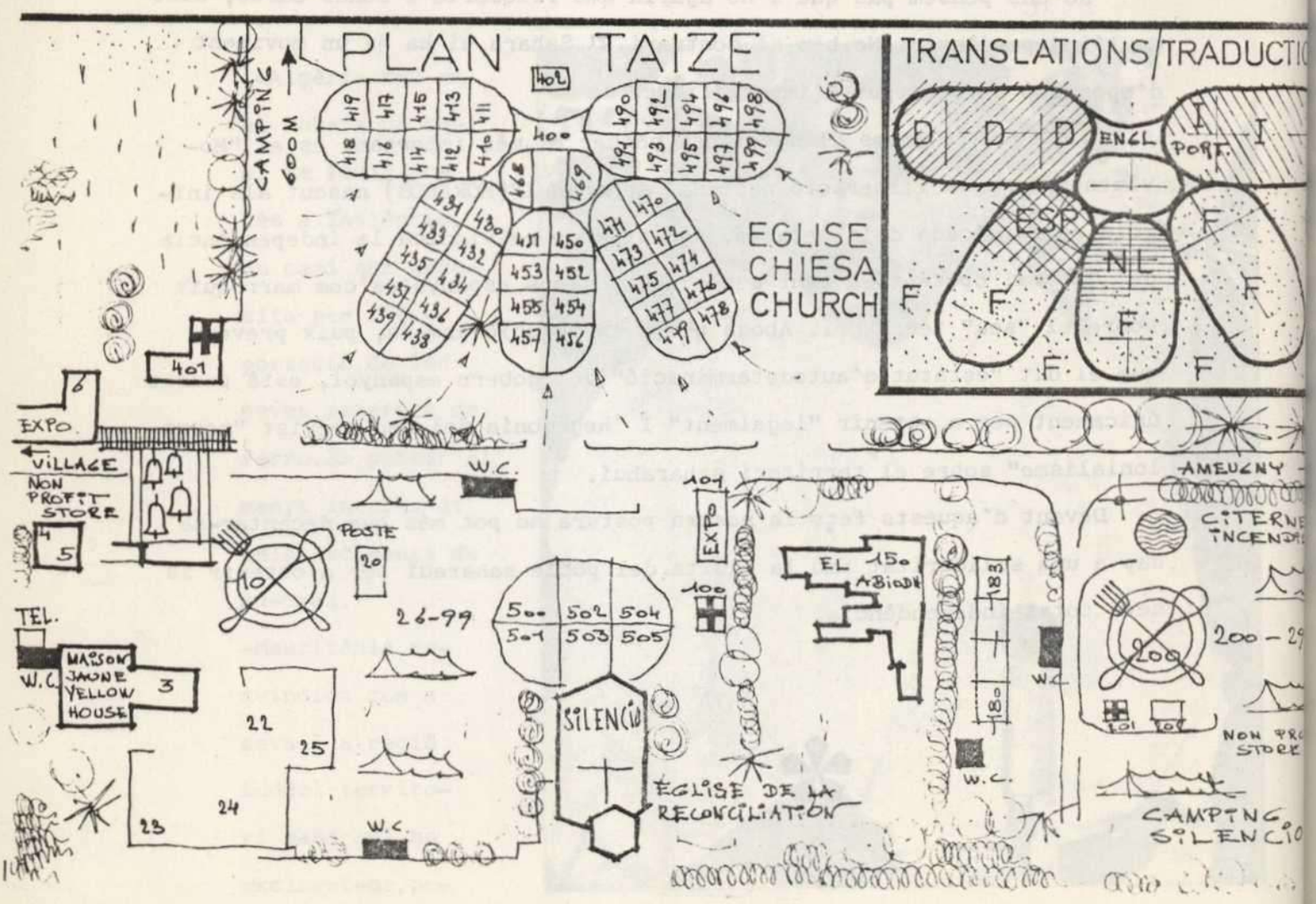

El divendres,en mig d'un ambient d'alegria,germanor i expectació,es deu l'obertura del primer gran Concili dels Joves,després de 4 anys d'intensa preparació; obertura que consistí en la lectura d'un text,llegit pel germà Roger (prior de la Comunitat de Taizé) i que aquí exposem:

TEXT DE L"OBERTURA

Ha arribat el dia de l'obertura del Concili dels joves,en aquest dia tots voldríem dir: obre't per a comprendre-ho tot de cada home,aquest home fet amb la mateixa pasta que tu,aquest home,que igual que tu,cerca,lluita,crea,prega.

Ha arribat el dia,després d"una espera molt llarga,espera viscuda en la recerca comú,amb les tensions que suposa,... i,el que en definitiva ha dominat,és la comfiansa de l'amor.

Sí,sense amor,per a qué existir? per a qué viure encara? amb quin tipus de finalitat? Aquí hi trobem el sentit de la nostra vida:ser estimats per sempre,inclús a l´eternitat,a fi que,també nosaltres,arribem a morir d´estimar. Sense amor,amb quin sentit podem existir? Sí,feliç el qui mort d´estimar.

L´essènsia mateixa del cristià,és que,per ell,Crist és la única font. Si preguem,és per amor,si lluitem per retornar un rostre humà a l´home explotat,menyspreant,això és també per amor.

Ho sabem prou? La comfiança de l´amor ens porta a l'exigéncia més forta que hi ha sobre la capa de la terra:viu-Crist pels homes,amb el risc constant de perdre la própia vida.

Anar fins a morir d´estimar i ,immediatament,surt i ens crema la pregunta de Crist: quan el pobre tenia fam,em vares reconéixer? a on eres quan jo compartia la vida amb els més desvalguts? fores opressor,encara que només fos d´un sol home sobre la terra? . Quan jo deia "desgraciats els rics", rics en diner,rics en doctrinarismes, vares preferir els miratges de les riqueses?

És veritat que per a fer sentir la veu dels homes sense veu, per a ser ferment d'una societat sense classes, qué pot fer un home per si mateix? Quasi res!!

És amb tot el poble de Déu,col.lectivament,que és possible encendre un foc sobre la terra... Això tots junts,també amb aquell qui,no compartint la nostra recerca ni la nostra fe, és,com tots nosaltres un home.

Avui,molts sou aquí a Taizé. Però també hi ha tots aquells que ara són lluny,aquells qui d'entre nosaltres són aprop, són reduits al silenci,ifins i tot "engarjolats",o també perseguits a causa de Crist i de la seva lluita per la justícia i la llibertat.

Aquests viuen Crist pels homes.

També,mai sol,sinó amb els homes de tot arreu estem cridats a viure l'inesperat,cridats a ser homes de sobre-abundància fins al punt d'arribar a morir per amor.

Pel que arriba fins aquí,hi ha camins estrets que Crist coneix quan afirma: "alguns,falsament,arribaran a dir tota classe de mals sobre vosaltres,per causa meva,perquè sou deixebles meus".

Aleshores,com passar aquests camins per a viure l'inesperat en qualsevol cosa Perdonar com Déu ha perdonat. Cantar i saltar fins a l'alegria serena. I serem lliures,incomparablement i,vora nostre,comença de nou la festa,per no acabar ja mai."

Seguidament,uns joves dels equips intercontinentals,explicaren llur experiències en el seu país,tenint com a punt de partida la seva situació social i seguint amb l'estat personal que els comportava.

Amb cántics,intervals de silenci i pregàries en comú,quedava obe[illegible]'a tasca i era precís treballar si volíem que donés fruit.

Durant els dies que seguiren es feren oficis i xerrades que varen contribuir a un intercanvi d'idees,pensaments i actituds.

La part de la teca,és a dir del menjar,contribuia eficaçment al manteniment de la "línia esbelta".

Els serveis sanitaris,molt concorreguts per cert,estaven a l'altura de les circumstàncies.

" TAIZÉ: vitrall de la transfiguració"

Aprofundint una mica més l'aspecte intern del Concili,hem de dir que el que ens va omplir més fou la diversitat i la unitat,a la vegada,respecte a idees i inquietuds. L'esperança,el diáleg, els intents de renovació,de llibertat,...estaven presents en qualsevol moment,sobretot en les xerrades on la gent donava tot el

que tenia,sense por a perdre res,degut a que,aquí,la gent no está lligada a cap circumstància idiosincrárica.

Creiem que el fet de participar en l'experiència,pot portar a molts que van assistir-hi un compromís personal que desenvolupará cadascú en el seu lloc corresponent.

"El germá Roger,prior de Taizé,dirigint la paraula a un grup de joves,durant el temps de preparació del concili"

ANÈCDOTES

1/ Ens hem enterat per rumors persistents,comfirmats a Taizé i desconeguts per la premsa del país,que dos autocars amb joves bascos foren retinguts a la frontera d'Irun,sense deixar-los assistir al concili.

2/ Pels matrimonis que hi anessin amb fills petits,podien disposar d'una guarderia totalment gratuita.

3/ Hem de destacar la quantitat industrial de fang apilotat per tot arreu,degut a l'intensa pluja nocturna,que a més de remollar-nos,ens impedí la locomoció normal durant un dia sencer.

4/ Una bona tarda es va convocar una reunió de catalans,on coneguérem la gent de la nostra terra que estaven presents allà (calculem uns 700) . Després de fer noves amistats,repassàrem el folklore català i internacional,per acabar pujant silenciosament tots junts, fins a l'església per a assistir a l'ofici del vespre. Aquesta trobada contribuí a reafirmar la realitat dels Paisos Catalans com a nació dins de l'Estat Espanyol (1)

LA TROBADA DELS CATALANS"

5/ Hem de notar l'assistència de certs "éssers" de dubtosa procedència i en canvi d'intencions molt concretes.

6/ Fem també esment de la gran col.laboració dels gendarmes francesos que varen contribuir en la regulació del tràfic i la vigilància dels interessos particulars (motxoles,...),així com l'assistència cada dia d'ambulància i altres serveis d'urgència.

LLUÍS,JOAN I MERCÈ

VIC, SETEMBRE DE 1974

(1) Per aclarir els conceptes de "nació" i "estat", vegeu el número 5 de "PAX" ,al començament de l'article sobre la Nació Occitana.

"Un grup de discussió,a Taizé"

==========

Publiquem, a continuació, el text íntegre de la "CARTA AL POBLE DE DÉU", document-compromís de l'obertura del Concili dels Joves. Aquest text ha estat preparat i redactat pels equips intercontinentals de joves, després de múltiples contactes en diferents continents i també com a recull i resultat de la preparació feta per milers de joves al mateix Taizé.

Carta al poble de Déu

Hem nascut en una terra que és inhabitable per a la major part dels homes. Una gran part de la humanitat és explotada per una minoria que frueix de privilegis intolerables. Abunden els règims policíacs que protegeixen els poderosos. Societats multinacionals imposen les seves lleis. Regnen el lucre i el diner. Els qui detenten el poder no escolten gairebé mai els homes sense veu.

I el poble de Déu, quin camí d'alliberament obre? No pot pas esquivar aquesta pregunta .

Quan els cristians dels primers temps es van trobar davant una questió insoluble i anaven a dividir-se, van decidir de reunir-se en concili. Ens en vam recordar per Pasqua de 1970, quan cercàvem respostes per al nostre temps. I vam optar no per un fòrum d'idees, no per congressos, sinó per un concili dels joves, és a dir , una realitat que uneix joves de tots els països i que ens compromet sense ambiguitat a causa del Crist i de l'Evangeli.

Al cor del Concili dels Joves es troba el Crist ressucitat. És ell qui celebrem, present en la eucaristia, viu en l'Església, amagat en l'home, germà nostre.

Durant quatre anys i mig de preparació ens hem visitat incessantment els uns als altres. Hem recorregut la terra en tots sentits, malgrat els mitjans molt precaris. En alguns llocs, les condicions polítiques ens han fet travessar greus situacions.

Poc a poc, s'ha obert pas una consciència comuna que s'ha format més particularment per la veu dels qui d'entre nosaltres estan sotmesos a la dependència, a l'opressió, o que estant reduits al silenci.

I avui, nosaltres, tenim una certesa: el Crist ressucitat prepara el seu poble a esdevenir alhora poble contemplatiu, assedegat de Déu; poble de justícia, vivint la lluita dels homes i dels pobles explotats; poble de comunió on el no creient trobi també un lloc creador.

Nosaltres som port integrant d'aquest poble. És per això que li dirigim aquesta carta, per tal de compartir amb ell les inquietuds que existeixen en nosaltres i les esperances que ens devoren.

Nombroses Esglésies , tant a l'hemisferi sud com a l'hemisferi nord, són vigilades, molestades, fins i tot perseguides. Algunes d'entre elles demostren que, sense lligams amb el poder polític, sense mitjans de poder, sense riqueses, l'Església pot conèixer un nou naixement, esdevenir força alliberadora per als homes i irradiar Déu.

Una altra part del poble de Déu, tant a l'hemisferi nord com a l'hemisferi sud, pacten amb la desigualtat. Alguns cristians individualment i moltes institucions d'Església han capitalitzat els béns , han amuntegat immenses riqueses en diner, terres, edificis, en accions als bancs. Hi ha països on les Església romanen lligades als poders polítics o financers. D'allò que els és superflu, en donen fortes sumes per al desenvolupament, però no obstant això no modifiquen les seves pròpies estructures. Hi ha institucions d'Església que es procuren els mitjans més eficaços per complir la seva missió, animar les seves activitats, reunir les seves comissions. Però molts constaten que, a poc a poc, la vida se'n va, deixant les institucions movent-se en el buit. Les Esglésies són abandonades cada vegada més pels homes del nostre temps. La seva paraula perd la seva credebilitat.

Els cristians dels primers temps ho posaven tot en comú. Es reunien cada dia per pregar. Vivien en la joia i en la simplicitat. En això se'ls coneixia.

Durant els últims anys de preparació del concili dels joves, enmig de l'extrema diversitat dels suggeriments expressats, heus aquí les intuicions que destaquen sobre totes les altres i a les quals dediquem el primer període del cocili dels joves:

- Església, què dius del teu futur?

- Renunciaràs als mitjans de poder, als compromisos amb els poders polítics o financers?

- Abandonaràs els privilegis, renunciaràs a capitalitzar? Esdevindràs a la fi "comunitat universal que comparteix", comunitat per fi reconciliada, lloc de comunió i d'amistat per a tota la humanitat?

- A cada lloc i a tota la terra, esdevindràs, així, llavor d'una societat sense classes i sense privilegis, sense dominació d'un home sobre un altre, d'un poble sobre un altre poble?

- Església, què dius del teu futur?

- Esdevindràs poble de les benaurances, sense cap altra seguretat que el Crist: poble pobre, contemplatiu, creador de pau, portador d'una joia i d'una festa alliberadora per als homes, acceptant el risc d'ésser perseguida a causa de la justícia?

- Si som part integrant d'aquesta Església sabem que no podem exigir res als altres, sense arriscar nosaltres mateixos el tot pel tot. Què podem témer? No ens diu el Crist: "Foc he vingut a calar a la terra, i com desitjo que ja sigui encès!". Ens atrevirem a viure el concili dels joves com una anticipació de tot el que demanem. Gosarem comprometre'ns junts i sense tornar enrera a viure l'inesperat, a fer brollar l'esperit de les benaurances en el poble de Déu, a ser ferment d'una societat sense classes i sense privilegis.

Dirigim aquesta primera carta al poble de Déu, escrita en els nostres cors, per tal de compartir el que ens crema.

OBERTURA DEL CONCILI DELS JOVES
TAIZÉ, 1er DE SETEMBRE DE 1974.

PRIMERES NOTES SOBRE L'ELABORACIÓ DEL CONCILI DELS JOVES

Per tal de participar en aquest nou infantament del poble de Déu, el concili dels joves està a punt de començar a comprometre les seves energies perquè siguin empresos passos irreversibles, etapa rera etapa.

La nostra elaboració es farà en "trobaments conciliars", que es tindran regularment, sigui a Taizé, sigui en llocs dels altres continents, que es precisaran amb anticipació sobre la marxa. Progressivament, amb l'aportació del que es viu arreu, per una creació comuna, les etapes de la nostra marxa s'aniran obrint pas a pas i seran recapitulades una o dues vegades l'any.

Perquè aquesta elaboració no es faci tant sols entre joves, sinó escoltant les intuicions del poble de Déu, cal que cadascú porti una vida subterrània al cor d'aquest poble. Compartir la vida i la lluita de tots, joves i adults, nens i ancians, particularment dels més oprimits. Cercaramb tots ells, sense segregació. Suscitar arreu una oració amagada, sols o en múltiples petits grups sempre provisionals, pregant amb el poble de Déu, sempre que sigui possible en els llocs on ell prega. I tot això no en "nom del concili dels joves" sinó en "nom del poble de les benaurances". Sense grups que siguin específicament del concili dels joves.

Per tal d'anticipar, entre altres, una de les realitats de l'Església de demà, el concili dels joves avançarà sense capital, sense reserves de diner, autofinanciant-se. No tindrà com a canals de comunicació sinó el mínim necessari: alguns d'aquests canals ja han estat precisats durant el temps de preparació.

Tota la nostra elaboració estarà animada pel desig de ser llevat amagat dins el poble de Déu.

CONÈIXER TAIZÉ PER PRIMERA VEGADA

A la Pasqua 73 vaig anar per primer cop a Taizé. Va ésser una bona experiència. Per a mi va ésser com "sortir de l'ou". En vaig tornar molt impresionat i amb unes ganes de canviar el món en cinc minuts, que quan vaig arribar a Barcelona, la topada amb la realitat, i amb això no vull dir que Taizé sigui una vivència desplaçada de la realitat, em va enfonsar. Però això em va passar perqué l'esperit de Taizé només em va arribar a nivell de superfície. Es una etapa que s'ha de passar i de la que crec que és bò passar-hi, doncs després valores molt més críticament la realitat.

Aquest any hi he tornet. Primer vàrem anar a Suissa 15 dies en els quals vaig tenir una intensa experiència comunitària amb 16 nois i noies més. Aquests 15 dies de repòs i de profunda estimació entre tots nosaltres, va preparar el nostre esperit per rebre amb sencillesa el missatge de Taizé.

Res més arribar em vaig oferir per fer algún servei a on fés falta i em van dir que em dediqués a vendre tiquets de menjar a l'acollida dels espanyols. Per allà hi va passar tothom: castellans, gallegs, vascs, andalusos, catalans etc.van passar per allà duent tothom el seu bocinet d'amor que ofería al primer que passés.

Ens va ploure molt. Fins i tot es va enfonsar la tenda a on teníem posada la parada. Amb aigua i fang per tot arreu, vàrem continuar.Van ser dies de profunda vivència i de reflexió comunitària.

El missatge de Taizé , després de 20 dies d'estar a Barcelona, crec que l comprés força bé:

CRIST ES VIU!!!!

Això sona molt bé . Però crec que he lograt compendre la frase amb tota la seva amplitut i el compromís que porta. Aquest nou anunci de Crist res més vol dir que Ell és viu aquí amb nosaltres i em demana un compromís de vida. Ell m'interpela amb la paraula sempre viva de l'Evangeli i em demana una actitud profètica de denuncia a mi mateix i a la societat a on visc.

Es una tasca dura la renuncia a la comoditat que ens ofereix la nostra societat, i fer real aquella frase de Jesús que diu:

LA VERITAT US FARA LLIURES Jo. 8, 32

Lluis Alfons Bonis

QUILAPAYUN

Els passats 20 i 21 de Septembre, van actuar al Palau Blau Grana els xilens "Quilapayún" . El primer dia estava bastant ple, i el segon hi havia gent a fora.

Sobre l'actuació del grup, cal dir que, junt amb una música basada en el folklore del seu país i de Sudamèrica en general, hi havien unes lletres plenes de significació social. El seu comportament en escena, molt sobri, tots negres i quiets -algún parlamentarisme desafortunat el primer dia-. Les veus amb força i bon domini del seu instrumental típic.

El més important és que més que un concert va ser tot un acte de comunicació entre nosaltres i ells, que eren abans del 11 de Septembre com una Embaixada Cultural del seu país, i ara el seu paper ha sigut modificat i allargat per les circomstàncies, donat que no poden tornar-hi.

Van cantar cançons molt interessants, excel.lents peces instrumentals, i sobre tot, unes cançons amb participació del públic (una que la gent havia de dir: "El pueblo unido jamás será vencido"); era important i impresionant sentir les mils de veus cantant unides, i àvides de demostrar la solidaritat amb el poble xilè.

Es va repetir que el públic tinguessim responsabilitat perquè poguessin continuar les seves previstes actuacions a Espanya, i la probable exaltació no va sobreeixir. Però, no es va fer el recital previst a Madrid.

Francesc PALOMAR

"Quilapayún"

EL PUEBLO UNIDO JAMAS SERA VENCIDO

De pié cantar,
que vamos a triunfar!

Avanzan ya banderas de unidad,
i tú vendrás
marchando junto a mí,
y así verás tu canto y tu bandera
florecer.
La luz de un rojo amanecer
anuncia ya la vida que vendrá.

De pié, luchar
el pueblo va a triunfar.

Será mejor la vida que vendrá
a conquistar nuestra felicidad,
y en un clamor
mil voces de combate se alzarán,
dirán canción de libertad,
con decisión la Patria vencerá
y ahora el pueblo
que se alza en la lucha
con voz de gigante,
gritando, adelante!
El pueblo unido jamás será vencido,
La Patria está forjando la unidad,
de Norte a Sur se movilizará,
desde el salar ardiente y mineral
al bosque austral,
unidos en la lucha y el trabajo irán.
La Patria cubrirán,
su paso ya anuncia el porvenir.

De pié cantar,
el pueblo va atriunfar!

Millones ya imponen,
de acero son ardiente batallón,
sus manos van
llevando la justicia y la razón,
mujer con fuego y con valor,
ya estás aquí
junto al trabajador.
I ahora el pueblo....

QUILAPAYUN

L'ESGLÈSIA I LA FE EN EL MÓN SOCIAL I POLÍTIC

Després del Concili, el procés d'obertura cap a l'esquerra és evident. Avui no suposa cap problema a nivell doctrinal, la conciliació entre un socialisme no-marxista i el pensament eclesial. Abans la paraula socialisme, era ja sinònim de marxisme i enemiga de la doctrina oficial de l'Església. Ara, la primera distinció que posen en relleu els documents oficials són: socialisme democràtic no-marxista i els socialismes marxistes (apilotats confusament.!!). La Jerarquia encara no s'ha fet càrrec de la diferència real entre un marxisme democràtic i un marxisme dictatorial. Els posa a tots al mateix sac. El partit comunista s'esforça en fer veure i remarcar les diferències al centre i a la dreta democràtica. Els ultra-esquerres, ja el tenen apamat.

Un cop d'ull ja fa descobrir una fe en desplaçament. Abans del Concili, la fe es trobava "reclosa" a la ultra-dreta política, i tolerava els grups marginats que es deien demòcrates-lliberals.

Heus aquí esquematitzat l'entrellaç entre la fe i la realitat socio-política. Està clar, hi ha moltes precisions a fer en aquest esquema. S'ha de prendre sols com a orientació. Si voleu, com una aproximació.

1) Ultra dreta	*Pluralisme dissimuladament combatut*
Fe pre-conciliar	*(Nacional-Catolicisme)*
Bisbe: Guerra Campos	*Laic: Blas Piñar (Castella)*
	Requetés i S.Antoni M. Claret
	(parròquia) (Catalunya)
2) Dreta	*Pluralisme elogiat*
Fe oficial post-conciliar	*(Democràcia cristiana)*
Bisbe: Tarancón	*Laic: Ruiz Giménez (Castella)*
	Canyellas (Catalunya)
3) Centre	*Pluralisme acceptat*
Fe oficiosa post-conciliar	*(Socialisme democràtic no-marxista)*
Bisbe: Iniesta, Larauri	*Laic: Tierno Galván (Castella)*
	Duran Raventós (Catalunya)
4) Esquerra	*Pluralisme tolerat*
Fe post-conciliar tolerada	*(Socialisme democràtic marxista)*
Bisbe:	*Laic: Santiago Carrillo (Castella)*
	Soler Barberà, PSAN, (Catalunya)
5) Ultra-esquerra	*Pluralisme obertament combatut*
Fe post-conciliar perseguida	*(Marxisme dictatorial no democràtic)*
Bisbe:.....	*Laic: BR., PCI., LL.C.,*
	tots els cristians a aquest nivell
	personatges testimoni

Amb la qual cosa, el que resulta és que no és perseguida la fe, sinó l' acompanyant, o el requadre ideològic que l'enmarca o que la vertebra per dins.

El que queda realment al descobert, és que la fe encara no ha aconseguit alliberar-se del requadrament ideològic. Es a dir, no ha aconseguit encara la seva propia consistència i desde ella, assumir com a distint el nivell ideològic que fa la funció d'eina o instrument ordenador d'una realitat socio-política.

Aquesta manca de consistència pròpia de la fe, és la que provoca la deserció massiva de l'Església. A Catalunya sols el 21 % va a missa els diumenges, segons l' estudi que ha realitzat ISPA.

A LES COMUNITATS CRISTIANES DE SABADELL

SOBRE LA DETENCIO DE 67 PERSONES EN EL COL.LEGI DE LES MARES ESCOLAPIES, DE LA NOSTRA CIUTAT

1.- ELS FETS

Vers les 11 del matí, del diumenge passat, dia 8 de setembre, la policia acordonava els carrers al voltant del col.legi de les Mares Escolàpies del carrer St.Josep. En el saló d'actes del col.legi hi havia un centenar de persones que, segons la nota informativa de la Prefectura Superior de Policia, estaven convocades per l'anomenada "Assemblea de Catalunya".

La mare superiora i el vicari episcopal de la zona no autoritzaren l'entrada de la força pública. A les 5 de la tarda, però, la policia entrava en el col.legi prèvia notificació telefónica al bisbe auxiliar Dr. Guix, comunicació feta com a "simple deferència". Registraren les aules i sales del col.legi sense permís judicial. Es varen fer 67 detencions. Els detinguts foren traslladats a Barcelona. El bisbe auxiliar Dr.Daumal arribà al col.legi poca estona després de finalitzar el registre policial.

2.- CONSEQUENCIES

Aquest fet, que provocà l'alarma deguda a l'extraordinari desplegament de forces, ha tingut ample ressó a tota la nostra ciutat. Les actituds han estat molt diverses i els comentaris, a voltes molt lluny de la realitat. Alguns es manifesten confosos i perplexos pel fet que aquesta reunió de "l'Assemblea de Catalunya" es celebrés en un col.legi de l'Església.

Pensem que el fet i les reaccions que ha provocat demanen una paraula orientadora i il.luminadora.

3.- L'ESGLESIA I ELS DRETS DE REUNIO I ASSOCIACIO

Recordem que entre els drets naturals de l'home proclamats per la "Declaració Universal dels Drets de l'Home" (art. 20.1) i per l'encíclica "Pacem in Terris" del Papa Joan (núm. 23 i 145) hi ha els de llibertat de reunió i d'associació; drets que l'encíclica qualifica d' "universals i inalienables".

En el nostre país aquests drets han estat repetidament recordats per la nostra Jerarquia eclesiàstica. La Conferència episcopal espanyola, l'any passat, afirmava: "Donat que cap sistema social o polític pot esgotar tota la riquesa de l'esperit evangèlic cal que existeixi en la comunitat política suficient espai, a fi que els seus membres puguin assumir d'una manera eficaç la pluralitat de compromisos individuals i col.lectius. Una efectiva pluralitat d'opcions és part integrant del bé comú".

A la nostra diòcesi, el Consell Episcopal ha proposat com objectius que mereixen prioritat en l'acció pastoral, "la defensa efectiva dels drets de l'home, tal com pertoca a la missió de l'Església "segons el document episcopal "Església i comunitat política" (núm. 22). I el nostre cardenal-arquebisbe, en ocasió d'un fet semblant, succit el 28 d'octubre de l'any passat, a la parròquia de Maria Mitjancera, de Barcelona, i ratificat en aquesta ocasió en una nota de l'oficina de premsa de l'Arquebisbat, publicada el dijous passat, urgia la necessitat d'un nou ordre jurídic on sigui possible exercir degudament aquests drets: "Urgeix -deia- per al nostre país, un ordenament jurídic que respongui als desigs i necessitats, tant àmplia i profundament sentits pel nostre poble. D'aquesta manera, per una banda, no es donarien fets com el que lamentem, amb tot el seguici de dolor i ressentiments, i per altra banda, s'evitarien actuacions

de la força pública que, en produir-se en llocs sagrats i dependències eclesials (en el nostre cas, un col.legi de l'Església i unes dependències de clausura canònica) -que tenen un fi propi i determinat- poden resultar lesives al vigent Concordat".

Opinem que, com a conseqüència d'aquestes declaracions públiques de la Jerarquia, seria inconsequent quedar-se única i exclusivament amb la proclamació i defensa teòrica d'uns drets.

4.- VOLEM REMARCAR l'actitud serena i cristiana que, en tot moment, mantingué la comunitat de religioses escolàpies en aquest afer, i les reaccions sensates de bastants pares d'alumnes del col.legi que no s'han escandalitzat, sinó al contrari, han comprès que el veritable ensenyament religiós ha de portar algunes vegades a prendre unes postures i a fer unes opcions coherents amb els principis que ensenya l'Església.

5.- LAMENTEM I NO ESTEM D'ACORD a) amb la falta d'un adequat ordenament jurídic que protegeixi eficaçment els drets d'associació i de reunió; b) amb l'abús de poder que ha suposat l'entrada de la força pública per registrar un col.legi religiós - sense presentar per escrit el permís judicial. Així mateix, cal denunciar el registre de cases veines del col.legi sense l'esmentat permís; c) amb el mal tracte de paraula a una religiosa de la comunitat i el tracte incorrecte d'obra a alguns detinguts en el moment de la detenció.

Sabadell, 15 de setembre de 1974

El Vicari Episcopal i Arxiprestos de Sabadell

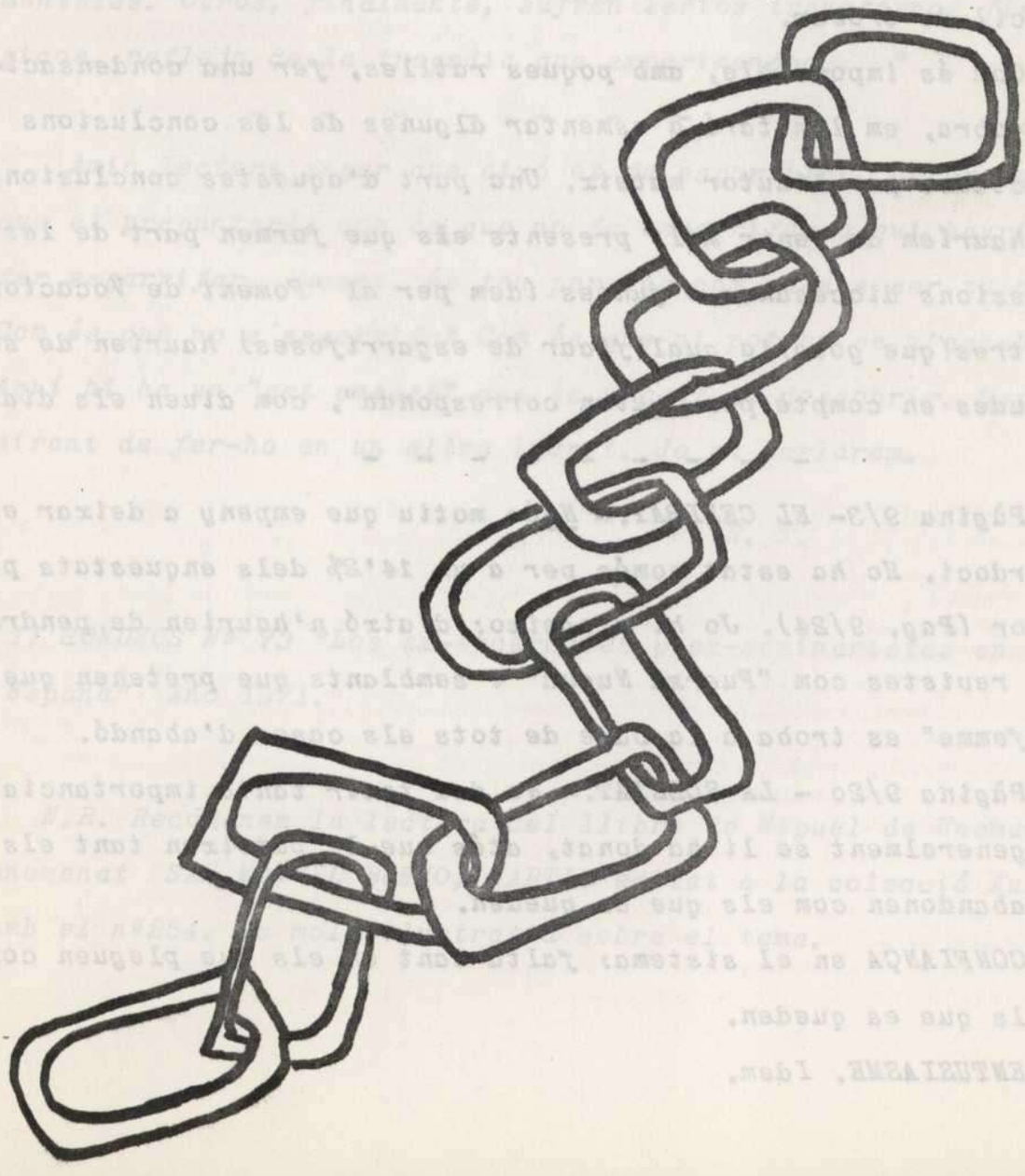

L'ABANDÓ DE L'ESTAT CLERICAL

Tret del butlletí que publica la "Lliga Espiritual de la Mare de Deu de Montserrat", Aquest butlletí es el porta-veu del Secretariat de les Comunitats de Base de Barcelona.

Ja era hora que comencessin a sortir treballs sobre l'abandó de l'estat clerical! Me n'ha arribat un de voluminós (314 pàgines) fet amb un total rigor científic, per un jesuita sociòleg, José Ignacio Ruiz Olabuenaga (1). Editat (no pas aquí, com és de suposar, sinó a Mèxic) pel Centre Internacional de Documentacions de Cuernavaca. Tinc entès que és una publicació difícil de trobar.

Com és impossible, amb poques ratlles, fer una condensació de l'obra, em limitaré a esmentar algunes de les conclusions redactades per l'autor mateix. Una part d'aquestes conclusions les hauríem de tenir molt presents els que formen part de les comissions diocesanes o juntes ídem per al "Foment de Vocacions"; d'altres(que gosaria qualificar de esgarrifoses) haurien de ser tingudes en compte per "quien corresponda", com diuen els diaris.

\- - - - - - - - - -

Pàgina 9/3- EL CELIBAT.- Noés motiu que empeny a deixar el sacerdoci. Ho ha estat només per a un 14'2% dels enquestats per l'autor (Pag. 9/24). Jo hi afegeixo: d'això n'haurien de pendre nota revistes com "Fuerza Nueva" i semblants que pretenen que "la femme" es troba a la base de tots els casos d'abandó.

Pàgina 9/2o - LA SOLETAT.- No deu tenir tanta importancia com generalment se li ha donat, atés que la pateixen tant els que abandonen com els que es queden.

CONFIANÇA en el sistema: falta tant en els que pleguen com en els que es queden.

ENTUSIASME. Idem.

Pàgina 9/21 - DESESPERACIO.- Aquesta ha estat l'escala més significativa, la convicció de que no hi ha res a fer.

Pàgina 9/22 - MADURESA HUMANA.- Algú ha volgut que el plegar fós consequència de la manca de maduresa. No ho deu ser, quan la immaduresa tan es troba en uns com en els altres.

I ara venen les"esgarrifoses"

Página 9/23 - PROBLEMA DEL SUICIDI (Reprodueixo sense traduir) "Un problema incomprensiblemente ignorado por casi todos los autores es el índice elevado de intentos de suicidio entre los candidatos a ex-sacerdotes... A mi juicio -y experiencia- el suicidio ocupa un lugar extraordinariamente alto entre los sacerdotes que experimentan la actual crisis sacerdotal. Otros, no llegan al suicidio, pero degeneran en auténticos enfermos mentales. Otros, finalmente, sufren serios transtornos fisiológicos, reflejo de la tragedia que experimentan...."

\- - - - - - -

Amic lector: segur que això et fa esgarrifar. Segur també, que et preguntarás com és que no fa esgarrifar a qui hauria de fer esgarrifar, Aquest, és tan persona com puguis ser tu o jo. Com és que no s'esgarrifa? Com és que ni potser se n'assabenta? Aquí hi ha un "gat amagat" que és urgent de descobrir. Estem mirant de fer-ho en un altre indret. Ja en parlarem.

J. R. T.

(1) SONDEOS Nº 73 "Los ex-sacerdotes y ex-seminaristas en España" Año 1971.

N.R. Recomanem la lectura del llibre de Miguel de Unamuno anomenat SAN MANUEL BUENO, MARTIR editat a la colecció Austral amb el nº254. Es molt ilustratiu sobre el tema.

A/ PROPOSTES DE TREBALL EN GRUP

A Barcelona hi va haver una reunió amb gent que havia anat a la Ruta de Londres i d'altres persones. D'allí van surtir uns quants punts com a possibles accions a portar arreu. Hem cregut necessari fer-vos-ho arribar per si alguna d'aquestes fites us interessa i us hi pogueu comprometre.

A sota de cada punt d'acció hi ha l'adreça de la persona que se n'ha fet provisionalment responsable. A ell podeu dirigir-vos.

1. Creació d'un centre d'acolliment ,a Barcelona amb unes vertents ben concretes,com a punt d'eixida:
   - acollida d'inmigrants
   - " d'extrangers

   Responsable: CARMEL DELGADO
   C/ MONTJUIC DEL BISBE , 3 , 2 , 2
   BARCELONA - 2 -
   TELF. 317.97.14

2. Montar un tipus de camp de treball de vacances en algun lloc de les nostres comarques. Com a primera idea,s'insinuà d'aprofitar "ponts" durant l'any o bé els fins de setmana.

   Responsable: ANTON VECIANA (1)

3. Surtí l'idea de contactar amb gent d´altres bandes de l'Estat Espanyol,surtint de l'àmbit dels Paisos Catalans. Davant d'això,es proposà preparar una Ruta Estatal durant aquest curs.

   Responsable: JOAN (1)

(1) - A qui l'interessi tenir les adreces d'en Joan i de l'Anton,poden demanar-nos-les a l'apartat 5454 de Barcelona,adreça de "PAX".

B/ TROBADA AL ROSSELLÓ

Per mitjà de la revista "CANIGO" ens enterem que uns grups de joves catalans de les comarques del Rosselló,Vallespir,Conflent,... preparen una trobada de jovent a SANT MIQUEL DE CUIXA ,en motiu del mil.lenari del monestir. A les planes d'aqueixa revista es convidava al jovent de les comarques d'aquest cantó del Pirineu a assistir-hi.
Ens en fem ressó.
La trobada és el dia 13 d'octubre. Nosaltres pensem anar-hi (ja que el dia 12 també és festa),marxant d'aquí el divendres dia 11 a la nit. Si algú vol venir-hi,pot telefonar a la MERCE COLOM , telf. 889.36.72 (VIC) , fins a les 5 de la tarda.

JUSTICIA I PAU ENS INFORMA

JORNADES NACIONALS DE JUSTICIA I PAU

La Comissió Nacional JUSTITIA ET PAX ha estat reunida durant dos dies a l'Abadia de Montserrat, en unes Jornades Nacionals en les quals hi ha participat més de seixanta persones de tretze diòcesis. Al començament de les reunions es va celebrar una roda de premsa per a informar sobre el desenvolupament d'aquestes Jornades, així com també, sobre d'altres extrems relacionats amb la seva activitat. Presidiren la conferència, Joaquín Ruiz Giménez, President de la Comissió Nacional; Joquim Pibernat, Director del Secretariat barcelonès; Frederic Roda, Membre de la Comissió Nacional i del Comitè Executiu de Barcelona i Vice-President de PAX CHRISTI; Enrique Miret Magdalena, Membre de la Comissió Nacional; Juan-José Rodríguez Ugarte, Membre de la Comissió Nacional; Josep Carrera, Delegat Episcopal i Manuel Vigil, Membre del Secretariat barcelonès. Assistí a la roda, la professora Manuela Silva, de Justícia i Pau portuguesa, qui explicà el funcionament de la Comissió al seu país.

El President de la Comissió, definí en pocs punts la posició del dit Secretariat pel que fa referència a l'actual situació espanyola:

1. *Justícia i Pau de cap manera està en una línia reaccionària en política, sinó en la línia de la defensa dels drets humans.*

2. *No hi pot deixar d'haver una consulta a la voluntat popular en un moment de canvi sociopolític, com l'actual.*

3. *Som conscients del paper fonamental del moviment obrer: per aquesta raó hem d'avançar cap un canvi social profund.*

4. *Separació de l'Església i l'Estat, amb independència mútua.*

5. *Espanya ha de plantejar-se seriosament la qüestió de la reestructuració regional i el que algunes regions, que tenen un perfil històric molt clar, vegin reconegut el seu protagonisme polític.*

Quant a qüestions concretes que duu entre mans la Comissió del Secretariat, informà de la campanya en pro de l'amnistia que es realitza actualment a tot el país. Quan faltes tres mesos per a cloure-la, han estat recollides cent mil firmes, xifra que es considerà escassa. Pibernat informà en aquest sentit, que a la seu del Secretariat (Rivadeneyra, 6) de 7 a 9, és obert encara el plec de firmes. Ruiz Giménez, d'altra banda, es referí a la necessitat d'un estatut per a l'objecció de conciència, així com a la possible substitució del servei militar per un servei civil en països subdesenvolupats. El president anuncià aiximateix alguns dels temes que serien estudiats durant les Jornades, com la injustícia d'algunes formes de la propietat privada i de les desigualtats econòmiques, el reconeixement de les llibertats públiques i la participació dels ciutadans. Sobre aquest darrer punt, digué, s'està preparant un gran simposium o congrés nacional.

./..

En acabar les Jornades, fou redactada la següent Declaració, que reproduïm íntegrament:

Ha estat reunida durant dos dies a l'abadia de Montserrat -a qui agraïm vivament la seva acollida- la Comissió Nacional JUSTITIA ET PAX, juntament amb representants de tetze grups de les diòcesis, per a celebrar les segones Jornades Nacionals, en el transcurs de les quals hem analitzat els problemes del necessari canvi estructural en l'ordre econòmic, social, cultural, polític i religiós del país, en la línia d'una profunda democratització, convergent en totes les accions que s'esforcen per aquest canvi.

Això ens ha permès de marcar les línies d'actuació pel pròxim curs, en les quals és sempre present la necessitat de canvi que cal que experimenti la nostra Església per a fer així efectiva la seva col.laboració al canvi social; senyalant especialment la necessitat d'una total independència entre l'Església i l'Estat i la corresponent derogació del Concordat.

Reiterem la nostra preocupació fonamental en pro de la defensa pràctica en el nostre territori de tots els drets humans i principalment del dret d'associació, de reunió, d'expressió, de vaga, de plena llibertat sindical; de la igualtat jurídica de la dona, tant en l'Església com en la Societat; de la justa llibertat dels diversos pobles de l'Estat espanyol, dins del respecte a la seva llengua i a la seva cultura i a una ordenació jurídica d'acord amb la seva realitat; de la supressió de la pena de mort i la legitimitat de l'objecció de consciència. I tots els presents en aquestes Jornades, demanem: 1) una eficaç estructuració jurídica dels citats drets; 2) una amnistia general pels delictes d'intencionalitat política, produïts per la manca d'estructuració d'aquests drets humans. En aquest sentit, la Comissió Nacional JUSTICIA I PAU realitza actualment una campanya de recollida de firmes per a obtenir aquesta amnistia, coincidint també amb la petició feta per Pau VI per l'Any Sant.

Entre nosaltres hem tingut la presència i la col.laboració de membres del moviment portuguès JUSTICIA I PAU, les vives experiències dels quals ens han estat molt valuoses.

Agraïm especialment la presència en els nostres treballs del Cardenal Arquebisbe de Barcelona, qui ens ha demostrat la seva confiança i ens a animat a seguir pel camí emprès en aquestes Jornades Nacionals i a continuar la nostra missió eclesial intermèdia entre la del magisteri de l'Església i la dels fidels.

Montserrat, 14 i 15 de setembre de 1974.

BIBLIOTECA AMBULANT COL·LECTIVA

MATERIAL DE TREBALL

- Documents cristians Llatino-Americans

M.T.14. "El mensaje cristiano en América Latina".

M.T.15. "¿Qué hacer?.Cristianos en el proceso socialista" (Jornada Nac ional 1972).

M.T.16. "La liberación"

"...Preguntaron a Fidel Castro, a su paso por Lima, ¿cuál es la ideología que se impone en América Latina?. Su respuesta fué: La liberación".

M.T.17. "Los cristianos y la justicia en América Latina".

M.T.18./"Cómo nació y se ha desarrollado el movimiento ONIS del Perú"

-Altres documents-

M.T.19. "Jesús:violència i no violència"

-Lluís Mª Xirinacs i Damians-

-AGERMANAMENT, Revista (estudi de països)

M.T.20. "Kurdistan"

M.T.21. "Líbia"

M.T.22. "Bolívia-1974"

-AGERMANAMENT, Revista (realitats socials)

M.T.23. "la dona"

LLIBRES

- Ens han arribat els següents llibres per mitjà dels responsables comarcals:

Nº 14. La llengua Catalana , Albert Jané.
Quaderns de cultura nº 10
Ed.BRUGUERA S.A.

Nº 15. La Isla , Aldous Huxley.
Col.Horizonte
Ed.Sudamericana, Buenos Aires 1964.

Nº 16. Barcelona , Germano Lombardi

Col. Casabela

Ed. Alfa. Montevideo (Uruguay) -1969-

Nº 17. Manifiesto Subnormal , M. Vázquez Montalbán

Ed. Kairós. Barcelona, 1970

Nº 18 La estructural del medio ambiente ,Christopher Alexander

Tusquets Editor. Barcelona, 1971.

Nº 19 Cataluña vista desde fuera , Baltasar Porcel

Col. Jarama

Ed. Llibres de Sinera. S.A. Barcelona,1970.

Nº 20 El último rellano , Josep Mª Espinàs

Premi Sant Jordi 1961.

Ediciones Destino, Barcelona 1963.

Nº 21 Kaputt , Curzio Malapente

Col. Reno

Edicions G,P. Barcelona 1960.

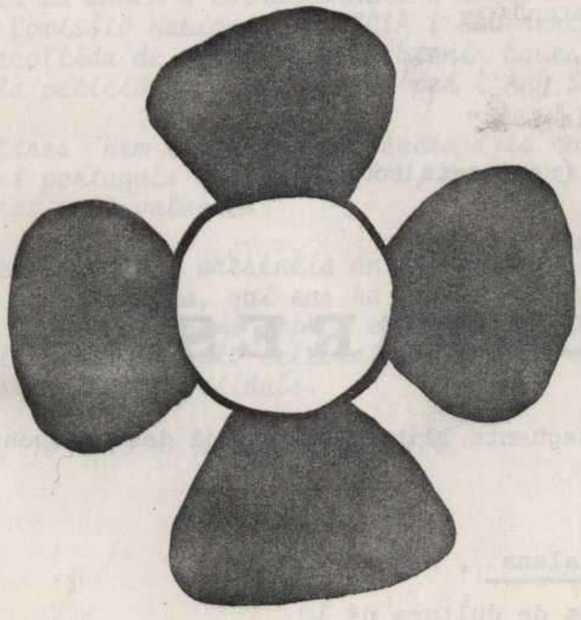

PAX

Nº 10
NOVEMBRE 1974

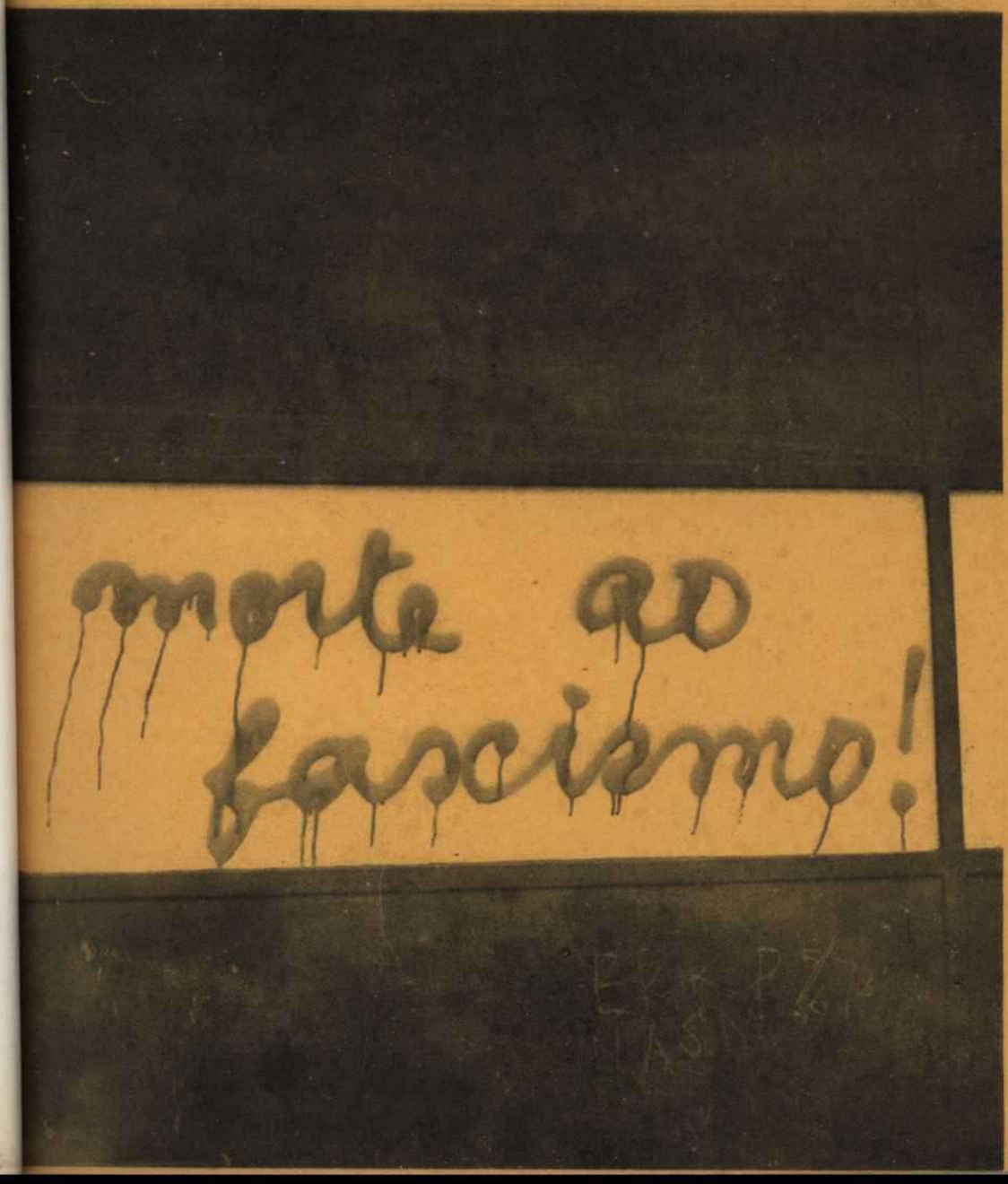

PORTUGAL

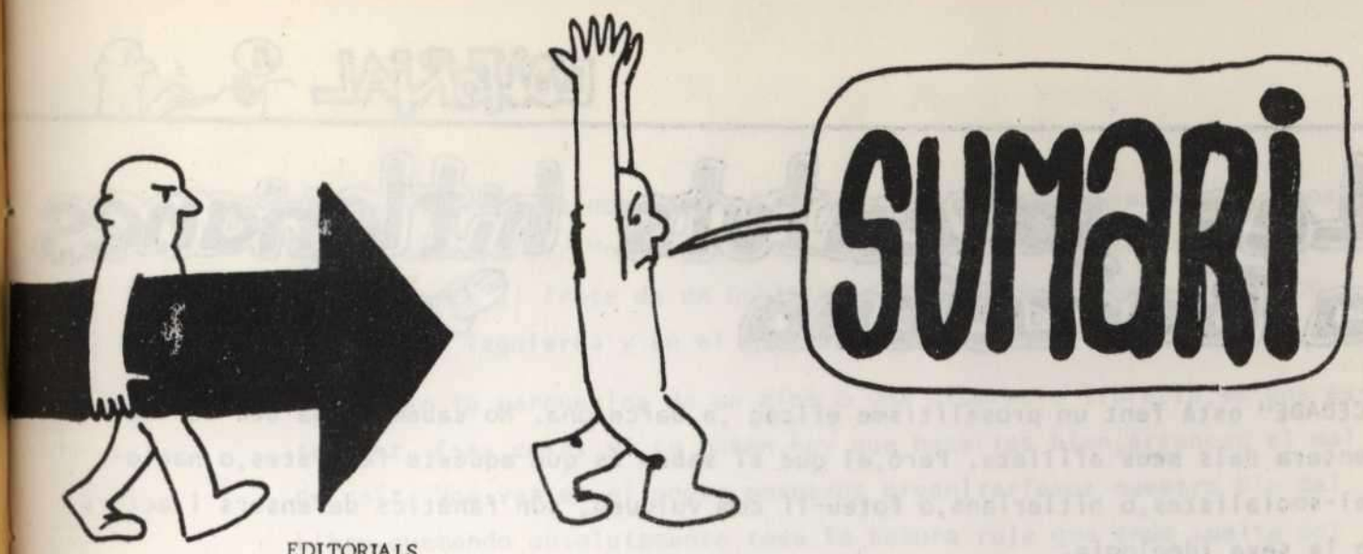

EDITORIALS

Pàg. 2-3 Les joventuts hitlerianes

Pàg. 4-5 Conflictes Seat

Pàg. 6 Cultura de la "Junta" xilena

COL. LABORACIONS

Pàg. 7-8-9 La pau: un mite o un objectiu ?

Pàg. 10 Notes Reusenques

Pàg. 11-12-13 Fem quelcom per l´Institut de Vic

Pàg. 13-14 El que em va semblar en Lluís Llach

Pàg. 15-16 Recital d´Andorra

Pàg. 16-17 La farsa política del Mig Orient

Pàg. 18-19 Portugal

Pàg. 20-21-22 Bosch i Gimpera

POESIA

Pàg. 23-24 Poemes a la mort voluntária d´un company

RETALLANT

Pàg. 25 Un mal cop a Larzac

Pàg. 25 Barcelona : Les activitats dels joves en dificultat

Pàg. 26 Un plá d´urgència

FETS CATALANS

Pàg. 27 a la 32 - 11 de Setembre 1714 (1a part)

ARXIU

Pàg. 33-34-35 "Cristianos por el Socialismo" Ante la posible renegociación del Concordato español

INFOR - PAX

Pàg. 36-37-38 El cercle Català de Madrid

Pàg. 39-40 Trobada St. Martí de Marlés

Pàg. 41 Trobada a Planoles

Pàg. 41-42 Girona

Pàg. 42 Corresponsalies

Pàg. 43 Parla el cos de redacció

Les joventuts hitlerianes a Barcelona

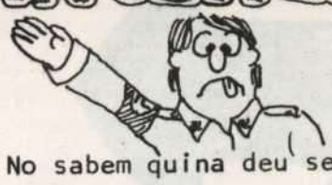

"CEDADE" está fent un proselitisme eficaç ,a Barcelona. No sabem quina deu ser la cantera dels seus afiliats. Però,el que sí sabem és que aquests feixistes,o nacional-socialistes,o hitlerians,o foteu-li com vulgueu, són fanàtics defensors i actors de la seva ideologia.

Referint-nos als joves,veiem la possibilitat força real que hi hagi,a Barcelona,una escola "de formació nazi". No exagerem pas. En un reportatge del "DIARIO DE BARCELONA",titolat: "vendedores de condecoraciones de la Alemania de Hitler,en la Plaza Real",veiem ben clar que els feixistes hitlerians no són pas avui dia vells amargats,encarcarats en una época,sortosament llunyana,sinó que són joves,adolescents. No voldríem pas exagerar la nota,però,recordem una escena de la pel.lícula "CABARET",on l'adolescent que cantava allò del "mañana será mejor",arrivava a atraure tant que fins hi tot els limfàtics pagesos del Tirol aixecaven,unànimament,el braç enlaira.

A l'Alemanya de 1931 i 1932 se'n fotien pla bé dels nazis. L'Alemanya de 1933 tenia a Hitler com a Cap d'Estat.

És clar que les circumstàncies i llocs són diferents, però,... no ens fa pensar de veure com,aquí,les ideologies nazis campen lliurement i que cada vegada són més els seu adeptes?

L'escola (la seva,s'enten. La "nazi") deu funcionar a tot ritme. Llegiu algunes de les declaracions d'aquests "adolescents viscontinians",a l'article abans esmentat del "DIARIO DE BARCELONA":

Potser algun antropòleg el calificaria com un "Pitecantropus " estrany, en fase d'idiotització. No ho assegurem pas.

- "... nuestro jefe es Jorge Mota"
- "Todos jóvenes.Simpatizantes y socios pueden hacerse todos los que lo deseen. Bueno,claro,menos aquellos que sean muy anormales o estropeados.Pero el juramento que te da derecho a llevar uniforme solo lo pueden hacer los jóvenes hasta un límite de edad.Y no todos claro. ..."

- "No nos importa que nos llamen fascistas,pero nuestra verdadera denominación deberia ser "nacional-socialistas". Y como tales creemos en un lider fuerte al frete de un Gobierno fuerte,en la lucha a muerte com la extrema izquierda y en el antisemitismo."

- "...Quemar la marquesina de un cine o una miserable libreria,es una estupidez. Esas cosas,si se hacen,hay que hacerlas bien,arrancar el mal de raíz. Una vez en el poder,nosotros organizariamos nuestro Dia del Libro,quemando absolutamente toda la basura roja que anda suelta por ahí. Una gran pira como en la toma del poder de Hitler,¿has visto esa película? Mejor: todos los rojos y los judios en los pisos superiores del Colegio de Arquitectos de Barcelona,y todos los libros de ideologia marxista,en los de abajo. Se les prende fuego a los libros y problema solucionado.

- "Auf Wiedersen -es despedeixen-"

Els aprenents de HITLER en plena acció, a la Plaça Reial de Barcelona, venent condecoracions nazis.
Es una escena enternidora!

SENSE COMENTARIS.

Només una precició més: aquests dies,a Barcelona, hem pogut observar,esverats, com apareixien grans anuncis comunicant l'aparició d'un llibre: "HACIA UN SOCIALISMO EUROPEO" Fins aquí,força normal. Voleu saber,però,quí és l'autor? Doncs,ni més ni menys que JORGE MOTA,el Cap dels "muchachos de CEDADE". Creiem de justícia aclarir com hauria de ser el títol d'aquest llibre:

Podria ser...

-"HACIA UN NACIONAL-SOCIALISMO EUROPEO"

o bé

-"HACIA UN NAZISMO EUROPEO"

...

Almenys així no hi haurien comfusionismes.

EDITORIAL

CONFLICTES SEAT

La que ha estat, fins ara, la primera indústria del país, en el ram dels cotxes, va decidir, d'acort amb les directrius governamentals, de reduir la jornada de treball, per evitar un superàvit d'existències.

Sense cap altra justificació, intentà deixar sense feina als obrers.

L'altre aspecte del problema és el de la negociació del conveni col·lectiu. Davant de la imminent negociació d'aquest conveni, els treballadors de la SEAT, van elaborar la seva plataforma reivindicativa, que fou aprovada per tots els tallers. Davant d'aquestes reivindicacions dels obrers, la patronal presenta un altra plataforma en la que pràcticament no se'n treu cap benefici, només un mínim augment de sou, que no arriba a igualar els augments que els preus han experimentat aquests darrers dies.

La plataforma reivindicativa dels treballadors es concreta en els 18 punts següents:

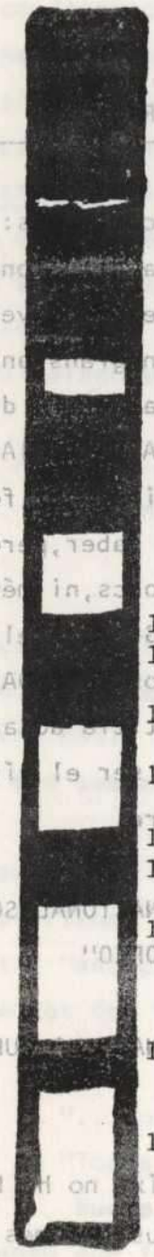

1. Amplia amnistia. Readmissió dels acomiadats, anul·lació dels expedients i sancions per conflictes col·lectius i laborals.
2. 40 hores de treball la setmana.
3. Salari mínim de 700 pessetes diàries (21.000 pessetes al mes); conveni d'un any de durada, revisat cada tres mesos segons l'augment del cost de la vida.
4. Prima fixa i garantia de 3.000 pessetes per a rendiments del 75%.
5. Impostos de la Seguretat Social, I.R.T.P. i impostos sobre la renda a càrreg de l'empresa.
6. Vacances durant el mes d'agost complert i 10 dies a l'hivern coincidint amb el Nadal.
7. Jubilació als 60 anys amb el 100% del salari real i les millores posteriors que s'obtinguin.
8. En les baixes per malaltia i accident, que es continui cobrant el sou real sense descomptes de cap dia.
9. Autèntica valoració dels llocs de treball, els ritmes, temps i primes, que seran controlats pels treballadors. Mesures preventives de seguretat.
10. Anul·lació del Règim Interior.
11. Els treballadors podran disposar de 100 hores l'any per dedicar-les a estudis pagats per l'empresa. Ajuda escolar, etz..
12. Necessitat de construcció de guarderies per resoldre el problema de les dones que treballen.
13. Eliminació de les diferències existents entre obrers, funcionaris, i subalterns.
14. Revisió del funcionament del servei dels transports de l'empresa.
15. Una comissió de treballadors haurà de controlar el menjador i economats.
16. La paga de beneficis consistirà en 1.000 pessetes (igual per a totes les categories) per cada 1 per 100 de dividend als accionistes, assegurant-se un mínim de 10.000 pessetes anuals de beneficis.
17. Les pagues extraordinàries seran d'un mes sencer. En temps de servei militar es cobrarà la meitat del sou normal. Les "hores extres" no seran obligatòries
18. La comissió deliberadora del conveni ha estat formada pels treballadors escollits directament i agafant com a base els acords presos a les assemblees.

Es recolliren unes 5.000 firmes, dels qui recolzaven aquests 18 punts

El treball lent i els aturs s'iniciaren amb força a finals d'octubre, en alguns tallers de la fàbrica. Varen començar a córrer rumors sobre la reducció de personal, i els aturs es van extendre a quasi tots els tallers. El dia 5, l'empresa comunicà l'expedient de crisi parcial. La reacció dels treballadors va ser ràpida: l'endemà, l'atur va ser pràcticament total. La resposta de la direcció: 13.000 suspensions de treball i de sou, de 2 a 10 dies. Davant d'això, tota la plantilla s'uneix en contra de les sancions i aleshores l'empresa sanciona el reste de la plantilla. En aquests moments l'unitat dels treballadors de la SEAT és total; per primera vegada, els administratius i els tècnics es solidaritzen amb el personal obrer. També altres empreses realitzen accions en solidaritat amb els obrers de la SEAT: són, entre altres, INGRA, LAVIS, NUMAX, ALFA, ...etz. També els estudiants es manifesten a favor dels treballadors sancionats.

Potser una part positiva d'aquests fets és que tant els treballadors com l'altra gent s'han adonat que aquest conflicte no només ha estat ocasionat per l'Empresa, sinó que obeeix a una línia d'actuació de "forces majors", a nivell estatal.

Ens manifestem totalment en contra de la violència, practicada per la policia, per interceptar i evitar les assemblees i manifestacions dels treballadors.

ÚLTIMES NOTICIES

(Hem cregut que fóra millor ressaltar dues notícies tal i com han sortit als diaris, aquests darrers dies, més que donar la nostra versió immediata, per força menys documentada)

PACTO SINDICAL

El pasado sábado fue presentado en la Delegación de Trabajo de Barcelona un recurso de alzada ante la Dirección General de Trabajo contra la resolución del Expediente de Regulación de Empleo presentado por SEAT, firmado por más de diez mil trabajadores de la empresa.

(1)

He aquí alguna de sus conclusiones:

a) Se ha descuidado —probablemente por presiones de FIAT— el mercado exterior, mientras la mayoría de empresas del sector han aumentado sus exportaciones.

b) Sería quizás admisible que la desaceleración afectara, retrasándolo, los planes de expansión de la empresa (Martorell, Zaragoza, Guadalajara), pero no su producción normal.

c) La empresa utiliza un modelo econométrico de previsión de la demanda como pantalla seudocientífica para justificar como objetivas sus decisiones. Dicho modelo, por otra parte, se hasa en unos planes de expansión que puede ahora retrasar.

d) Las previsiones de producción se han efectuado suponiendo el mismo nivel de horas extras, trabajo en domingo y ritmos máximos de producción, que durante los diez primeros meses del año han sido extraordinariamente elevados.

e) Según los mismos criterios de valoración que emplea la empresa, la situación actual es sensiblemente mejor que es de finales de 1972 y 1973, que la propia empresa califica de excelentes.

f) La aceptación de medidas propuestas por la empresa, como ya se está poniendo de manifiesto ,desencadenará una situación sicológica y real de crisis en el sector auxiliar del automóvil.

g) En definitiva, la importante participación del INI y, por lo tanto, de la Administración en el capital de SEAT, conduce el análisis a las implicaciones políticas de est eExpediente de Regulación de Empleo. La contradicción entre las declaraciones generales de apoyo al pleno empleo y la concreción en una política recesionista con graves repercusiones en amplios sectores económicos, no son sino exponente de la necesidad de una auténtica participación democrática de los ciudadanos en general y de los trabajadores en particular, que asegure el apoyo y el control popular de las medidas de política económica que deba tomar la Administración.

(2)

El delegado provincial de Sindicatos ha sostenido diversas reuniones, sucesivamente, con el jurado de empresa de Seat, y con el director general de la factoría. Posteriormente, el delegado de Sindicatos, a quien acompañaban el vicepresidente de la Unión de Trabajadores y Técnicos del Sindicato Provincial del Metal y el director de asuntos sociales sindicales, presidió una reunión conjunta del jurado y la dirección de la empresa.

Como consecuencia de todo ello, a petición de la Organización Sindical y del jurado de Empresa de Seat, se ha llegado a un pacto sindical, que firmaron a primera hora de la tarde de ayer, ante el delegado de Sindicatos, los representantes de la empresa y de los trabajadores, y que comprende los siguientes acuerdos:

PRIMERO. — La empresa Seat abonará a todos los trabajadores afectados por la sanción de suspensión de empleo y sueldo aplicada tras el último conflicto colectivo, los salarios correspondientes a los diez días de duración de la citada sanción.

SEGUNDO. — Igualmente, la empresa Seat, se compromete formalmente a anular de los expedientes personales de cada uno de los trabajadores afectados por la referida sanción de suspensión de empleo y sueldo, la sanción por faltas muy graves que figuraba en los mismos, por este motivo.

TERCERO. — El abono de las cantidades correspondientes a los diez días de suspensión de empleo y sueldo, a los que se hace referencia en el punto 1.º de este Pacto, se abonarán por todo el dia 6 de diciembre.

El citado Pacto Sindical ha sido firmado: por la empresa, el director general de Seat, el director general adjunto y el director de fábrica; por los trabajadores, el jurado de empresa; por la Unión de Trabajadores y Técnicos del Sindicato Provincial del Metal, el vicepresidente de la misma y por la Organización Sindical, el delegado provincial de Sindicatos.

cultura de la "junta" xilena

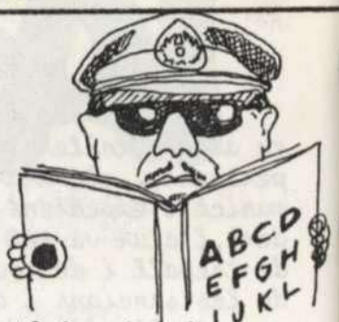

Xile és, i ha estat, des de l'11 de setembre de 1973, notícia, trista notícia constant.

Paral.lelament a la brutalitat en la repressió de la "Junta", corre una manca total d'uns mínims de cultura.

Durant el brutal cop d'estat ja vam veure com eren cremats tots els llibres que eels consideren "perillosos" pel poble.

Enmig d'aquest Farenheit 451 actual, no pas en un futur més o menys llunyà, hi va haver la d'uns llibres que parlaven d'un cert tipus de pintura: el cubisme. Les seves reduides intel.ligències van relacionar molt ràpidament la paraula "Cubisme" amb una cosa que paralava de Cuba. I com que en aquest país....,llavors van ser cremats. Aquesta absurditat arriba ara a dues obres clàssiques espanyoles; es tracta del famosíssim llibre Don Quijote de la Mancha" i del no menys conegut "Cantar del Mio Cid" ; darrerament aquests dos llibres han estat prohibits a Xile. Motius? vés a saber el que els hi ha picat en les seves ments!

A aquest pas aviat prohibiràn les cançons de Elvis Presley, i després....

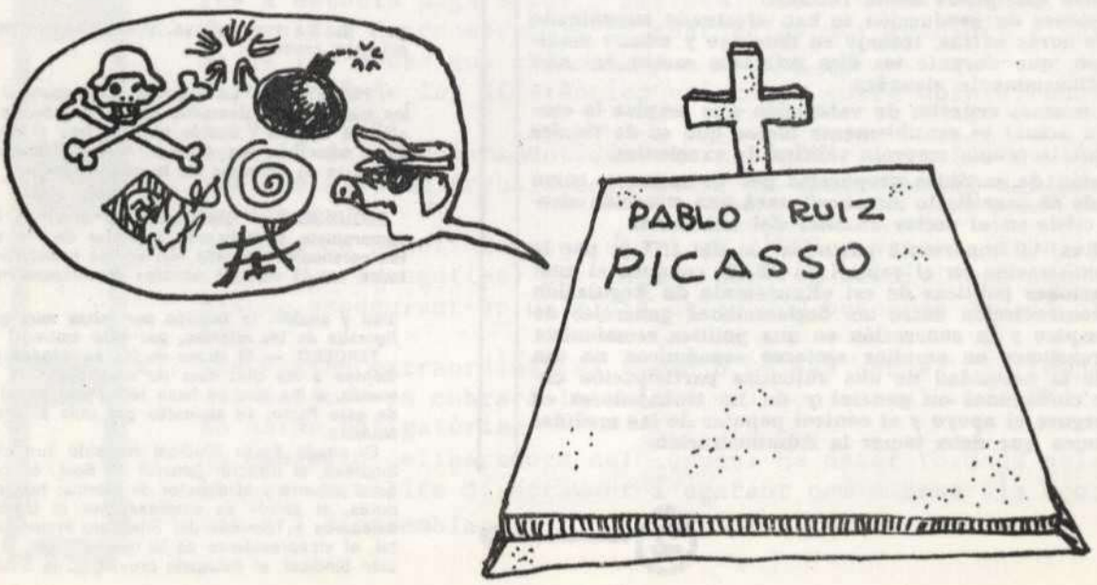

...O UN OBJECTIU?

Segurament no haurá passat desapercebut per cap de nosaltres el fet de que estem passat uns temps amb una crisi molt aguda. Els diaris s'han afartat d'explicar-ho,i el poder econòmic i polític la repercussió d'aquest fenomen,sobretot en el terreny econòmic. És,per altra banda,allá on es veu més clar.

Tot i així,però,aquesta crisi está agafant unes dimensions molt més amplies, extenent-se als voltants de les estructures polítiques. En altres paraules, ens estem acostant a unes condicions d'inestabilitat política,econòmica i social que fan preveure variacions en l'escala de valors de la societat. Bé,però això qué vol dir?: canvi? revolució? guerra? ...o qué?

No és fácil preveure el que esdevindrá en un futur,però sí que ho és més l'endevinar el que no funciona bé i per tant es pot canviar,transformar o suprimir. Les crisis,evidentment,no agraden a ningú. Però,sense elles,les coses no canviarien mai.

Per mitjá de la nostra revista,ens proposem un objectiu: analitzar quines són en la societat on vivim,les condicions,les estructures,els interessos i els fets que provoquen,allarguen i fomenten els comflictes i les guerres i,per altra banda,veure quines són les alternatives possibles o més interessants per aqueixos problemes. En una paraula: quins factors afavoreixen i quins obstacolitzen aconseguir la Pau,o les "condicions de Pau".

Per això,analitzarem diferents fenòmens. Per un costat,el militarisme,el rearmament,el complex militar-industrial,el comerç d'armes,la guerra nuclear, els mecanismes de control que tenen establerts els paisos imperialistes en el Tercer Món,etz.els prejudicis culturals,els nacionalismes,etz.

Per altra banda, la filosofia pasifista, la no-violència i les seves manifestacions (tant a nivell conceptual com a praxis), l'internacionalistme, etc.

A ésser possible, ens agradaria, a cada butlletí, fer unes reflexions i proporsionar unes dades referents tant als factors bèl.lics com als pacifistes.

Abans, però, voldríem aclarar uns principis, malgrat que ja els anirem desemvolupant més endavant i en altres dies. En primer lloc dir que estem convençuts de que la guerra no és un fenomen inevitable, d'origen diví o que és un producte de la garessivitat humana. Ja está bé de que la nostra estimada "cultura" ens enredi en aquests aspectes!!! Voldríem aclarir que una cosa és l'agrassivitat i l'altra la guerra. Dit d'una altra manera: no té res a veure el cop de puny que poguem donar a un companu de l'escola perque s'ha enrecordat de la nostra mare, amb la utilitzaciò del raix làsser per a destruir ciutats o amb la destrúcció d'un país per mitjans nuclears. El cop de puny és producte de l'agressivitat, i el làsser i la bomba nuclear de la guerra. El cop de puny, i la majoria d'actes d'agressivitat, tenen una explicacio molt senzilla. Ara bé: que el món gasti més de 200.000 milions de dòlars cada any en armament, que un submarí atòmic costi el mateix que 50.000 cotxes utilitaris, que milions de persones traballin en la fabricacio d'enginys per la mort. etc. no té res a veure amb l'agrassivitat. En canvi, no creieu que té més relacio amb l'industria?.

L'agressivitat per altra banda, no es desenrrotlla en el home per factors biològisc o genètiss naturals, sino que creix i es desenrrotlla com a consequencia d'una educació que determina una cultura bèl.licista i irracional basada en la llei del més fort. Una cultura (la bel.licista), que fomenta i glorifisa la agressivitat a través de moltes maneres (Marxisme,jocs violents, etc.). que eleva i glorifica l'impuls guerrer (las virtudes del guerrero! la obediencia, sacrifico autoridad,etc.etc.). i queno es queda curta en inventar tants perjudisis com pot: racials, religiosos, linquistics, polítics. etc.) I, com es manifesta aquesta "cultura"?:amb la explotació econòmica, l'imperialisme, el colonialisme, la repressió política, la marginacio de les minories, amb un narcissisme nacional, etc. Fixeu-vos que totes aquestes manifestacions porten un denominar comú: la VIOLENCIA.

Podem estar d'acord, aleshores, en que tots aquests mecanismes son una pura invenció humana. I si s'arrives a aquests extrems és perque es manipulen, en tot cas, fenòmens que sí son propis de l'home, com el desig de superació, de dominació, la agrassivitat bén entesa, etc.

Bé Bé, però... on anem a para amb tot això. Abans de res crec que haurien de dir el que volem, com desitjariem que fos el món, Quina és la nostra concepciío del món ? Segons com sigui, veien quina camins ens hiaproximen i quins ens h'allunyen. Permeteu-me que, en aquest sentit, sintetitzi la concepció que tenia de la humanidad un amic nostre, un dels més grans filòsofs de la nostra época, d'un gran enamorat del món: Bertrand Russell. A la pregunta de, quin missatge voldria dirigir a la humanitat futura, Ruseell va dir, l'any 1.959.

Teniu gràcies als vostres coneixaments, un poder a les mans qur l'home mai no havia tingut; podeu fer servir aquest poder com cal o fer-ne mal ús; l'emprareu encertadament si us adoneu que la humanitat constitueix una sola i gran família, i que tots podem ésser feliços o sentir-nos dissortats. Ja han passat els temps en que una minoria poc escrupulosa vivia a cos de rei a costa dels sofriments i la misèria de la gran massa constituida per la resta dels mortals. Aquesta temps ja han passat, com dic, i ningú no aguntaria que aquest fet tornés a produirse: haureu d'aprendre a viure amb el convensiment que és indispensable, perquè vosaltres sigueu feliços, que ho sigui també el vostre veí.

...---...

Crec que si la gent és educada d'una manera assenyada,no trobarà cap dificultat a admetre,coma condició necessària per a la pròpia felicitat,la felicitat d'altri. De vegades,en un somni,veig un món curull de gent feliç,d'éssers vigurosos i intel.ligents entre els quals no hi ha ni opressors ni oprimits; un món d'éssers humans conscients que llurs interessos comuns pesen més que no pas aquells que no puguin pas presentar-se amb un cert antagonisme,que s'esforcen per a assolir totes aquelles possibilitats realment esplèndides i que solament la intel.ligència i la imaginació humanes poden convertir en realitat. El món pot arribar a ésser tal i com jo l'hen somniat,si els homes es proposen que sigui així. I si aquest món arriba a tenir vida real,viurem en un món molt més gloriós,molt més esplèndit,més feliç i més ple d'imaginació i d'emocions positives que qualsevol altre que hàgim conegut mai."

És bonic,oi? Sí,però,aquest món tant joiós,tan ple de PAU,...com s'ha de fer,com arrivar-hi?

Penso que donar una resposta i dir: primer farem això,segon allò altre...i...ja tenim la Pau, és una ximpleria com una casa de pagés. No es pot fer cap esquema que ens porti a aquest estat. És impossible. Ara bé,si tenim clar el que entenem per Pau,podem fer-nos una idea del què no ho és. PAU,evidentment,i ja s'ha dit moltes vegades,no és la simple absència de guerra (encara que ja és molt), ni l'immovilisme,ni la passivitat,ni res de tot això. El fenòmen PAU és quelcom totalment diferent,és una concepció i un estat extraordinàriament revolucionari,perquè implica alliberament,i això és un problema de transmutació de valors. PAU significa investigació,treball,esforç i audàcia. És quelcom que cal crear. Significa la marxa vers un món lliure i agermanat. És la transformació del món,conduint-lo vers la justícia social i l'expansió de l'home cap a la societat. No és doncs,solament un final paradisíac i de final d'estadística. NO. És un fenomen dinàmic, una transformació perpètua,que ha d'ésser constantment repensada i realitzada. La PAU,aleshores,és la consequència d'una serie d'esdeveniments preparats i dirigits per l'home. La Pau,serà,doncs,el resultat d'un esforç d'informació,d'un esforç polític,pedagògic,econòmic i tècnic. El treball per la Pau exigeix un esforç humà concret en el camp de les idees,mitjans finacers i organització.

La PAU s'aconseguirà si eduquem l'home vers aquest objectiu i si canvien les condicions essencials socials,econòmiques i polítiques: canvi de l'industrialisme burocràtic en industrialisme humanista-socialista: de la centralització en la descentralització; de l'home-organització en el ciutadà responsable i actiu; sobordinació de les sobiranies nacionals a la sobirania de l'especie humana i als seus òrgans; esforços mancomunats de les nacions "que tenen" en cooperació amb les nacions que "no tenen",per estructurar els sistemes econòmics d'aquestes; desarmament universal i utilització dels recursos materials existents en tasques constructives.

La Pau no és doncs un mite. És un objectiu revolucionari pel que tenim el deure de treballar. El pacifisme no és més que la filosofia i l'"estratègia" que ens hi porta. Estudi i acció: un binomi inseparable per fer quelcom constructiu i eficaç. La investigació per la Pau,la Polemologia i la "Peace Research" són expressions del primer. Els milers de grups,organitzacions i moviments que existeixen arreu del món són expressió del segon. Nosaltres... estem disposats a treballar-hi?

Vicenç C.A.C. (Barcelona)

Notes Reusenques

- LA REVISTA OBLIGADA

L'article 242 del " reglamento de organización, funcionamiento y regimen jurídico de las corporaciones locales", ordena que sense excusa totes les capitals de província i els municipis de més de 50.000 h. publiquin una revista recollint les normes municipals i els acords de les reunions i els plens, a més de tots els articles literaris que poguin citar-nos als ciutadans. Com és que Reus, que des de fa més de quatre anys té els habitants exigits no ha fet res de tot això? Es que a la casa gran s'han adormit o és que es prenen les coses a la galana?. O és que no saben, ni ells mateixos, les seves pr'opies lleis? Sigui com sigui, fóra ja el moment del compliment d'aquest article.

- HABLAR CRISTIANO

L'altre dia, a contribucions, un senyor ja d'edat s'adreçà en català al guàrdia de la porra que estava a la porta. Després d'un breu altarcat, en el que el sen yor es mostrà en tot temps incorrecte, el senyor guàrdia és clár, aquest li va donar una "bufa" i el tirà contra un banc. Resultat: un hematoma òptic, lesions facials facials, tres costelles trencades i potser alguna cosa més Semblava que allò del "Idioma del Imperio " ja havia passar a l'historia, però es veu que no. O com diuen els castellans "los extremos se tocan", i ara a les acaballes del règim, tornem als anys quaranta?

- DINERS PER NO RES

Quí ho diria a Reus estem celebrant l'any Fortuny: la delegació de cultura de "Ca la vila" s'ha gastat vora d'un milió i mig de pessetes, sabeu en què? En ballets, concerts "de gala" per lluir modelets i altres coses semblants. En cambi no s'ha fet cap concert realment popular, ni s'ha editat cap biografia econòmica, ni s'han comprart quadres, ni conferències de divulgació, ni arreglat escoles,..... Ah, això sí, han celebrat una misa, amb l'asistència de totes les autoritats.

La Foguera (Reus)

Comarca del Baix Camp

Fem quelcom per l'institut de VIC

El Cos de Redacció de VIC, ha seleccionat aquests dos escrits per a la publicació, degut a la situació comflictiva del seu institut. Que passin aquestes coses, no és pas d'extrenyar, puix les coses van com van en matèria d'ensenyament; i no pas solament a Vic. De directors incompetents n'hi ha a tot arreu i tampoc ens limitem, desgraciadament, al camp de l'Educació.
Parlem però de Vic,... podem aportar-hi nosaltres alguna cosa, alguna acció de solidaritat?

1

Els alumnes de l'institut Nacional d'Ensenyament Mitjà "JAIME CALLIS" de VIC, dirigim aquesta declaració a les autoritats locals i acadèmiques, ciutadans i opinió pública en general, per informar de la greu situació que es dóna al nostre Institut, situació que no és nova, però que ara, creiem que ha arribat al seu punt culminant.

La direcció del centre ens ha notificat el dilluns dia 25 que els alumnes de 5è i 6è, nocturns, quedaven expulsats per una setmana. La base del problema és la imposició arbitrària de classes el dissabte al vespre, essent l'únic centre de la província de Barcelona on es dóna aquest cas.

El problema va començar quan el director es va negar a respondre a una instància firmada per més de 400 alumnes demanant una revisió d'horaris. El dissabte, dia 20 d'octubre, es va produir una inassistència general a les classes. A conseqüència d'això, el director va sancionar a cinc cursos amb expulsió d'una setmana. Després, es van retirar les classes dels dissabtes als alumnes de COU, únicament. Això va provocar un "paro" de dues hores de durada, que vam suspendre quan se'ns van oferir promeses de diàleg, afirmant que, provisionalment, l'assistència el dissabte seria voluntària, mitjançant justificacions. El passat dissabte quasi ningú va assistri al centre. La resposta de la direcccció ha estat l'expulsió ja esmentada.

Aquestes tensions es venen repetint des de ja fa temps. Recordem l'acomiadament de 16 professors no-numeraris i la suspensió provisional de les activitats culturals que, avui, (fa 8 mesos) encara no hem pogut reprendre; tot això, entre tantes altres coses que exigirien un espai més gran del que disposem.

Creiem que la majoria dels problemes són fruit de la negativa actuació del director del centre, D. Ricardo Lázaro; actuació dura, de no acceptació del diàleg i de menyspreu dels drets més elementals.

Nosaltres, joves treballadors, fem un esforç, assistint a classes després de llargues jornades de treball. Tenim dret al temps lliure, dedicat a l'estudi o, simplement, a la diversió, legítim dret aquest, després de setmanes amb 12 hores d'activitat diària, entre treball i estudi.

- Demanem l'anul.lació de totes les sancions i la reobertura immediata de l'institut, com a expressió concreta del nostre dret a l'ensenyament, que no se'ns pot negar en cap moment. De les 7 setmanes que portem de curs, n'hem perdut dues per aquestes sancions.
- Denunciem els intents i amenaces per part de la Direcció de suprimir els cursos nocturns, fet que ens perjudicaria en gran mesura, degut a la nostra situació treballadora.
- Considerem del director del centre, que no pot oferir cap solució als problemes plantejats degut a la seva postura, i que la permanència en el càrreg no farà res més que agreujar la situació. Pertant, exigim la seva immediata dimissió.
- Us demanem a tots vosaltres, com a ciutadans, que ens recolzeu dins del possible, per a l'obtenció de les nostres reivindicacions.

Si vols arribar a saber, no has de perdre la fe.

Si pots i vols estudiar
al institut has d'anar

de nocturn si vols treballar
i amb vehicle si a peu no vols anar

però ara et voldria parlar
del lloc on hauries d'entrar.

A un nocturn que es va plantejar
per un Làzaro manar.

La gent se'n va assabentar
i mica a mica es va omplenar,

tant i tant es va omplenar
que el director vàren fer tremolar.

Tot això començà a passar
quan la nova llei van presentar.

Mes els professors vegeren clar
que s'hi haurien d'oposar.

Al director no li va pas agradar
i m'els començà a despatxar.

Per l'estabilitat assegurar
de nou va contractar....

i per acabar-ho d'arreglar
els dissaptes hi hagueren d'anar.

Més tard a classe no es va anar
un dia, perque un xicot vàren matar.

La direcció no ho respectà
i un càstig va imposar.

Tutitut i activitats a rodar
a més dels viatges no pagar

i encara curs enllà
a les set la porta es tancà.

També uns exàmens es vàren realitzar
per la selectivitat iniciar.

Aquest any es va acabar
amb assignatures per aprovar.

El curs següent vàren avisar
que noves lleis es vàren implantar,

com a les sis haver d'entrar
i els dissabtes haver-hi d'anar.

Els alumnes que no ho veieren pas clar
una instància vàren firmar.

Mes això no els ho solucionà pas
ja que una resposta no els donàren pas

una vaga es va realitzar
i encara resultà més car

tres dies sense entrar
amb un interrogatori per acabar.

mes els de cou els ho van arreclar
i al dissapte no hi hagueren d'anar.

aixo no s'ho han pas explicat
tots els altres que han quedat,

ja que amb bona fe varen parlar
al director que ni els va escoltar... -...

Ginesta

-VIC-

EL QUE EM VA SEMBLAR EN LLUIS LLACH

Dissabte dia 23 de Novembre, cantava en Lluís Llach a Roda de Ter. Hi vaig anar il.lusionat (potser il.lús) car era la primera vegada que el veuria en directe.

A la porta hi havia gent que s'esperava: normal, era un teatre.

No quedaven entrades: normal era en Llach i el local era petit.

Es va quedar gent a fora: normal no es podia pas "colar" tothom.

A dins estàvem estrets: normal, hi havia més gent que places tenia el teatre que era petit i lleig, poc adecuat, en definitiva.

La Marina Rossell, que cantava primer va estar acceptable (diuen, jo no hi era) normal, al cap i a la fi.

El que no em sembla tant normal, és que en Lluís estigués tant malament. Malament sí.

Van actuar (els 4 que l'acompanyaven i ell) amb tres "micros" només. Va dir que era perquè s'havien deixat els cables. Ja està bé, ja !. Tothom es descuida alguna vegada (A mi em sona molt a manca d'interès) però aquest cop, Lluís, el "descuidarte" ha fet que la cosa no anés com hauria pogut anar. (Potser en el fons és això

que no vas tenir-ne cura). Sigui el que sigui, l'acompanyament gairabé no sé sentia. Els quatre músics que el formaven, no sé si realment l'acompanyaven a ell o tocaven pel seu compte. Les dues noies (flauta i guitarra), les úniques que, a part d'ell tenien "micro", semblava que tocaven quan volien, tot xerrant entre mig, donant l'impressió de que ho feien a desgrat, tot i que, quan se sentien, es notava que ho feien bé. Un dels altres (timbals, trombó i violoncel) estavan separat de tots i sense "micro", l' altre (contrabaix i clarinet) que era encara el que més es veia que seguia a en Llach, se sentia perquè estava al seu darrera i pel seu"micro", car tampoc en tenia. Per a mi, francament, decepcionant . Potser el "jo també he dormit a l'alba", i gràcies a en Lluís, va aguantar una mica la còsa, pero en conjunt, tot va contribuir a que resultés d'una qualitat molt baixa.

Hi havia algunt moment que semblava que haguéssin dit: "Toquem quatre cosetes a aquests pobrets que estiguin contents", van ser realment, quatre cosetes car el recital fou curtíssim. Em va agradar més quan va tornar a sortir ell tot sol, almenys els altres no feien mal d'ulls.

Sincerament, Lluís, En disc m'agrades moltíssim, em quedo amb els discos i fora actuacions en directe. Suposo (ja que sinó malament rai) que no sempre ets així, i perdona si exagero, és l'impressió que em va fer el "festival", encara tinc el regust de la desil.lusió (tingues en compte que és la primera vegada que et veig en directe). Vas cantar trist i vas fer un paper ben trist (al menys per a mi i d'altres).

Tambe va fer un paper realment trist el públic, que estava gègid i ni un sol moment es va trobar en un contacte més o menys directe amb els de l'escenari. Només quan en Llach cantava "La gallineta", algú coréjava això de "La gallina ha dit que no, visca la revolució". i encara perqué es una cosa "molt maca"... per a dir. tot va contribuir a la meva decepció.

i perdónam.

(Que tinguis (mes) sort", Lluís)

R.V. – Vic –

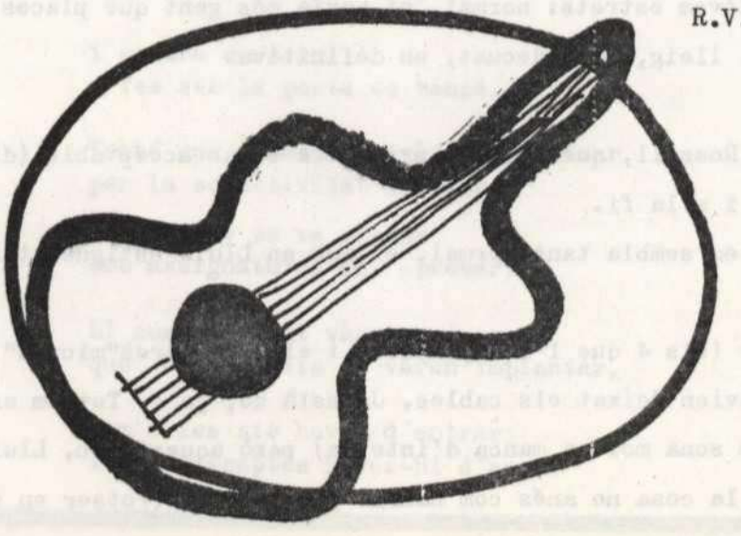

Recital d'andorra

El dia dos de novembre, la revista Tribuna d' Andorra, convocava a un recital de cançó popular tot i celebrant el seu primer aniversari.

Estaven anunciats noms com els de Pi de la Serra, Lluís Llach, Ramon Muntaner, Paco Ibañez i d'altres.

A la convocatòria (em reitero en l'expressió, doncs, com molt bé va dir el presentador, el que allí es pretenia no era fer només un acte cultural, sinó un acte d'afirmació política); hi va anar gran quantitat de jovent, sobretot de Catalunya;els grans absents varen ser en Lluís Llach i en Quico (contra la seva voluntat).

Actuaren per fi, Carmen i Jesús de Logroño, Ramon Muntaner, l'argentí Tata Cedrónix i Paco Ibañez, única figura de l'espectacle devant l'absència forçosa dels abans esmentats.

De totes maneres, el públic en ebullició que omplia quasi bé tota la plaça de braus coberta d'Andorra la Vella (uns 3500 assistents),respongué amb força, cantant amb Carmen i Jesús la cançó d'en Llach, l'Estaca. Els aplaudiments a aquests primers artistes es convertiren en un crit de llibertat que va estar en la veu i en el cor de tots els assistents.

Després va venir en Ramon Muntaner i les ovscions es varen repetir. Paraules com, llibertat, lluita, revolució, es tornaven protagonistes.

Fet un petit descans, per les nostres veus, que ens oferí en Tata Cedrón, sortí a actuar en Paco Ibañez. Els crits de "Paco, Paco, Paco" despertaven els ànims i ens feien passar el fred.

En Paco va cantar durant una hora, i fou una hora emocionant d'entrega i comunicació. Cançons noves i d'altres ja conegudes; unes les escoltavem en silenci, d'altres les cantavem amb ell. El poema de Rafael Alberti "A galopar" va marcar un d'aquells punts límits que es donen en els recitals de tal manera que no es podía ni sentir la veu del cantant. Al final la gent, dreta, va demanar al Paco que continués però la música de Pink Floyd posada a tot volum pels organitzadors va amortitzar el nostre crit.

En conclusió penso que "va estar be" però diría que el que està més bé és que actes com aquest es facin allà a on s'han de fer; que si bé les paraules no poden ser tan explícites com a Andorra, els fets ho han de ser més.

MARAT -VIC-

Nota: Des del diumenge 17, només es pot anar a Andorra amb 3.000 ptas.(??)

LA FARSA POLÍTICA DEL MIG ORIENT

(EN DEVINALLA)

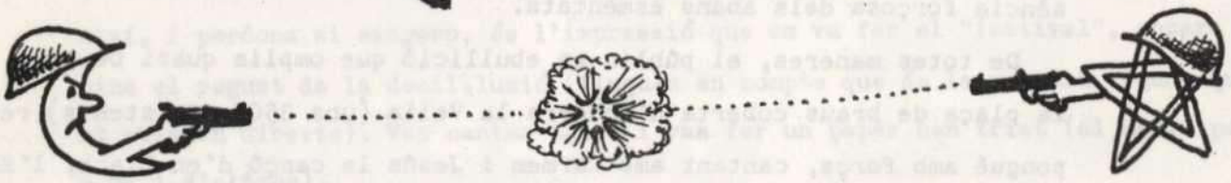

Imagineu-vos, un planeta estrafalari i desequilibrat, un món, una tercera part del cual tingués sotmesa econòmicament una altra tercera part. Per a entendre'ns, al primer terç li direm "món capitalista" i al segon "món subdesenvolupat".

Imagineu-vos' però , que la materia primerissima que fa que el món capitalista produeixi cada vegada més i millor i que una petita part dels seus homes siguin cada vegada més i més rics s'haguessin de treure d'uns quants dels paisos que formen el món subdesenvolupat. Per entendre'ns, diguem-ne paisos àrabs. Per a entendre'ns, hi ha interessos a vigilar.

Si trobessim -és questió d'imaginació- un poble digne, amb una cultura varies vegades mil.lenaria, dispers, que hagués sofert molt, que tingués una real consciència de poble, que històricament fés un parell de milers d'anys que hagués viscut a un lloc estratègic de l'actual món àrab, i que a més a més una petita part d'aquest poble la poguessim identificar amb aquells que es fan cada vegada més i més rics... podríem conjugar la dita consciència de poble i les nostres conveniències.

Farsa primera: podríem muntar "humanitariament" un país artificial per tal que el dit poble tornés a la seva antiga llar. (Aclariment: es presuposa que fa dos milers d'anys no hi havia materies primerissimes).

Suposem, però, que els que fins aleshores havitaven aquella terra, un cop foragitats, quedessin en un estat miserable, escampats en camps de refugiats, malmesos i humiliats. Pobrets; I si es revolten? I si els altres àrabs els ajuden?.

Farsa segona: Si es revolten, com que el nou estat té homes cada vegada més i més rics que l'ajuden, els declararem la guerra dues o tres vegades; com que som més poderosos que no pas ells, els guanyarem i aprofitarem l'ocasió per a engrandir el nostre país artificial; i, com que no són res més que terroristes dolents i subversius, farem esclatar les bombes als seus campaments de tant en tant per tal que no oblidin qui és a baix i qui és a dalt.

Suposem, però, que la darrera d'aquestes guerres no ens hagi anat massa bé; que ja no ens vulguin vendre més materia primerissima; que després ens la venguin tres vegades més cara; que el món àrab s'uneixi; que al seu darrera

s'uneixi una gran part de tot el món subdesenvolupat; que alcin la veu i que ens la facin escoltar; que guanyin votacions de prestigi; que fins i tot, tinguem d'escoltar la veu del seu líder a un lloc on només hi parlen gent de bé; i, sobretot, que la nostra economia trontolli; que ja fagi uns mesos que no produim ni més ni millor; que fagi uns mesos que una petita part del món capitalista no sigui cada vegada més i més rica.

Farsa tercera: Cal que preparem una latre guerra. Però... compte; La victoria (que aconseguirem al preu que sigui) ha de ser ràpida, segura i matemàtica. No pot mancar de res. Els àrabs i la seva materia primerissima han de restar a les nostres mans. Encara ens cal espera una mica més. Mentretant, com que no hi ha altres problemes, predicarem allò que no pensem fer.

Com que cal suposar que ja heu endevinat quin és aquest planeta estrafolari i desequilibrat, acabarem el joc amb una pregunta, una sugestió i una conclusió final:

Pregunta: I el poble?
Sugestió: Podríem donar el Premi Nobel de la Pau als set savis de Grècia.
Conclusió final: No es pot enganyar al poble per sempre.

TERRA NOVA

-VIC-

portugal

Con todo lo escrito hasta la fecha sobre los sucesos acaecidos en Portugal y su actual situación,poco puede decirse que no se haya dicho.
Por ello la exposición que a continuación hago,son solo unos apuntes de viaje,como primera impresión,sacados de mi breve estancia en Portugal y concretamente en Lisboa.
Durante el trayecto recorrido en tren,desde el salmantino pueblo fronterizo de Fuentes de Oñoro hasta la capital portuguesa,el paisaje que se me ofreció era semiabrupto,con algunas ondulaciones bastante elevadas,mientras que en otras partes dominaba el llano.Toda la zona tiene bastante vegetación y especialmente árboles.
En algunas zonas los terrenos cultivados eran escasos,predominando el minifundio y la huerta.De aquí,que estos pueblos del interior,que tienen fundamentalmente basada su economía en la agricultura,completamente desamparada hasta hoy día,ofrezcan un aspecto mísero.

Solamente y a medida que nos íbamos acercando a Lisboa,comenzaban a ser observables los primeros núcleos industriales de alguna magnitud, pero en número escaso;el aumento de industrias tanto en importancia como en número se hacía cada vez mayor según iba disminuyendo la distancia a la ciudad portuaria.

La capital,Lisboa,es antigua y está constituida en su mayor parte por edificios viejos y de tipo modernista.Su distribución es característica de cualquier ciudad;es decir,la parte centro de la ciudad, con los mejores edificios,corresponden a la burguesía y clase media alta.Las construcciones de más baja calidad,que se agrupan en torno de la anterior,constituyen los barrios típicos y el suburbio,donde viven las clases inferiores y obreras.
El número de edificios nuevos y modernos es escaso,y su construcción se realiza de acuerdo con la zona urbana en que se agreguen.
Es de constatar la existencia de un gran número de parques o zonas verdes de libre paso en ellas.
La circulación rodada es inferior o igual a la de algunas de nuestras ciudades de tipo medio.
Su limpieza asi como su pavimentación,en términos comparativos,es bastante inferior al de Barcelona.

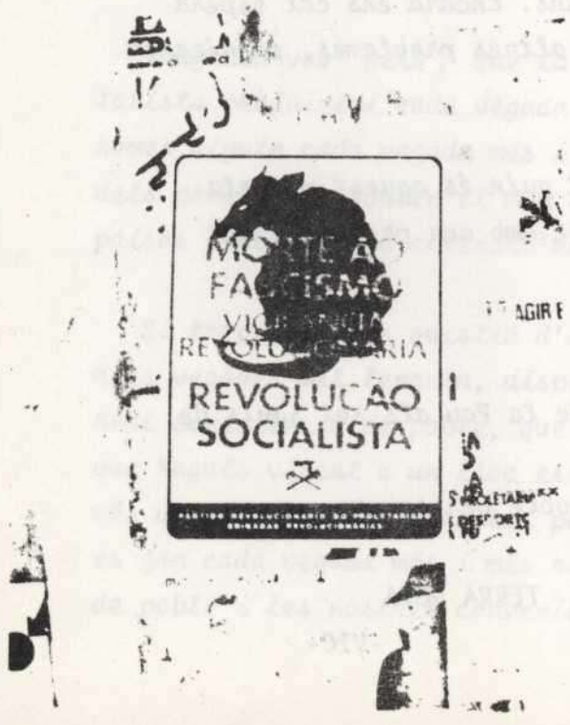

El ambiente en la capital es tranquilo y nada induce a pensar que hace seis meses se produjo el Levantamiento de las Fuerzas Armadas. Puede decirse,que la única policía existente por la ciudad es la municipal.

Los "posters",octavillas pegadas a las paredes y las "pintadas",haciendo alusión tanto a la Revolución de Mayo como a los diversos partidos políticos,son un denominador común en gran parte de las fachadas de todo tipo de edificios,asi como en los monumentos.Es como si hubiera habido un desbordamiento informativo que no ha respetado lugar alguno en su manifestación tantos años reprimida.

El nivel de vida en lo referente al precio de los artículos de consumo es semejante al existente hoy día en España.

Hay algo que llamó bastante mi atención y fué el observar que en determinadas plazas o plazoletas,bien algunos días de trabajo por la tarde asi como los festivos por la mañana,se hallaban llenas de hombres formando pequeños o gramdes grupos,manteniéndose en los mismos conversaciones animadas.No me es posible decir de lo que hablaban,sino,que fué este hecho en si lo que me llamó la atención.

Otro hecho,es que los espectáculos públicos "no son prohibidos" para determinadas edades,sino que lo que la Dirección General de Espectáculos obliga a poner un letrero a la entrada asi como en la cartelera de los diarios,una nota que diga:"este espectáculo no es aconsejable para menores de... ".

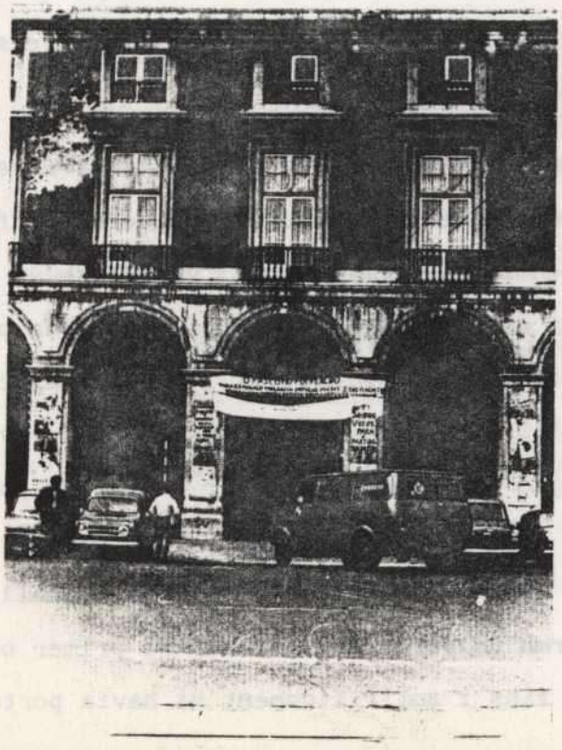

B.S.

≠ BARCELONA ≠

BOSCH i GIMPERA

El passat dia 9 d'octubre mori al seu exili de Mèxic el que fou gran historiador i arqueòleg Pere Bosch i Gimpera. Ell ocupà el rectorar de la Universitat Autònoma de Barcelona els anys anteriors a la guerra civil, creant una veritable universitat independentm del país i amb personalitat pròpia.

Havia nascut a Barcelona a l'any 1891 dintra una família acomodada de tipus mitjà. Estudià, a la universitat, dret i lletres dedicant-se especialment a la filologia clàssica. Amb una beca estudià Prehistòria a l'Alemanya; altre vegada a la península renovà les velles premises que servien de base dels estudis de la prehistòria hispanica. Fou professor dels Estudis Universitaris Catalans des del 1915. Un any més tard obtingue la càtedra d'història antiga i mediaval de la Universitat de Barcelona. Des de la mateixa càtedra es mostrà com un dels caps del moviment de reforma universitaria i de introducció del català dintre l'ensenyament a tots els nivells.

Sense desmerèixer els exelents estudis sobre la prehistòria i l'història en general, nosaltres ens intereserem principalment per la seva relació amb la universitat com rector que va ésser.

El seu interès i preocupacióper tot lo referent a la reforma de l'ensenyament universitari el portà a aceptar el càrrec de rector de la Universitat Autònoma de Barcelona des de l'any 1933 al 1939.

Paraules d'en Pere Bosch entrevistat a París per Baltasar Porcel:

"... Però com que la Generalitat volia que la Universitat fos catalana, dons va donar-nos l'autonomia total valent-se de l'Estatut, encara que la universitat havia d'esser regida per un patronat mixta, elegit entre el Ministeri i la Generalitat... ....El claustre havia d'elegir al rector. En Serra Húnter venia com a rector del règim anterior, a dimitir al cap de pocs mesos el nou elegit vaig ésser jo. Naturalment, vaig quedar absorvit per l'empresa, i vaig abandonar força el meu treball d'investigació. La reforma universitaria va ser el primer objectiu. I la començavem fins i tot fisicament hi havia portes

cuirassades al carrer i al rectorat i les vaig fer camviar per unes altres que eren de vidre. Digueren que les trencarien de seguida. I quan marxàrem, en caure Barcelona al final de la guerra civil, encara no les havia trencades ningú."

Les reformes que volia per la universitat ja les havia iniciades durant la seva etapa de degà a la Facultad de Filosofia i Lletres. A la Universitat Autònoma el nou plà d'estudis instaurat per ell permetia que l'alumne preperés el seu propi mètode d'estudis amb opcions devant una sèria d'assignatures, opcions que donaven als estudiants mes posibilitats d'estudiar el que ells veritablement volien.

El Patronat de la Universitat Autònoma era presidit per en Pompeu Fabra, tenint unatotal independència del poder centralitzar afavorint així la busca de nous i millors plans d'estudis. Es varen suprimir els éxaments per assignatures, l'alumne es podia presentar a l'examen final quan volgués. A més d'aquest examen final n'hi havia un a meitat de carrera. Els alumnes eran regulats per le seva assistència als seminaris, als quals solament hi podien anar els que estessin preparats, El català i el castellà eran cooficials, el professor podia fer les classes en la llengua que volgués segons el seu gust i la possibilitats lingüístiques dels alumnes. Així es donava el cas que al començament les classes es feien en castellà doncs hi havia alumnes que no coneixien el català, però mesos m'es tard aquests mateixos alumnes demanaven les classes en català doncs ja l'havien après.

Existien també uns Estudis Universitaris per a obrers a on els millors mestres donaven classes nocturnes gratuites a on es podia obtenir un certificat d'estudis. La preocupació que la cultura arrivés a tothom, principalment als obrers, va fer que Pere Bosch concebís la idea, no realitzada, de fer arrivar la universitat a tothom mitjançant la radio.

Totes aquestes activitats li van ocasionar problemes de tipus polític. Així contestava a Baltarsar Porcel:

B,P.- "Políticament, ¿Hi hague entrebancs voluminosos?

P.B.- "Fins a l'octubre del 34, no. Tot anà molt be. Aquell octubre jo vaig anar a sentir un discurs d'en Companys des d'un despatx de

de la Generalitat. Els elements enemics del Patronat ens van denunciar per separatistes i com a complices de la sublevació. Ens precesà un tribunal militar i anàrem a parar un mes i mig al vaixell "Ciudad de Cádiz" convertit en presó. La causa va ser sobresaguda però ens cesàren dels nostres cárrecs, encara que no de la càtedra: Després de les eleccions de febrer del 36, vaig tornar al rectorar".

Amb la guerra civil acabà la tasca d'en Pere Bosch i dels demés professors de la universitat Autònoma. La majoria s'exiliaren; Pere Bosch des de l'any 1941 s'instalà definitivament a Mèxic a on continuà els deus estudis i les seves classes. Aquí la seva figura ha volgut ser amagada o oblidada per els estaments superiors, els quals li han negat la seva obra. Des de l'any 1970, i gràcias a Fabià Estapé podem veure el seu retrat pictoric a la galeria de rectors de la Universitat de Barcelona. Esperem que la seva persona i obra siguin degudament reconegudes i que s'analitzin els métodes d'estudi de l'antiga Universitat Autònoma.

Joan Noguera (Vic)

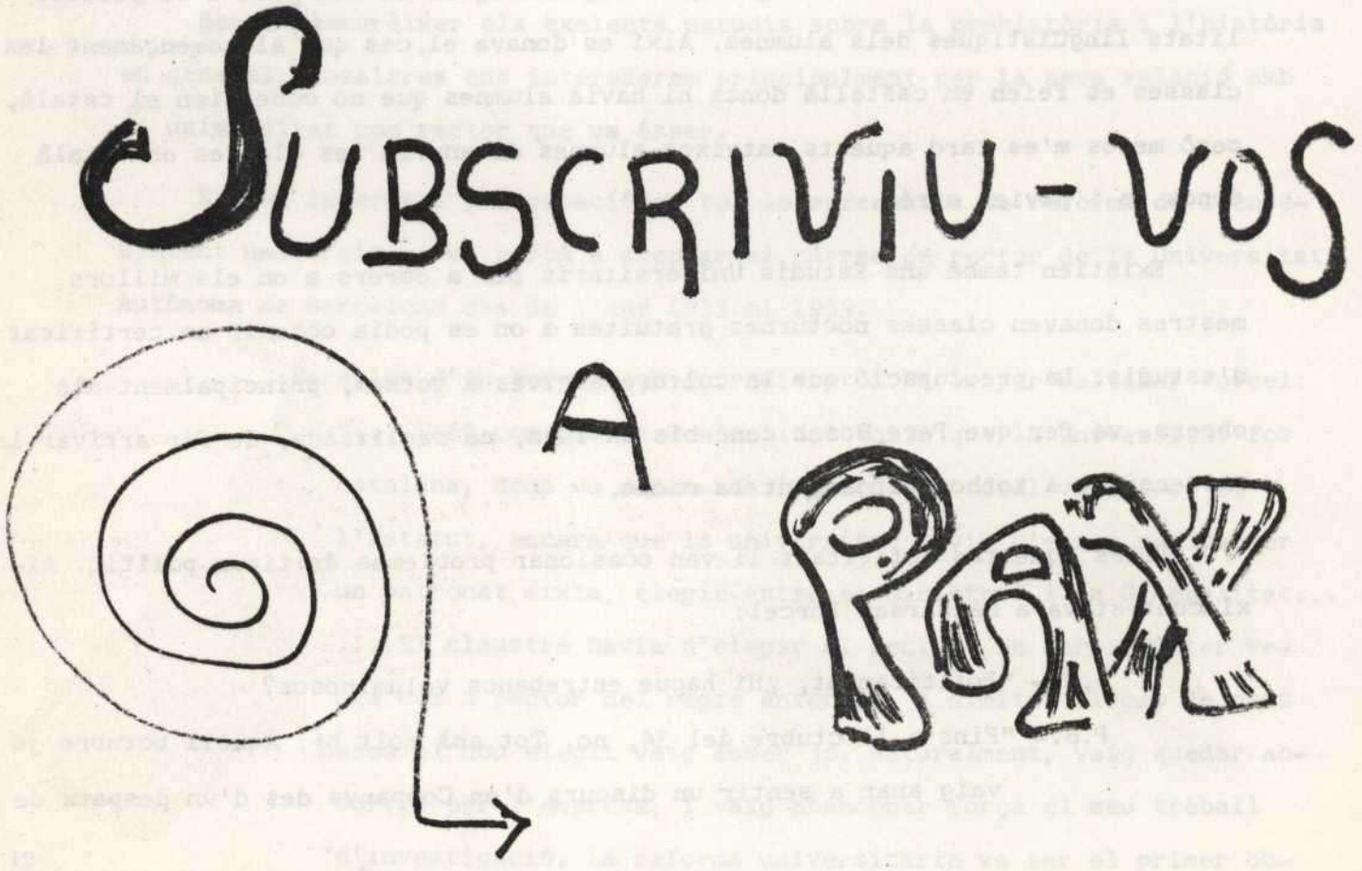

poemes a la mort voluntària d'un company

HAS PARLAT MAI DEL DRET,
AVUI NO MERESCUT,
A POSSEIR UN PASSAT?

Feliu Formosa

Xiscle i vent sota la nit
han segat fort: sang i sal
i foc (la seva vida,
esquinçada com bri d'herba)
Esbategant contra el fred
folls recorts d'última hora,
febles i a tall de cop.
Respiren amarg les dresseres
sobre el dol que clama lluny.
Sorollegen els xipresos
i el cop de fusta
proclama un adéu.

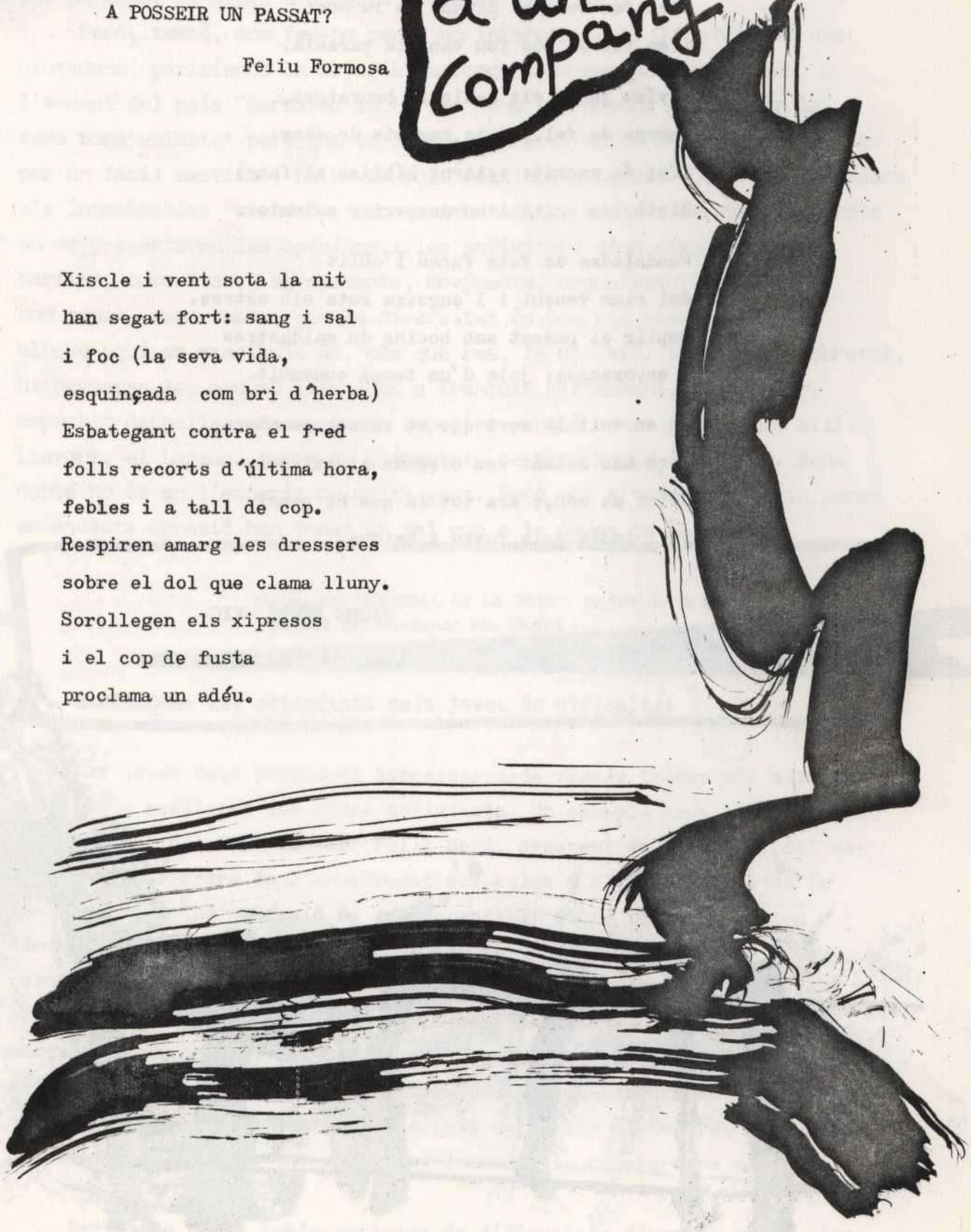

RETORNA EL RECORD

Trenca l'oblit solitud de la taula,
ja no hi veig por dins aquell foll record.
Creixíem tots al davant de la mort
i en tot el joc fou vana la paraula.

Bevíem junts els delicats beuratges,
amargs de fel,roents,rogents de sang.
(Tot és escrit: retorns bíblics al fang)
Històrics crits i un despertar salvatge.

Fondalades de fets feren l'oblit
del clam vençut i l'angoixa sota els astres.
Omplir el passat amb bocins de maldastres
o enyorances: joia d'un temps consumit.

No en vull la sort que et va ser aventura,
però has deixat veu ofegada al silenci,
dolor de món,i ara tot fa que hi pensi
jo i taula sols,fusta i natura.

JAUME PÉREZ -VIC-

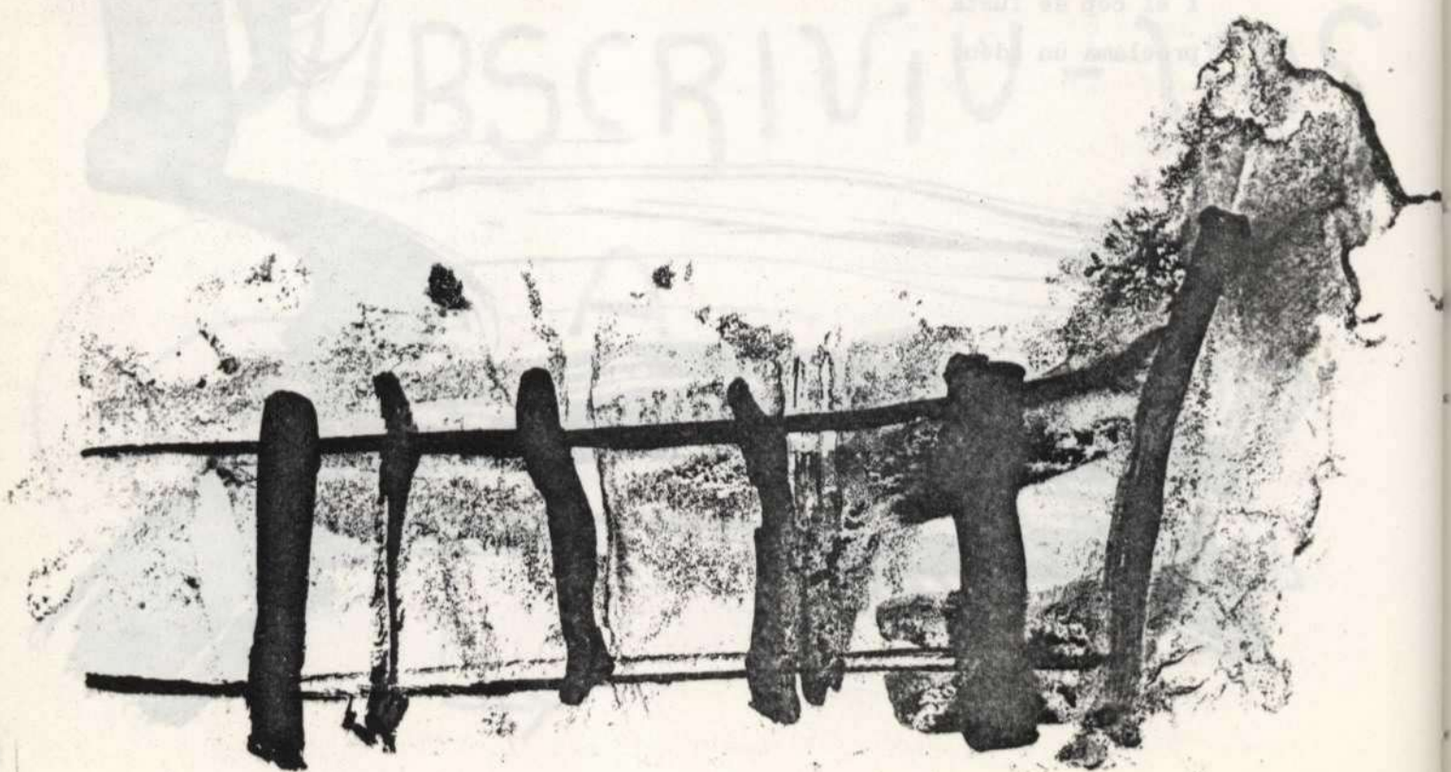

RETALLANT....

UN MAL COP AL LARZAC

Trenta, quaranta o cinquanta mil al Larzac, és un esdeveniment. I quant aquesta gran masa, molt jove, pujant un turó, acompanya als tractors que van a treballar i sembrar un camp militar, quan canta : "xais i no canons... la nostra terra servirà per la vida", com fer-ho per no esser sensible a aquesta voluntat pacífica?.

Però, també, com fer-ho per a no interrogar-se? Quan hom veu uns ciutadans, parisiencs la majoria, esforçant-se per pronunciar amb l'accent del país "Gardarem lo Larzac" hom s'emociona potser per la seva bona voluntat però hom es demana també si no es deixen emportar per per un fàcil exotisme; hi havia molt folklore a Larzac. Quan hom considera els innombrables "stands" aixecats amb taulons i els moltissims reconets on es presentaven les opinions i les activitats d'un eixam de grups, partits, comunitats, agrupaments, moviments, organitzacions, etc., hom pensa, sens dubte, que la diversitat és una riquessa, però que el que aquí es traslluia és, més que res, la divisió. I després, sobretot, hi hagueren les pedres llançades a François Mitterrand, atropellat, empestat de palla, amanaçat amb ampolles perquè havia gosat anar allí. Llavors, el Larzac, terra de llibertat, de tolerància i de pau?. Sens dubte ho és en l'esperit de molta gent. Però els altres que participaren en aquesta agressió han donat un mal cop a la causa de la pau.

(Extret del "JOURNAL DE LA PAIX", revista de la secció francesa del Moviment Pax Christi.)

BARCELONA: Les activitats dels joves en dificultat

Els joves dels barris de Barcelona cada vegada troven més dificultats per a realitzar les seves activitats. Un exemple prou clar ha estat el tancament del Club de Sant Felip Neri, depenent de l'oratori del mateix nom, per ordre de l'encarregat del culte i altres membres de la Junta Rectora. La decissió és incomprensible sobre tot quan falten tants locals i sembla contradir moltes de les declaracions que la jerarquia eclessiàstica ha fet referint-se al dret de reunió i d'associació i al foment dels valors de la persona humana. Durant varis dissabtes i diumenges, joves de diferents centres de Barcelona s'han reunit devant de Sant Felip Neri i devant de l'Arquebisbat per expressar així la seva protesta contra la decisió de tancar el centre. Una carta ha estat entregada al doctor Jubany demanant la re-obertura del local.

Per altre banda tenim noticies de dificultats diverses per a l'organització d'actes dedicats als joves: no van poder cel.lebrar tots els actes de la Setmana de la Joventut de Grácia que havia organitzat

l'Associació de veins de la Plaça Lesseps i també s'han trobat amb moltes dificultats els joves de Sant Andreu a l'hora d'engegar la seva.

Les "boites", això si, continuen florint a tot arreu...

(Extret del butlletí "CENTRE SOCIAL SANTS", de l'Assossiació de Veins del Barri de Sants, a Barcelona.)

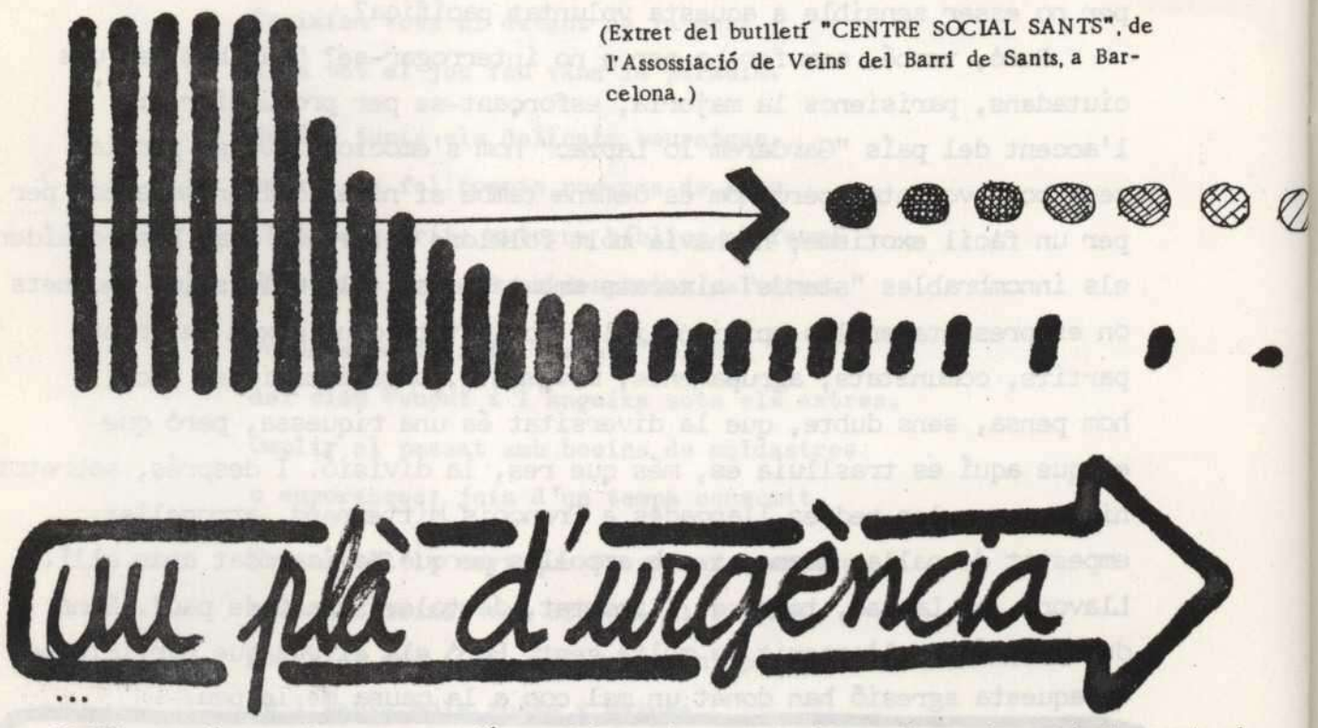

...

El llibre català necessita una protecció especial, com la que existeix en altres paisos petits (o grans): el fet que no sigui "exportable" -com ho són els llibres en llengua castellana o francesa- no ha de ser cap entrebanc a la seva difusió (entre altres raons perquè les traduccions són també una forma de difusió). Tractar el llibre com a mera mercaderia és una deformació tecnocràtica que cal bandejar: els llibres formen part del patrimoni cultural d'un país i una politica democràtica del llibre s'ha besar en aquest pressupòsit. Si examinem la Carta del Llibre de 22 d'octubre de 1.971 adoptada per la UNESCO, ens adonarem tot seguit de la insuficiència múltible que es presenta en el cas català. Així, l'article I imposa als governs el deure d'eliminar l'analfabetisme: segons les estadístiques oficials no hi ha pràcticament analfabets als Països Catalans, però, podem honradament creure en aquesta manifestació si la immensa majoria de la població és de fet analfabeta en la pròpia llengua? D'altra banda caldria crear un Consell Català del Llibre, com proposa l'article IV de la Carta, que coordinés i ajudés financerament l'edició catalana i la promogués de cara a l'interior i a l'exterior. I caldria, naturalment, que els autors treballessin en condicions favorables (article III), que els llibres circulessin lliurement (article IX), etz.

De tota manera, aquestes mesures específiques de l'activitat creadora i editorial -que hem d'exigir des d'arano ens han de fer perdre de vista que només es poden produir eficaçment dins d'un marc democràtic. En el pla polítco-cultural aquest marc imposa unes premisses ineludibles actualment inexistents o d'existència precària: l'ús oficial de la llengua catalana, l'ensenyament en català, la premsa, la ràdio, la televisió catalanes, etz. són al costat d'altres objectius democràtics, uns pressupòsits bàsics per a restituir la salut de l'edició catalana i interrompre el seu destí de frustracions.

FRANCESC VALLVERDÚ

(Fragment d'un article titolat "ENLLA DE LES FRUSTRACIONS", aparegut a la revista "SERRA D'OR", octubre de 1974)

FETS CATALANS

11 SETEMBRE 1714

LA SUCCESIO A LA CORONA D´ESPANYA

A finals dels segle XVII el problema ssuccesori amenaçava el tron d´Espanya, ocupat aleshores per Carles II. El monarca no tenia fills i ningú no n´esperava degut a la seva malmesa salut.

A la successió de la corona hi havia quatre candidats: Felip, duc d´Anjou; Felip, duc d´Orleans, net i germà de Lluís XIV de França; Carles, arxiduc d´Austria, fill de Leopold I ; i Josep Ferran fill de l´elector Maximilià Manuel de Baviera i net de l´emperador.

Els dos pretendents francesos tenien sobre seu l´obstacle del testament de Felip IV d´Espanya: "Por la ley firme, perpetua e irrevocable, privamos de la sucesión de estos reinos y corona a la casa de Borbón".

En aquell temps Espanya estava en guerra oberta contra França i en franca desventatge. Sobtadament quan tot afavoria a les tropes gales és firmada la pau de Rijswick. França estava jugant amb una arma de dos talls.

França preferia veure en el tron de Madrid el pretendent de Baviera, J Josep Ferran; ja que una aliança entre Espanya i l´Imperi Austríac era molt perillós per l´estabilitat europea. Veientdoncs, Lluís XIV que el seu net Felip d´Anjou no podria arribar a la cort de Madrid, presiona a favor de Josep Ferran, per mitjà del seu ambaixador Harcourt.

Pel novembre de 1698, Carles II feia testament a favor de Josep Ferran. La cosa semblava ja resolta. Però tornen a sorgir problemes, el 8 de febrer de 1699 mort l´aspirant Josep Ferran de Baviera. Amb aquest fet el pretendent francés, Felip d´Anjou (Felip d´Orleans queda al marge) i el pretendent austríac queden clarament enfrentats.

En general , a Madrid les preferències eren a favor del pretendent francés, a més fou promoguda fortament per l´ambaixador Harcourt. Després de moltes presions franceses, el 2 d´octubre de 1700, el cardenal Portacarrera, forçant una oportunitat, arrenca de Carles II el testament a favor de Felip d´Anjou.

CATALUNYA ALS INICIS DEL SEGLE XVIII

El representant de la monarquía al principat era el Virrei, que tenia les dues funcions, civil i militar, en aquesta segona condició era on

tenia més força, especialment en temps de guerra;en la primera estava molt travat per les institucions autòctones, de les quals les dues principals eren la Generalitat o Diputació del General i el Consell de Cent de Barcelona.

El Principat i els dominis autòctones de València, Mallorca i Aragó, davant del problema successori es declinaven a favor de Carles.

FELIP V, REI D´ESPANYA

Tan bon punt el rei hagué travessat la frontera nomenà virrei a Catalunya a Gaspar de Portacarrero. Aquest fet ja produí un malestar en tot el Principat. Reunit per estudiar el cas, la Generalitat, el Consell de Cent i el Braç Militar decidiren no acceptar aquella designació. Dos emisaris catalans, enviats a Madrid per tractar l´afer, foren empresonats. Finalment davant les amenaces del nou rei, i per evitar majors violències, acceptaren..

PRIMERES HOSTILITATS

L´ambient a tot Europa s´anava caldejant. Holanda concentrava tropes a la frontera francesa, ajudat per un cos anglès. Al juny de 1701 un exèrcit austríac invadeix el Milanesat, és la guerra oberta entre Espanya i l´Imperi (Àustria).
El 15 de maig de 1702 es produí la declaració de guerra per part dels aliats.
Per un costat les dues Corones (era el bloc franco-espanyol) i per l´altre Inglaterra, Holanda,Àustria, Portugal i d´altres petits principats.

TENSIÓ ENTRE CATALUNYA I FELIP V

Amb el nombrament del virrei Velasco, les discrepàncies entre Catalunya i la Corona, foren cada vegada més grans. Les arbritarietats del virrei indignaren els catalans, mentre bastants patricis eren empresonats o exiliats. Poc després ,la destitució per part del Consell de Cent. d´un conseller revivà encara més els distanciaments; negant-se els altres consellers a acatar l´ordre del rei, a ser també el destituit, a resultes d´aquest fet varis jutges i el mateix bisbe de Barcelona, foren detinguts i aquest últim exiliat a Avinyó.

Empresonaments, exilis, confiscacions i perdues dels drets civils, queien repetidament sobre els qui gosaven oposar-se a les decisions reials, o tant sols a discutir-les. Els militars que es creien que eren austròfils eren trasladats a guarnicions llunyanes, principalment a l´Africa. Finalmenet arribà lo inevitable, el dia 31 de gener de 1705 foren prohibides les reunions de la Generalitat, el Consell de Cent i del Braç Militar.

UNIO DE CATALUNYA A LA CAUSA ALIADA.

Davant la repressió política del virrei, era imminent una entesa amb el bloc aliat, per lluitar contra els Borbons.

Després d'una sèrie de contactes, el dia 20 de juny de 1705, és signat a una ajuda militar al Principat, i després d'alliberada la restitució de tots els seus privilegis.

Amb aquest pacte començà la guerra oberta entre les dues Corones i el Principat, aquest ajudat per tot el bloc aliat.

PRIMERES HOSTILITATS ENTRE CATALUNYA I ESPANYA.

Immediatament després de firmat el pacte, es fa la preparació de la invasió del Principat i la ocupació de Barcelona que culmina feliçment amb l'entrada de Carles el dia 7 de novembre de 1705. Tot el poble català proclamà a Carles III com a rei. En aquesta acció i en moltes anirien a participar-hi molt notablement les forces no regulars (voluntaris) de tot el Principat.

El dia 28 de novembre Carles III jurà els privilegis i el 5 de desembre obrí altre cop les Corts.

Davant aquest desastre, Felip V decidí concentrar un nombrós exèrcit i començà la conquesta del Principat. El dia 2 d'abril de 1706 començà el setge de Barcelona, que resistí heroicament, especialment degut a l'acció popular; aquest setge durà fins el 7 de maig en què van arribar reforços anglesos. Aleshores els Borbònics hagueren d'aixecar el bloqueig.

PRIMERA INVASIO D'ESPANYA PER PART DELS ALIATS.

Aquests fets animaren els aliats que intentaren una ofensiva contra Castella, portada per dos flancs; un pel cantó del Principat cap Aragó i Madrid, i l'altre a partir de Portugal, Salamanca i Madrid.

Una sèrie de discrepàncies entre els dirigents aliats malbarataren l'acció; certament que una part de l'exèrcit vingut des de Portugal arribà a Madrid, però la lentitud dels seus moviemnts va donar temps a Felip V a refer-se de l'anterior desfeta i empènyer l'exèrcit aliat cap a Cuenca i cap a València. L'empresa havia fracasat, només en un punt s'havia millorat i era la conquesta de les illes de Mallorca per la causa aliada.

OFENSIVA DE FELIP V.

Després d'evitar la intentona aliada de domini de la Península, l'exèrcit borbònic es llançà a la reconquesta, primer del País Valencià i després d'Aragó. El 23 de maig les tropes de Felip V, comandades per Berwick, arribaren a les proximitats de Tortosa; el 14 de juny les tropes comandades pel Duc d'Orleans arribaren a Candasnos, prop de la frontera catalana.

La crítica situació que passava aleshores la plaça francesa de Tolò, obligà Lluís XIV a cridar a Berwick amb dotze mil dels seus homes. Aquest fet semblà donar un petit respir al Principat, que ja veia molt pròxima la seva invasió. Però no fou així, comandats pel Duc d'Orleans s'inicià la campanya amb la conquesta de Balaguer i seguidament de Lleida, que queia el 10 de desembre; ocuparen l'Urgell, on s'aturaren amb l'arribada de l'hivern i pel nord lograren ocupar tota la Cerdanya.

A l'any 1708 tot el front català fou relativament tranquil i els aliats es defensaren honrosament. Tan sols la ciutat de Tortosa capitulà, després d'una gran resistència el 15 de juliol.

CONVERSES DE PAU ENTRE FRANÇA I ELS ALIATS.

A l'hivern de 1708-1709, s'iniciaren converses de pau que estigueren a punt de donar el tron de Madrid a Carles. Veient els francesos perillar el seu propi regne, cediren a reconèixer Carles com a rei d'Espanya, però al final, degut a pressions excessives dels aliats, feren canviar d'opinió el rei francès.

SEGONES CONVERSES DE PAU.

El 1709 les tropes franco-espanyoles passaren a ser comandades pel general Besson. Les tropes franceses ocuparen Figueres. Els aliats aprofitant una oportunitat ocuparen Balaguer i Cervera.

Degut als atacs dels aliats contra les possessions franceses, obligaren aquests a retirar pràcticament totes les tropes que tenien a la península i recomençaren altre cop converses de pau, que aquesta vegada foren trencades a l'exigir els aliats, que fos França i treguès el rei Felip V.

SEGONA INVASIO D'ESPANYA PELS ALIATS.

Abandonat i sol, Felip V s'enfrontà a l'any 1710 amb una gran ofensiva aliada, que fracassà per culpe de les discrepàncies entre els caps aliats. Després de conquerir Aragó, Carles III restablí els seus furs; una part de les seves tropes arribaren a Madrid, però donaren ocasió a que els borbònics es refessin.

Veient la reacció borbònica, les forces aliades abandonaren Madrid i decidiren retirar-se cap a Aragó. Però una inexplicable separació de tropes en dos bandes fou aprofitat per les tropes espanyoles, que vencereren a una part de l'exèrcit dividit a Brihuega; i poc després sortí victoriós contra les forces que havien sortit per defensar les tropes aliades. Aquests fets precipitaren molt més la retirada cap a Saragossa, però la impetuositat de l'exèrcit borbònic no es deturà, ni tan sols amb l'arribada de l'hivern, i novament Aragó queia sota el domini de Felip V. A més d'aquest fracàs cal anotar la caiguda de Girona el 25 de gener de 1711.

CAPGIRAMENT DELS INTERESOS ALIATS.

Un nou esdeveniment vingué a capgirar els aconteixements. El 17 d'abril mor Josep I, rei d'Austria i dels estats alemanys. Amb aquest fet Carles passava a ocupar el tron austríac. Això provocà el desig de la Gran Bretanya i Holanda d'acabar aquella guerra, volien evitar la formació d'un gran imperi, Espanya, Austria i els Estats Alemanys, i començaren novament a parlar de pau.

Aquests nous intents de pau solament eren rebutjats de ple pels catalans, era una qüestió de vida o mort, i es disposaren a una defensa fins l'últim extrem.

L'any 1711, amb la meitat d'efectius que els borbònics, portà a Catalunya la pèrdua de Morella i Miravet pel sud, el replegaven fins a Cervera, i pel nord, després de la caiguda de Girona vingué la de tot l'Empordà i l'Osona.

CONGRES D'UTRECHT.

Amb aquestes iniciatives de pau, començà el Congrés d'Utrecht, on la part més interessada, Catalunya, no hi tingué ni art ni part. Els primers acords de pau entre la Gran Bretanya i França feren trencar la gran aliança; tan sols restaven en peu de guerra l'Imperi, cada cop menys, i Catalu-

nya s'abandonva als seus recursos.

Els esforços diplomàtics per poder prendre part en el Congrés foren interceptats amb vaguetats i grans obstacles. L'ambaixador austríac intentà intercedir per la causa del Principat amb una sèrie de propostes, que foren rebutjades de ple. Una proposta fou la de declarar el Principat com a una república, el delegat anglès s'hi oposà dient que això portaria en el futur moltes guerres; una altra fou la de que Felip V reconeixés tots els drets i privilegis dels catalans, el rei borbònic digué textualment que més s'estimava arriscar la seva corona abans que otorgà als catalans llurs privilegis, fossin els que fossin.

LA CAMPANAYA A CATALUNYA A L'ANY 1712.

Aquest any es podria dividir en tres parts. La primera en que les firmes de pau no havien arribat encara a defectar el front català, on es mantingué una certa estabilitat, favorable més aviat al Principat, la segona part es veu afectada per les converses, amb l'abandó de les tropes aliades, excepte les d'Austria. I la tercera part, en què es veu clarament la decisió del govern francès d'ajudar a Felip V a esclafar el país.

PACTES DE PAU, EVACUACIÓ DE LES TROPES IMPERIALS.

L'únic obstacle que quedava per firmar la pau definitiva era la permanència a Catalunya de les forces de l'Imperi. La firma del conveni d'evacuació fou signat el 17 de març de 1713, Catalunya quedava, ja definitivament desamparada; els pactes i els convenis signats a Gènova eren totalment trencats i traïts. L'embarcament de les tropes fou fet amb una gran diplomàcia, així com el desarmament de les tropes irregulars voluntàries del Principat, tot això mitjançant enganys i falses promeses.

El dia 22 de juny era signat a L'Hospitalet de Llobregat el conveni definitiu per l'evacuació i l'ocupació del Principat per les tropes borbòniques; que seria a partir de l'1 de juliol i fins aproximadament el 15. Catalunya era abandonada i cedida a l'enemic, lligada de peus i mans. El país quedava pràcticament buit, amb reduïts grups armats, que resultaven quasi risoris comparats amb els exèrcits espanyols i francesos que ja es preparaven per la invasió.

EDUARD
Extret del llibre "11 de Setembre"
de S. ALBERTÍ

ARXIU

El grup "CRISTIANS PEL SOCIALISME" ens ha fet arribar, amb prec de publicació, el present document, darrer que ha publicat. El creiem d'interès per a tothom, la qual cosa ens ha motivat especialment per a publicar-lo.

ANTE LA POSSIBLE RENEGOCIACION DEL CONCORDATO

I.- LA IGLESIA Y EL ESTADO ESPAÑOL

1.- Nuestra forma de entender la relación que debe existir entre la comunidad cristiana la sociedad y el Estado en nuestro país define nuestra postura ante la posibilidad de un nuevo Concordato entre el Gobierno y el Vaticano.

2.- Entendemos a la Iglesia como servidora de la Humanidad. Como Cristo, "no existe para ser servida sino para servir". Y, como Cristo, sirve a los hombres llamándoles a la libertad.

3.- La liberación que constituye la tarea y la razón de ser del cristianismo no se agota en las libertades políticas y sociales, sino que apunta a horizontes radicales y totalizadores que trascienden lo intrahistórico. Sin embargo, y precisamente por ello, este proceso liberador no excluye sino que necesariamente engloba todos los niveles y todas las rutas de las aspiraciones de los hombres hacia la liberación total.

4.- Su servicio a la liberación de la humanidad lleva necesariamente a la Iglesia a una opción lúcida y eficaz por los oprimidos y explotados del mundo, y al enfrentamiento consecuente con toda forma de opresión y de explotación.

5.- La Iglesia solamente es fiel a sí misma cuando asume su misión propia en la historia y en la sociedad - llamada y exigencia de libertad-, cuando antepone claramente a sus intereses institucionales la vocación de testigo, en el corazón de la historia, , del liberador radical de los hombres, Jesús de Nazaret.

6.- Desde esta perspectiva de su lugar en la sociesdad debe determinarse la relación de la Iglesia con el Estado en nuestro país.

7.- Ahora bien, la sociedad española actual es una sociedad capitalista, caracterizada porla propiedad privada de los medios de producción y por la venta de la fuerza de trabajo por parte de los obreros, empleados y técnicos. El Estado franquista, es es a su vez, la expresión dictatorial de la clase capitalista, que encuentra en él la forma de mantener su perpetuación como clase dominante.

8.- En esta situación es simplemente impensable que la Iglesia de Jesucristo pueda pactar un Concordato, es decir establecer forma alguna de concordia con el Régimen actual. Por el contrario, debe denunciarlo y combatirlo como suprema expresión política de la opresión capitalista.

9.- Por etsa razón nosotros, como "Cristianos por el Socialismo", manifestamos nuestro ROTUNDO RECHAZO a cualquier forma de pacto entre la Iglesia y el Estado español. Sentimos el deber de denunciar públicamente el grave e histórico perjuicio que representaría para la liberación de nuestro pueblo y para la Iglesia de Jesucristo una nueva legitimación pública del Regimen por medio del establecimiento de un acuerdo con él. La Iglesia traicionaría su misión si nuevamenee emprende cualquier actuación que pueda hacer presumir una legitimación directa o indirecta del dominio de la clase capitalista, que es por su propia naturaleza opresora del hombre, y del Estado que hace de su aparato dictatorial el sostén de la misma. Dada la presente realidad política nacional, nuestra responsabilidad como ciudadanos y como cristianos nos exijen dejar sentada nuestra absoluta oposición añ proyecto.

II. LA SITUACION ACTUAL

10.- Ahora bien, tanto el Gobierno español como el Vaticano han anunciado que están llevando a cabo negociaciones para la renovación o actualización del Concordato vigente. Sabemos que la fuerza de los acontecimientos desbordará nuestra posibilidad de incidencia y hará improbable que la postura de rechazo a cualquier convenio sea tomada en consideración.

11.- Ante la eventualidad, prácticamente segura, de que habrá en el futuro próximo alguna forma de acuerdo entre el Régimen y el Vaticano, nos vemos obligados a exigir cuando menos, que la Jerarquía de la Iglesia no renuncie a ninguno de los derechos que puedan favorecer a la liberación

del pueblo. Spn derechos que pertenecen a todos, y tienen por tanto el carácter de irrenunciables.

12. - Al restringir el ejercicio de estos derechos elementales a la Iglesia, convirtiéndolos así en privilegios, se ha cometido un acto de opresión, negativo e injusto. Es imputable tanto a la voluntad interesada del Régimen como al consentimiento antievangélica de Roma, que aceptó la servidumbre de asignar a la Iglesia española la función de aparato ideológico del Estado franquista, calificando de "Cruzada" el alzamiento militar y su lucha por el poder, y avalando después al Régimen establecido por la fuerza con múltiples y ostentosas manifestaciones de apoyo.

13. - Los derechos reconocidos únicamente a la Iglesia por el Concordato de 1953, pero pertenecientes en realidad a todo el pueblo, forman parte del conjunto de privilegios otorgados por el Régimen a la institución eclesiastica para que ésta puesda ejercer sin trabas su función de aparato ideológico delxmismo.

14. - Está comprobado que durante los largos años ene= que la Iglesia española ejerció esos privilegios sin salirse de su linea de servicio al Estado franquista, el maridaje Iglesia-Estado no sufrió detrimento alguno. Pero cuando por la presión creciente de las bases populares, sectores cada vez más amplios de la Iglesia empezaron a usar estos derechos en favor de la lucha del pueblo oprimido en contra de la dictadura, comenzó el conflicto. Este se ha ido desarrollando de una forma creciente y en todos los niveles, incluso al nivel Episcopal, como se demostró en el "caso Añoveros". Esta es la causa de la "necesidad" y de la "urgencia" por parte del Estado de reformar el Concordato.

15. - Ante esta situación nos parece claro que la firma de un nuevo Pacto constituye de hecho una traición de la diplomacio vaticana al proceso de liberación del pueblo español, puesto que equivale a un acto de amistad y a una nueva legitimación pública del Regimen, que éste cuidará de orquestar publicamente por todos los medios de comunicación oficiales.

16. - No sólo nos parece un error histórico y de consecuencias negativas el hecho mismo de un nuevo Concordato, sino que las condiciones concretas en que parecen desarrollarse las negociaciones agraven todavía las perspectivas. Por ello, y ante la desgraciada probabilidad de que las voces que propugnan la eliminación de cualquier acuerdo oficial no consigan ser escuchadas, creemos necesario proponer una exigencias mínimas y apuntar posibles alternativas a los previsibles términos del acuerdo.

III. EXIGENCIAS POR PARTE DE LA IGLESIA

17. - La participación del pueblo en las negociaciones que afectan a sus derechos y libertades es irrenunciables. Debemos denunciar la forma secreta y dictatorial de llevar las discusiones. Arrogándose en exclusiva la representación de Dios y del César, el Régimen español y el Vaticano intentan poner de acuerdo sus intereses dejando al margen a los que tendrán que soportar las consecuencuas del Pacto. Son excluídos de toda participación como ciudadanos y como mienbros del Pueblo de Dios, y ni siquiera son informados del desarrollo de las negociaciones.

18. - Si las relaciones entre el Estado y la Iglesia deben ser objeto de negociación, ésta debe ser discutida con la Iglesia española y no con el Estado Vaticano. La Iglesia de Roma tiene por misión la de actuar como modelo de todas las Iglesias, pero no la de usurpar sus responsabilidades.

19. - La concesión a la Iglesia de unos derechos elementales que son negados al resto del pueblo no debe servir para satisfacer y acallar a la comunidad cristiana, sino que la obliga a denunciar con energía esta restricción injusta, contraria a los principios que dice defender, y la compromete a una lucha incansable por el reconocimiento efectivo de los derechos humanos y el ordenamiento jurídico de las libertades políticas. De ningun modo puede sustraerse la Iglesia española a su respunsabilidad histórica de aportar todas sus fuerzas para el surgimiento de una auténtica democracia en nuestro país.

IV. ALTERNATIVAS CONCRETAS

En cualquier caso, sobre los puntos más importantes del Concordato vigente, consideramos que la Iglesia no puede transigir en los siguientes aspectos:

20. - El Estado no debe tener intervención alguna en el nombramiento de obispos. Corresponde exclusivamente a la comunidad cristiana la elcción de sus responsables, excluida toda intromisión exterior.

21. - No debe reconocerse al Estado la confesionalidad católica, ya que, además de estar en contradicción con su actuación opresora, niega el pluralismo religios de la sociedad española, contradice el principio de libertad religiosa y desnaturaliza la finalidad del Estado, el cual no tiene como función imponer una determinada concepción de la fe.

22. - Si el Estado reconoce a la comunidad católica, como deberá hacer con todas sus comunidades y asociaciones, religiosas o no, deberá garantizarle plenamente la libertad de ejercer su misión de anunciar el mensaje de Cristo y de impregnar y perfeccionar las estructuras socioeconómicas con el Espíritu del Evangelio.

23. - Para ello, y sobre todo a partir de la experiencia de los últimos años, se hace indespensable exigir que ningún obispo, sacerdote o laico pueda ser procesado por el ejercicio de su tarea profética sin autorización del Obispo o del Papa. Sólo la Iglesia está capacitada para discernir si una actuación pastoral es conforme al Evangelio. El Estado deberá aceptar este dictamen , en virtud del respecto a libertad de ejercicio de la Iglesia. Cuando, a criterio del Obispo, la actuación de un cristiano, sacerdote o laico, pueda ser sometida a los tribunales, todo el procedimiento judicial seguira los cauces normales sin discriminación ni privilegio ningun respecto a los demás ciudadanos.

24. - Los locales de la Iglesia, como espacio físico necesario para ejercer su misión con libertad, deben ser inviolables para la autoridad civill La salvedad de los casos de "urgente Necedidad" que el Concordato vigente contiene, fuente de tantos y tan notorios abusos por su ambiguedad, deberá desaparecer.

25. - Deberá garantizarse plenamente la libertad de actuación de las asociaciones apostólicas tradicionales y de las surgidas a raiz del Concilio Vaticano II.

26. - La Iglesia deberá renunciar a cualquier clase de dotación económica por parte del Estado. Esta coarta siempre su libertad de acción y va en contra de la voluntad de una parte del pueblo, que no desea participar en la financiación de la institución eclesiastica. En la práctica será posiblemente necesario un plazo de tiempo para que la comunidad cristiana organice su completa autofinanciación por medio de una amplia solidaridad económica entre las diversas instituciones de una diócesis y de las diversas diócesis entre sí.

27. - Debe separarse totalmente el sacramento del matrimonio como gesto de compromiso en la fe, del contracto civil, tanto en su preparación y realización como en los posibles conflictos ulteriores.

28. - Debe desaparecer la Confesionalidad católica de la enseñanza civil en todos sus niveles. Atenta contra la libertad religiosa y el pluralismo de creencias de la sociedad española, y ha resultado en la práctica un instrumento contraproducente por cuanto ha fomentado la imagen de una fe impuesta y exclusivamente de contenidos ideológicos- "Una asignatura"- sin opción libre y personal.

29, - La Iglesia deberá renunciar a todo privilegio estatal en sus instituciones de enseñanza, dado que la enseñanza privado constituye hoy por hoy un obstáculo a la democratización y gratitud de la educación, que solamente serán posibles en un contexto de socialización de la enseñanza. Tenderá incluso a no poseer colegios propios y buscará las formas eficaces para que todo el personal y el instrumental educativos que posee sean puestos al servicio de la enseñanza pública, igual y gratuita para todos, personalizadora y liberadora en sus métodos y contenido.

30, - Los medios informativos oficiales, en particular la Radio y la TV. deberán dejar de contar con el aval ideológico de uns espacios religiosos, aparentamente sometidos a la responsabilidad de la Iglesia, pero que en realidad son controlados y dirigidos por el Estado. Dada la enorme carga de ideología dominante que inculcan estos medios en el pueblo, los espacios religiosos, o se suman a esta tarea opresora, como ocurre generalmente, o son inmediatamente suprimidos.

31, - La Iglesia no debe aceptar ningún compromiso de asistencia religiosa especial a las Fuerzas Armadas ni a los establecimientos penintenciarios o similares. Los eventuales servicios religiosos a las personas vinculadas a estas instituciones serán prestados por los cuadros que queden plenamente garantizados la libertad religiosa de los interesados y el libre ejercicio de la misión pastoral de la Iglesia.

32, - Todas las condiciones mínimas exigidas hasta aquí están condicionadas por una situación política y social bien determinada, que es el Estado español tan como existe y actúa en Noviembre de 1.974.

33, - Ninguna de las alternativas expuestas entraña un deseo de prolongar situaciones de privilegio para la Iglesia. Si se mantiene como irrenunciable unos derechos, que por ser sólo reconocidos a la Iglesia, se han trasformado en "privilegios", es en el deseo de conventirlos en patrimonio efectivo de todo el pueblo, que es su único propietario.

-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.

EL CERCLE CATALÀ DE MADRID

Molts de vosaltres, suposo, sabreu que a Madrid a l'edifici anomenat "Catalunya", (Plaza de España, la més centrica d'aquesta ciutat), hi ha el "Cercle Catala". M'agradaria poder-vos-en dir algunes coses més car he tingut l'oportunitat d'anar-hi, (Sense passar de la consergeria donç l'entrada només és permesa als socis, norma engorrosa però "necessària").

-Començo per anomenar les activitats que s'hi fan:

(Tradueixo del castellà, d'un full de propaganda)

"A les tres grans plantes del Casal s'ens ofereixen serveis i activitats de tot ordre, com son les que a continuació es detallen"

-Culturals

Comferències. Exposicions. Classes de llengua i cultura catalanes. Biblioteca popular "Xenius". Recitals de música. Concerts. Teatre. Cinema. Coral "Tramuntana". Fòrum Obert.

-Recreatives

Festa major anual. Esbart de danses "regionals". Colla sardanista. Sopars d'amistat. Verbenes. Classes de Sardanes i Audicions públiques. Gastronomia típica al Celler.

- Espirituals

Missa en català (dissabtes). Convivències d'esperitualitat. Aplec anual al monestir de "El Paular".

-Esportives

Escacs. Hockey sobre patins. Fútbol. Patinatge sobre gel.

-Jocs de Sala

Canasta. Dominò. Bingo(?). Bridge. etc.

-Juvenils

"Penya" jove. Balls (diumenges). Grup Folk.

-Infantils

Festivals. Carnestoltes. Coral infantil. Esquí. Servei de guardería.

-Colla dels Fadrins

Agrupació de socies de caràcter social.

-Club de l'home de negocis

Al servei dels nostres industrials, comerciants i professionals, on se'ls ofereixen les instal.lacions adequades a les seves necessitats, a la 3ª planta de la seu social del "Cercle".

-Notícia Catalana

La revista pròpia de la nostra entitat que ens informa mensualment de la vida de Catalunya i Balears a més de les activitats pròpies del "Casal".

-Quotes

Les quotes són segons el tipus de soci, de:

Per a:	ENTRADA	MENSUAL	ANUAL
Protectors	-	-	5.000,- ptes.
Col. Laboradors	-	-	2.500,- "
Corporacions	-	-	2.500,- "
Benemèrits	1.000,- ptes	300,- Ptes	-
Numeraris	-	300,- "	
Simpatitzants	-	300,- "	
Tanseünts	-	300,- "	
Fins a 25 anys	-	150,- "	

El full de propaganda fa aquesta pregunta: (Sempre tradueixo):

"¿Perquè fer-se soci del Cercle Català?".

Respon així:

1º -SOCIAL. Perquè en el Cercle sempre som entre amics; sigui per negocis per a parlar sobre temes del nostre interès, per un sopar d'amistat o per a escoltar un recital de música.

2º -SENTIMENTAL. La major part de nosaltres, allunyats de la nostra terra per motius de treball, circunstàncies d'atzar o per qualsevol altra raó, sentim la nece-

ssitat de seguir respirant el nostre propi ambient. Al Cercle ho aconseguim i podem entrar en contacte amb tot lo peculiarment nostre. És ell qui ens permet estar al día del progrés de Catalunya i Balears, i del seu important renaixement cultural. (!!!!????).

3ª TESTIMONI. El Cercle Catala pot satisfer en major o menor grau lo que vosté, volgués, però incorporant-se a ell pot millorar-ho. No obstant, és innegable que la seva renovació, personalitat i prestigi, donen, a Madrid, la itmage del Principat i les Illes Balears, i entenem que només això ha d'ésser raó suficient per a col.laborar al seu engrandiment fentse soci.

Havent anomenat les activitats i a tall de conclusió diu:

"Després de tot lo exposat —que son realitats i no paraules— ¿Qui deixarà d'associar-se al Cercle Català de Madrid?.

Actualment el Cercle comte amb uns 2.500 socis (De, aproximadament 70.000 catalans que hi ha a Madrid. No és massa gran la xifra comparada amb el Nº de persones d'altres llocs que són allà).

R.V.A. -(Vic)

CERCLE CATALÀ Edifici CATALUNYA

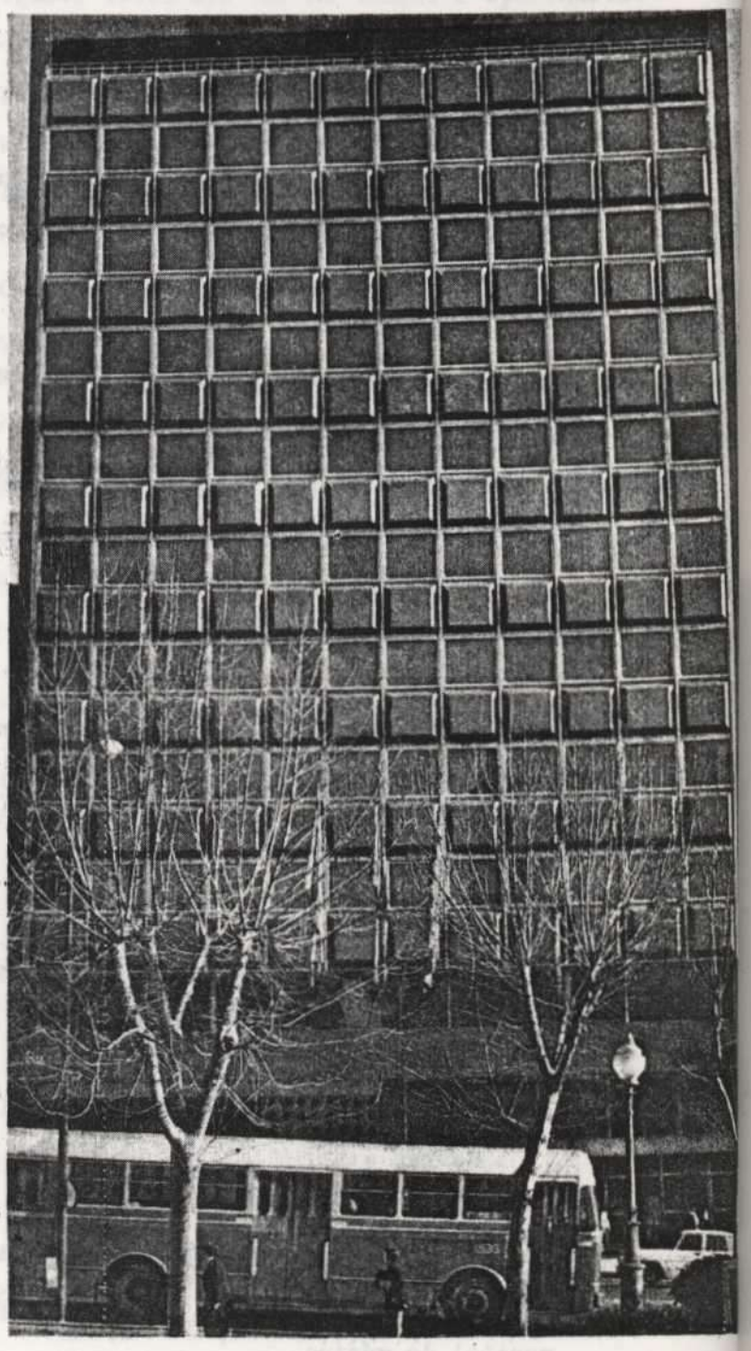

AQUEST ÉS EL SEU ASPECTE EXTERN

INFOR-PAX

TROBADA ST. MARTÍ DE MARLÈS

Els dies 1-2-3 d'aquest mes , vàrem fer una trobada a SANT MARTI DE MARLES, per tractar el tema de la NO-VIOLÈNCIA.

Vàrem considerar la no-violència com una postura adoptada en front d'una violència que hem viscut sempre. És per això que volem analitzar la No-Violència i les seves causes.

L'odi personal i les influències exteriors a nosaltres (l'ambient en el que ens movem, la societat en general) ens provoquen una actitud interna que crea una agressivitat. La posada a la pràctica d'aquesta agressivitat és la violència.

La no-violència, aleshores, consisteix en l'auto-regulació completa de l'agressivitat, per mitjà de la raó. Arrivar a definir-nos com a No-Violents suposa un compromís personal que pot portar-nos a viure contra-corrent. La base de la No-Violència és doncs un constant acceptar i respectar el diàleg amb l'altre.

Un dels grups de treball es plantejava si cal educar la no-violència i com fer-ho.

Es va dir que el més important és donar un esperit crític a l'infant i que així ell mateix pugui jutjar la seva postura personal. Dintre d'això es va considerar com a vàlida l'educació de la No-Violència com a forma de vida, entenent educar com a FORMAR, no pas com a TRANSMETRE CONEIXEMENTS .

La manera d'aconseguir-ho fóra que l, infant vegés en l'educador un exemple d'opció personal de la qual n'està segur i nés conscient, per difícil que això sigui per l'educador.

Un altre punt discutit va ser el de la validesa de la no-violència en la nostra societat i com respondre a una violència.. En aquest grup es van diferenciar dos nivells diferents de violència: la violència física, considerada com a no vàlida, i la violència psicològica, que vé donada per una postura violenta com a posició ideològica. En l'exemple de Crist, creiem que ell va adoptar una postura de no-violència física i , en canvi de violència psicològica. Davant d'un estat de violència institucionalitzada (o sia, un sistema d'explotació), respondre amb violència, per petita que sigui, desencadena una tercera violència, en aquest cas, l'aparell repressor de l'estat.

Considerant com a negativa, la resposta violenta a una altra violència, es va plantejar també el tema de la lluita no-violenta .

El poble, nosaltres, quin moviment, ara i aquí, seguiria més fàcilment? Un interrogant que tot i ser discutit, no vàrem respondre'l massa concretament. Veiem, no obstant, que per a portar una lluita no-violenta falten objectius concrets, que no hi ha cap tipus d´organització als Països Catalans, en aquest sentit, , que (també en aquest camp de la lluita no-violenta) no hi ha experiències notables ni resultats evidents.

La forma no-violenta d'actuar és sempre molt més lenta, per això creiem que ha de ser una lluita popular.

A/ PROPOSTES A NIVELL D'INICIATIVES DE GRUPS:

1. TEATRE, com a acció no-violenta. Nivell de concientització.
2. Intercanvi d'experiències sobre la lluita no-violenta entre grups de Terrassa i de Barcelona.
3. Les Trobades poden ser, pels qui treballin dins de la No-Violència, lloc de contacte per afermar el seu compromís.

B/ PROPOSTES APROVADES A NIVELL GENERAL, EN L'ASSEMBLEA:

1. CAMP DE TREBALL A GIRONA, per Nadal, amb un missatge de grup sobre l'existència i la validesa de la No-Violència en el nostre País. (D'aquest Camp n'hem informat ja en el nº 9 i també en parlem en aquest, ja més concretament)
2. La propera TROBADA DE PLANOLES, data definitiva de presentació d'idees, aportacions, línies de treball, ... sobre el futur MANIFEST DE PAX CHRISTI, aclarint la nostra posició en els Països Catalans, davant de la situació socio-polític - econòmica actual de l'Estat Espanyol.

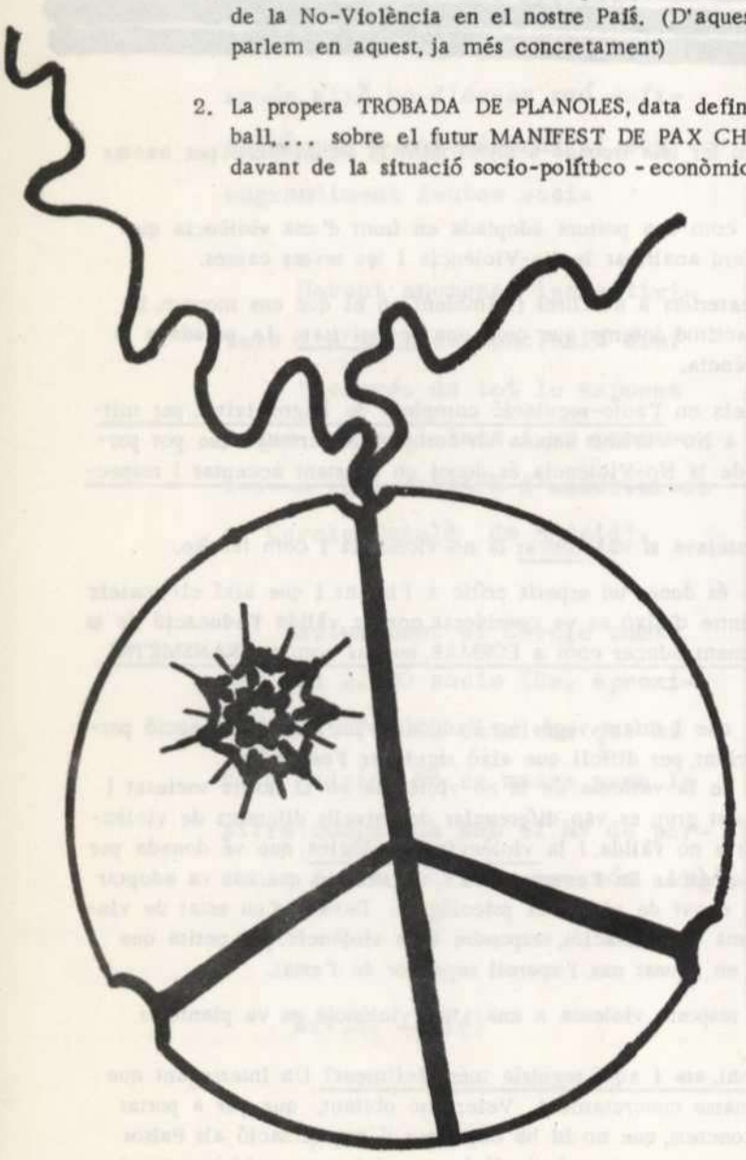

GRUP DE TERRASSA

INFOR-PAX

- TROBADA A PLANOLES.

Els propers dies I4 i I5 de desembre hi haurà una trobada al Pirineu, concretament a Planoles. El tema principal és aquest:

QUI ES JESUCRIST PER A MI.?

— Som conseqüents amb Crist cada dia o bé, només fem que justificar-nos?.

— Com Crist incideix en la meva vida i quin és el camvi que realment aporta

— Per l'exemple de molts cristians i per conductes de l'Església, ha quedat desdibuixada la imatge de Crist?

L'acullida serà el dissabte a 3/4 de 9 del vespre, i durant la vetllada es ferà una celebració. Les activitats del diumenge consistiran en tota una sèrie de reunions per grups amb una posada en comú final.

Tan sols es servira l'esmorzar per tant cal que cadescú es porti la teca.

Es demana que tothom col-labori amb l'aportació de 80 ptes. perqué la troba da sigui reixida.

Els organitzadors, la "Joventut Marista", espera una nombrosa assistència.

- EDICTE.

GIRONA →

Per ordre del CONSELL GENERAL DE PAX, es fa saber a tothom:

que des de del dia 26 de desembre del I.974 al i de gener del I975 hi haurà un CAMP de TREBALL.

Les autoritats competents asseguren que vindrà gent d'arreu dels països catalans i de més enllà de les fronteres. Tots ells amb un missatge clau:

LA LLUITA NO-VIOLENTA ES POSSIBLE AL NOSTRE PAIS

Per assistir an'aquest torneig cal tenir present les següents normes:

a) Els nobles i caballers hauran de recollir roba, ampolles..., i papers.

b) Les doncelles i princeses es cuideran de les despeses.

c) A l'hora de descansar, més d'unhi haurà que s'enrotllarà.

d) Els que siguin trovadors que portin flautes, guitarres i tambors.

e) Per la nit la gresca no podrà faltar fins que s'arrivi a l'endemà, és a dir:

durant el dia s'organitzarà una gran recollida de drepaires (ampolles, papers,... cotxes, nenes maques, etc.) per totes les cases de Girona, intentant conseguir aixís un contacte amb els gironins, i poguer obrir a la vegada un Mercat d'Ocasió dins la ciutat durant els últims tres dies.

Acabada la tasca, cansats però satisfets, ajudats per els entesos s'organitzaran diferentes activitats (teatre, xerrades, schows..etc.) que tractaran sobre la NO-VIOLENCIA i procurant aplicar aquest tema a n'els diversos poblemes que tenim tant la gent de Girona com els de les altres comarques que formen el camp de treball.

NOTA: Us haurieu de portar els menjars del dia 26 de desembre, ja que els altres àpats, procurarem distribuir-los entre les famílies de Girona, o bé ens el farem allà.

L'estància a Girona(despeses) procurarem que sorti del camp de treball,a fi que sols tinguem de pagar el viatge a Girona.

Vingue equipats amb jerseys pel fred,i a més no us descuideu de portar el sac de dormir, coberts,plats,etc.

Per tant,no ens hi pensem més i del 26 de desembre al I de gener tots ens trobarem a Girona.

Per confirmar la vostra assistència truqueu com més aviat millor als telèfons:

- 203.I2I3 demanant per l'Oriol ó bé
- 226.4593 demanant per en Miquel a ser possible a les hores dels àpats i vespres.

Sapiguen també que la Secretaria provisional de Girona està a n'el L. Escolàpi I- Ier.

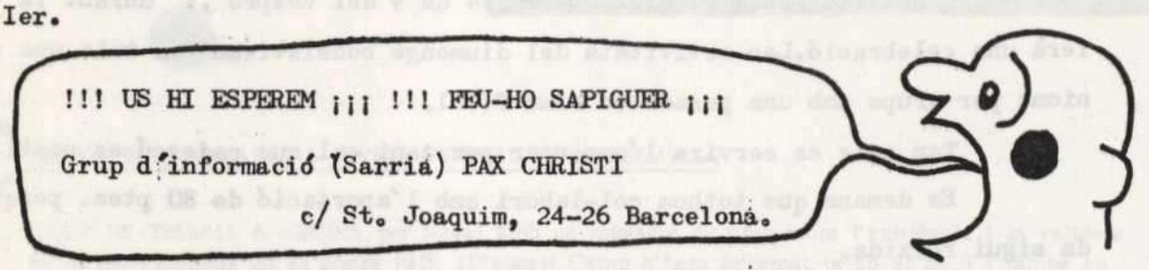

666666666669999999999966666666609999996666666699999.

CORRESPONSALIES

Per tal de poder donar ,des d'aquest butlletí, una informació més oberta a totes les comarques creiem força convenient que tothom que tingui quelcom d'interessant a publicar (articles,trebslls,etc.,,) mentre no siguin opinions massa particulars i de poc interés objectiu,no per menysprearl'opinió personal sinó per a no convertir "PAX" en un calaix de sastre,ho trameti a Pax,

c/ St.Joaquin,24-26 2on.1ª
Barcelona

donant nom i adreça ,tot i que es pot firmar amb pseudònim,no fent-nos solidaris, ni responsables dels escrits publicats.

D'altra banda,si algú volgués responsabilitzar-se com a corresponsal de Pax a qualsevol lloc ,podent així establir una xarxa més extensa,pot posar-se en contacte amb noslatres,escrivint o bé presentant-se personalment a l'adreça ja esmentad (trobareu planell i horari a Pax nº 9 o bé,si pot,parlant directament amb algú membre del cos de radacció a Vic o a Barcelona.)

INFOR-PAX

PARLA EL COS DE REDACCIÓ

Avui m'ha tocat a mi, de parlar-vos, en nom dels altres membres del Cos de redacció de Vic i de Barcelona, sobre dues coses que creiem importants tractar:

1.- L'ECONOMIA DEL BUTLLETÍ

Ja des d'un començament d'aquest butlletí (per allà el número 3), que molts es queixen de que el preu del butlletí (30 pessetes) és car. Davant d'aquest fet, hem volgut esperar fins ara, passats ja uns quants números, per a parlar-ne.

Posem com a exemple el número 9. Hem hagut de pagar a l'impressor la quantitat de 22.000 pessetes per la tirada de 750 exemplars. Pensem en el cost de la vida actual. Feu l'operació matemàtica corresponent i veureu quin és el "preu brut" de cada exemplar.

Venent-los tots,
cobrant-los tots,
... guanyaríem 0'66 pessetes per exemplar.
Si descomptem, com hem de fer en realitat,...
els números del dipòsit legal, (que hem de donar gratuitament)
els d'arxiu del Butlletí,
els que es perden,
els que Correus retornen,
... en resulta un déficit segur.

És clar que això no passa a tots els números. Només faltaria això Però fins ara -amb l'exepció del número 8- tots els altres números han sobrepassat el "preu brut" de 25 pessetes per cada exemplar.

Ja podeu veure que no ens fem cap xalet a la costa, ni ens comprem cap apartament enlloc.

Per postres, a més a més de les despeses pròpies del butlletí (impressió, tramesa, fotografies, ...), cada mes tenim una factura de 1.127 pessetes del lloguer del pis (una cambra i un lavabo) que hem obert a tothom, a Barcelona.

No obstant tot això, encara som obtimistes:

- continuem negant-nos a admetre publicitat dins del butlletí. No volem prostituir-nos a un dels tripijocs de la nostra societat de consum.
- volem aguantar el preu de 30 pessetes de venda, tant com puguem. Tinguem present que tant sols el paper, en el transcurs d'aquests 10 números de "PAX" ha duplicat el seu preu de cost.

2.- PROMOCIÓ DE "PAX"

Anunciem un progecte on tots els subscriptors i tots aquells que llegim "PAX", haurïem de volguer portar a terme: es tracta d'una Campanya de promoció de nous subscriptors. No regalem pas res, també nosaltres entrem en aquesta campanya; només desitgem que sigui una responsabilitat col.lectiva, en la continuitat d'aquest Butlletí.

PODEM PROPOSAR-NOS...?
.....

ABANS DE FI D'ANY, ACONSEGUIR UN NOU SUBSCRIPTOR, DE CARA A DOBLAR EL NOMBRE ACTUAL.

Sí que podem: Només cal fer-ho

Envieu l'adreça del nou subscriptor al carrer Sant Joaquim, 24, 2n, 1a de BARCELONA -12-. Contabilitzarem quants subscriptor aconseguim i podrem veure quin ha estat l'èxit d'aquesta crida.

ANGEL COLOM

"PAX" BUTLLETÍ DE PAX CHRISTI

Nº 10 - NOVEMBRE DE 1.974

DIPOSIT LEGAL B. 18764 - 1974

CICLOSTIL S.J.O. : VILLARROEL , 83 - B-11

Aquest butlletí no es fa responsable ni forçosament solidari amb el contingut dels articles signats per col.laboradors o membres del Moviment PAX CHRISTI.

Per qualsevol cosa, podeu dirigir-vos a:

"PAX"
c/ Sant Joaquim, 24, 2º, 1ª
BARCELONA -12-

SUMARI

PAX

Nº 9
OCTUBRE 1974

EL MILLENARI DE CUIXÀ

"PAX" BUTLLETI DE PAX CHRISTI-

Nº 9- octubre 1.974-

DIPOSIT LEGAL B. 18764% 1.974

Ciclostil S.J.O.: Villarroel,83-B.11

SUMARI

EDITORIALS

Pág. 2 Catalunya Nord

COL.LABORACIONS

Pág 5-6 Treballi però segur (Eduard Romeu-Vic)
Pág 7-9 Argentina (Toni -Folgaroles)
Pág 9- Jethro Tull (Ramon Vila i Alzina-Vic)
Pág 10-11 La Farsa de l'Institud de Vic (M.-Vic)
Pág 11-12
Pág 13 Solsonès "Trobades de Jovent Rural(Pilar Xixons-Su)
Pág 14-15 Discriminacio a l'escola d'Assistents Socials-(Montse-Vic-)

POESIA

Pág 16-17 Estadio Chile (Víctor Jara)

ARXIU

Pág 18 Guerra Campos
Pág 19 Los Anti-Jipis

RETALLANT

Pág 20- Joves, a Creure !
Pág 21-22 Testament d'en Joan Alsina (Extret de "Presencia,nº337-)
Pág 23-24 Presos Polítics.. Vagues,Amnistia!

PETITA AGENDA POPULAR

Pág.25-26 Setembre-Octubre

INFOR-PAX

Pág 27-29 Festa de la Joventud Cuixà (Josep Vidal-Vic)
Pág 30-31 Trobada a Pruit (Arcadi-Barcelona)
Pág 32 Institut de Polemologia
Pág 33 Actual Organigrama de "PAX"
Pág 34 Nou Domicili
Pág 34 Des de Vic el Grup Terra Nova.

CATALUNYA NORD :

CONSTATEM PESSIMISME ...

PERÒ ENS RENEIX L'ESPERANÇA

EDITORIAL

Conèixer un xic més el nostre país, representa ja alguna cosa que t'omple. Conèixer, emperò, la crua realitat d'una "altra Catalunya", d'una part del nostre país,

"integrada" a un estat "democràtic",
poc -poquíssim- concientitzada de la seva realitat,
preferint la cultura aliena a la pròpia,
havent d'emigrar a "terres promeses" per manca de treball a llur país,
convertint-se poc a poc en "regió-asil" d'un estat,
...

Conèixer, diem, aquesta terra, aquesta gent, en aqueixes circumstàncies, et deixa un aspre regust d'un colonialisme ben portat, d'uns germans que, de grat o per força, van deixant de ser-ho.

Es curiós...

- veure com s'extranyen en sentir-te parlar català.
- constatar com s'admiren al veure't actuar en català.
- advertir com s'esveren al saber que penses en català.

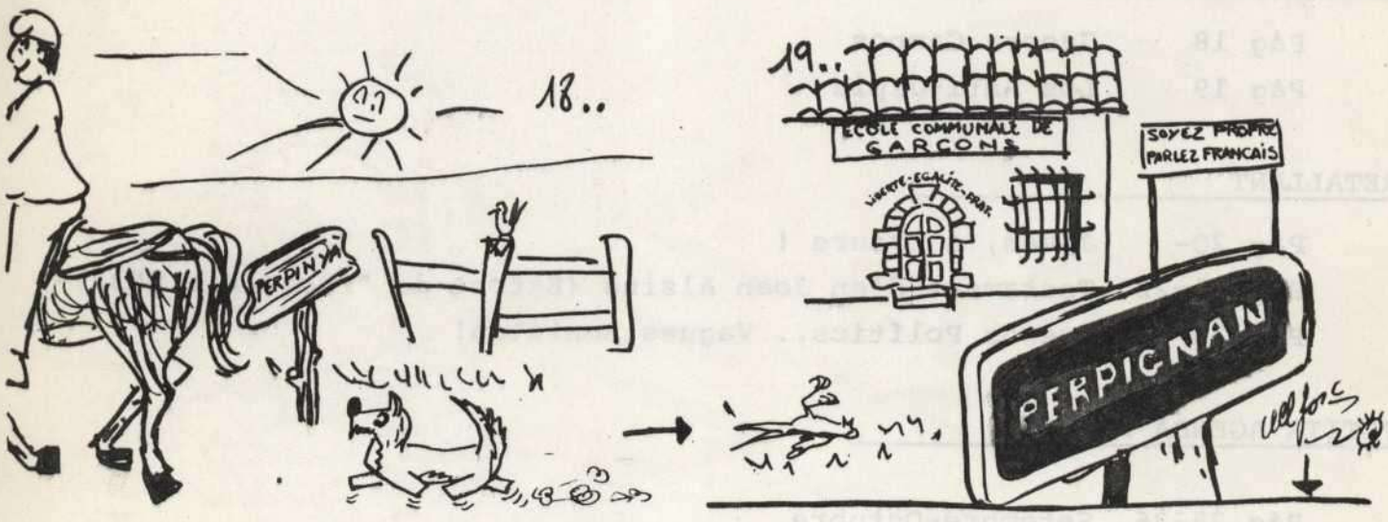

Es denigrant...

- veure com obliden la seva llengua
- constatar com actuen i se senten "francesos"
- advertir com pensen en francès.

Es tota una realitat nacional esclafada, aclaparada d'unes terres que també són nostres.

Sortosament...,a l'hora actual,molt jovent s'adona d'on és i qui és. El CATALA deixa de ser la "llengua dels vells",per a convertir-se en el seu instrument normal de comunicació. No obstant això,constatem un pessimisme entre tots nosaltres: A la vegada ens sentim a casa nostra i no ens hi sentim: sentim parlar el francès arreu,veiem totes les coses (rètols,indicadors,la immensa majoria de revistes,... només vàrem aconseguir trobar dues revistes on hi havia quelcom en català:"TRUC" i "LA FALÇ")en llengua francesa,... és tant minça la part de gent que lluita pel seu país?

- "Aquí no hi ha consciència de país" - Aquesta afirmació ens deixa astorats.
- "Per què?"

Ressalten amb melangia,unes quantes causes d'aquesta manca de concientització:

* Emigració del jovent,cap a altres llocs de l'Estat Francès, sobretot a París, el "gegant que s'ho endrapa tot"

* Inversions belgues (= colonització belga) en totes aquestes comarques,la qual cosa no favoreix gens ni mica la possible creació de nous llocs de treball.

* El jovent se sent francès, l'escola és francesa,...

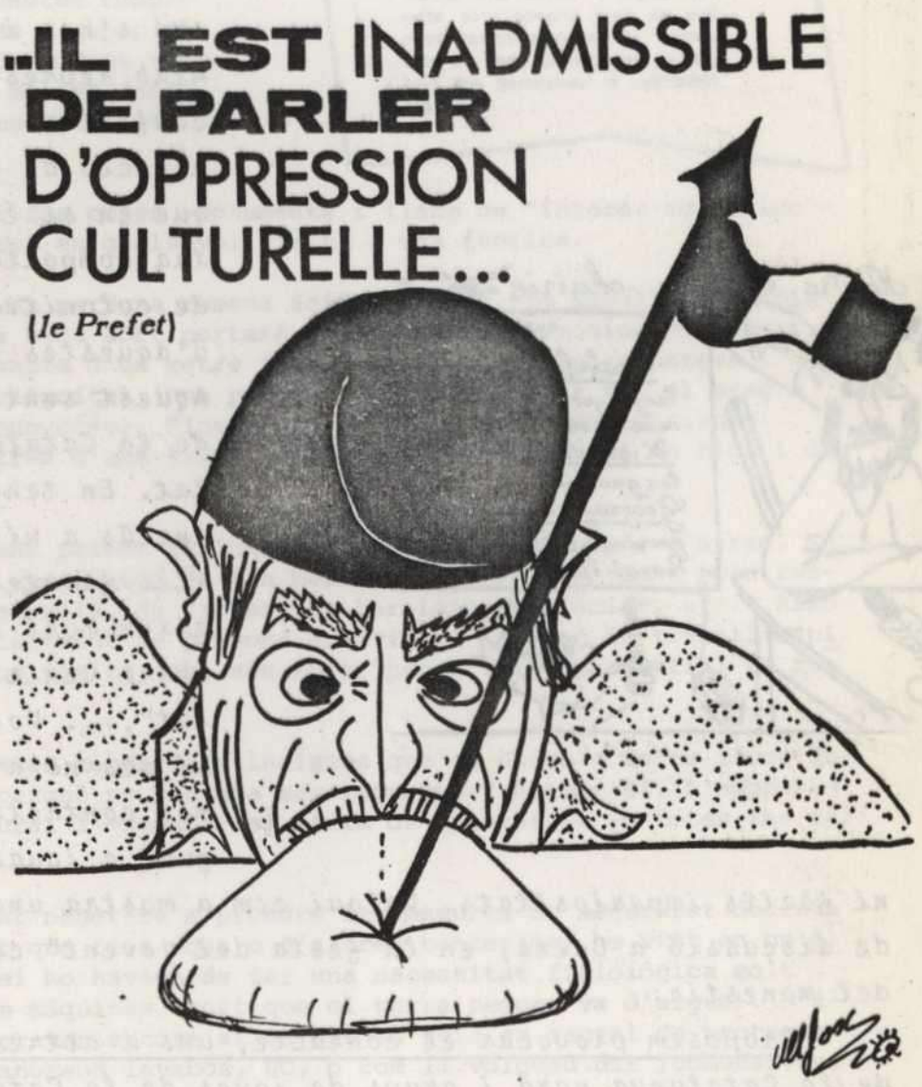

... J'estime par contre qu'il est inadmissible de parler d'oppression culturelle et de discrimination linguistique dans un pays de liberté et de démocratie et je n'accepte pas ce terme dénué de tout sens commun dans le cas d'espèce ...

(voir lettre du Prefet des P.O. p.I6 , I7)

..."tot això perquè ho volem: estem en un país lliure"

.....

Les comarques de la nomenada Catalunya Nord (Rosselló, Vallespir, Conflent, Capcir i meitat de la Cerdanya) són, en definitiva, font de futurs obrers (m'a d'obra assegurada) per l'estat francès. De fet, no hi ha massa possibilitats de treball en aquestes terres: ni peonatge, ni, sobretot, treball especialitzat.

-"17 fàbriques amb capital català-sud s'han instal.lat al Rosselló".

Això representa un punt important de conflicte: d'una banda representa la creació de nous llocs de treball, que en si és positiu, però de l'altra comporta un signe d'explotació, de colonització catalana-sud dins d'aquestes comarques germanes.

Aquest sentiment d'explotació per part de la Catalunya sud hi és força arrelat. En tenen motius. Els contactes, inclús a nivell de joves, són minços (les fronteres, volguem o no, influeixen molt en nosaltres) i ens solen veure venir com "els que ho sabem tot",... Volem que d'ara en endevant si més no a nivell de joves, hi hagi més contacte entre nosaltres i d'igual a igual, sense paternalismes ni fàcils imperiositats. Valgui com a mostra una proposta d' un grup de discussió a Cuixà, en la"festa del jovent" conmemorant el mil.lenari del monestir:

"Proposem provocar el contacte, uns i altres, entre grups de jovent de la Catalunya nord i grups de joves de la Catalunya sud."

La proposta s'acceptà, en l'assemblea, per unanimitat.

*

TREBALLI, PERÒ SEGUR

Avui, com cada dia, potser amb l'única diferència que és dilluns i encara recordes les coses fetes el dia abans-, he entrat a l'hora de sempre a la fàbrica, com sempre, també, mig adormit. Amb gran sorpresa meva (m'he despertat de cop) he vist a l'entrada dels vestuaris uns cartells de propaganda de la Campanya de "Seguridad e Higiene en el Trabajo". Realment m'ha sobtat molt el fet de que encara es facin aquestes campanyes a totes les fàbriques i especialment, a la televisió. Sinó, podreu veure els resultats visitant moltes fàbriques i llocs de treball que hi ha per aquests móns de Déu.

100.000 muertes en el trabajo

Mientras las ciudades españolas se han llenado en las últimas semanas de grandes anuncios apelando a una mayor seguridad en el trabajo nos ha llegado la noticia, publicada en el último boletín de la Organización Mundial de la Salud, de que en el mundo mueren cada año cien mil trabajadores en sus puestos de trabajo. La cifra es lo suficientemente importante como para reclamar una acción enérgica que evite esta sangría pero no con advertencias sino con la imposición de unas condiciones de trabajo que garanticen la suficiente seguridad.

Ja que els agarada tant el fer coses -Monuments i llocs de "interés turístico"- no sé com no ho han declarat en qualsevol visita a una fàbrica.

És apassionant veure com una persona remena àcid sulfúric com aquell qui omple la garrafa del vi -amb una bona sort portarà uns guants; és emocionant passar per un lloc no gaire més ample d'un metre i tenir a un costat engranatges i corretges que voltes a gran velocitat (una petita relliscada, i la mà, el braç o el que Déu vulgui, a fer punyetes). Fins i tot es poden veure malabarismes: unes mans passen a decímetres d'una serra capaç de tallar-te la mà en rodó i de cop.

Una visita a una fàbrica ens permet el luxe incomparable de canviar d'aires. En molts llocs el sistema de ventilació és tan perfecte que constantment pots respirar l'aire "saníssim" de pells, de tripes, de barnissos o d'àcids, etc. Això està estudiat perquè constantment la persona que visita el lloc de treball sàpiga de què és la fàbrica que visita (oh! són molt "putes" els empresaris! se les pensen totes!)

Qui és el culpable d'aquestes condicions indignes que es donen a molts llocs de treball? El treballador, perquè no reclama més seguretat? Potser sí. L'empresari, perquè és de llei natural l'establir el màxim de seguretats en totes les feines? Segur.

He vist personalment a gent negar-se a prendre les mesures de seguretat decretades per l'empresa allegant que feia nosa o d'altres tonteries; he vist en un altre lloc com molta gent, si no havien de fer una necessitat fisiològica molt gran, fer-ho en mig de les màquines (sort que el terra sempre va d'aigua). D'aquest fet no he pogut comprovar encara si és que es feia en senyal de protesta contra una cosa que algú anomena lavabos, WC, o com li volgueu dir)comunaç,que també deixa molt per desitjar!

També he vist, i amb molta més freqüència, que enfront d'una negació a treballar en certes condicions, a la persona que ha aixecat la veu o bé se li diu que "si no t'està bé, ja saps on és la porta", o més encara, esperar que li acabi el contracte i després despedir-lo. Pensem que en moltes empreses hi ha treballadors que estan sota uns contractes de tres mesos, això comporta que l'empresari sigui el qui té sempre la paella pel mànec.

El per què la gent no protesta en front d'un treball insegur, pot ser per dos motius, principalment: Per les represàlies que hem dit abans, sobretot en gent que comença en un lloc i li interessi realment de conservar la feina, per les raons que sigui, o bé per tots els condicionaments que la persona té damunt seui que fa que moltes vegades actuï amb un complexe d'inferioritat; aquests condicionaments comencen ja a l'escola, a obeir sempre als de dalt i a no protestar mai, i així en altres situacions de la vida, la "mili", la religió carca, la família, etc.

El tro final d'aquestes hipocresies de "Trabaje pero seguro" al costat d'un engranatge, o de "Campaña de Seguridad e Higiene en el trabajo" en un lloc on els lavabos semblen més aviat els fems d'una cort de vaques, són els INSPECTORES, que quan els pica, passen a visitar una fàbrica, només amb una particularitat i és que anuncien la seva visita dues setmanes abans. Naturalment, d'aquesta manera es poden tapar les coses que puguin comprometre: aquell dia no es fan els treballs perillosos i que no tenen cap seguretat, etc. La visita la fa principalment a l'oficina i al despatx del Director -que naturalment és al màxim decent! -una copa, un puro, quatre bitllets, i "vostè ho ha vist tot en regla"! Mentre, a sota, hi ha gent que s'està jugant la pell cada dia, per poder tirar endavant la seva família.

Ja n'hi ha prou de que del lloc de treball sigui un lloc on cada dia t'hi estàs jugant la pell, un constant jugar amb la teva vida i amb la dels altres. Val la pena de mirar-s'hi una mica i de denunciar i fer que denunciïn les incorreccions i els perills. Està en joc la vida o la salut d'una persona. Potser la nostra.

EDUARD ROMEU.

ARGENTINA

L'autor d'aquest reportatge, retallant la seva figura sobre un llac d'Argentina (el "poncho" és vermell)

Sota aquest títol intentaré expresar tota una sèrie d'experiències i coses que he vist i conegut durant dos mesos i mig que he viscut a Argentina. El primer que hem de fer és no caure en el perill, molt lògic, de fer comparances entre el nostre país i a quest o qualsevol altre que coneixem o visitem, ja que cadascun té les seves característiques socials, econòmiques, polítiques,etc. i allà és allà i aquí és aquí.

Potser valdria la pena seguir una mica d'ordre i el primer que us vaig a dir és que l'Argentina és un país molt gran (i aquest és un dels problemes que té com a nació) doncs té de Nord a Sud més de 4.000 kilòmetres on s'hi troba tota mena de climes i de paisatges, des d'el subtropical, al nord, amb unes seques on l'erosió i l'aigua han fet de les seves, donant formes molt originals a les montanyes, fins al més fred, al Sud)Pampa, Patagònia, amb plans immensos de pastura i molt bestiar, que és una de les riqueses del país), i més cap a Ponent, a la frontera amb Xile, les estribacions dels Andes i, passant per un clima ja més estable, com és a Buenos Aires i al centre del país, però també amb molta humitat, sobretot a la capital, i amb una població total que no arriba als 25 milions d'habitants, amb moltes querteres de terra on no s'hi troba cap poble, sobretot a l'interior, doncs és a la província de Buenos Aires on s'hi agrupa gran part de la població total.El Gran Buenos Aires)capital i voltants, que són molt grans), agrupa una població de més de set milions d'ànimes, on la majoria venen de l'interior per poder estar una mica més bé del que estaven i molts d'ells viuen en suburbis (villas miseria), que realment són miserables, no reunint les mínimes condicions higièniques d'espai,etc.

Una de les més agradables sorpeses que vaig tenir a l'arribar a aquell món nou per mí, va ser el descobrir una gent bona, molt oberta, i que l'amistat és per ells quelcom importantíssim, i més encara la gent de les províncies interiors, senzilla i pobre, i amb un fosn humà.

L'emigració cap a la capital es deu, sobretot, a la manca de treball en les províncies interiors, doncs està poc promocionada la indústria i, per aquesta raó, Buenos Aires agrupa una massa d'obrers afamada per poder arribar a unes condicions que podem considerar normals, per viure més o menys bé.

L'obrer, encara que explotat, crec que està bastant bé, doncs té un manifest del treball que potser és el més modern del món i penso que està molt bé i a la vegada està recolzat per la C.G.T. (Confederació General del Treball) creada pel President Perón quan la seva primera presidència (més avall en tornaré a parlar) i pel Ministeri del "Bienestar Social", encara que aquest últim faci només que demagògia i,encara que abans havia dit que no és bò fer comparances, no sé a quin Ministeri del nostre país em recorda.

Per altra banda, els empresaris i grans capitalistes també crearen la C.G.E. per a defensar, diuen ells, els seus drets, però tant la C.G.T. com la C.G.E. tenen molta força i significat polític.

Ara que surt aquest mot, em sembla que val la pena que en parli una mica: precisament el dia que vaig arribar allà (va ser pura coincidència) es va morir en Perón i tots els aconteixements des de llavors fins que vaig marxar, han estat molt diversos i en molt poc espai de temps.

Els quatre primers dies d'aquella setmana, van ser de dol nacional i tots els establiments comercials, espectacles, etc. tancats. La C.G.T. va decretar un atur total i va estar tot paralitzat. Era impressionant veure les immenses cues que es van fer davant del Congrés, on hi havia el President Perón, que ariibaven a 13 i 15 quilòmetres i la gent aguantava durant 24 hores i moltes més per poder veure'l. Certament, Perón era un Líder pel poble argentí, encara que hi havia, i hi ha, molt fanatisme.

Perón va saber utilitzar molt bé els seus fils per a aconseguir el poder i va crear la C.G.T. (i d'altres institucions) que no varen ser res més que òrgnas de propaganda peronista, i per poder dominar tota la massa d'obrers i gent de classe senzilla, on hi tenia els seus incondicionals, per arribar a ser el que va ser.

Inclús, quan era a l'exili, a Madrid, va desplegar les seves forces i es serví de tot i de tots per poder tornar a la presidència. Quan ell era quí ni governava ni tampoc deixava governar.

Es va valdre del E.R.P. (Exèrcit Revolucionari del Poble), Montoneros (peronistes d'ultra-esquerra), joventut peronista, i de totes les forces peronistes per poder arribar altre cop a la presidència. I quan hi va tornar a ser, a uns els declarà fora de la llei (E.R.P.), als altres els va defensar (Montoneros) i aquests últims, el mes de desembre, en raó d'una publicació en una revista peronista del segrest i posterior assassinat de l'ex president Aramburu, ells mateixos es van declarar fora de la llei i també la guerra oberta al govern actual. Els Montoneros i els E.R.P. (els dos d'ultra-esquerres i tendència marxista) s'han aliat i actuen junts contra el govern d'Isabel de Perón (de tendència dretista).Per altra banda, hi ha la A.A.A. (Alianza Anticomunista Argentina) que lluita també contra aquesta partits esuqerrans i que s'ha fet càrrec de matar a bastants dirigents comunistes. Tot i això, els altres tampoc queden enrera i de segrestaments i d'assassinats molts dies s'en parlava i s'en parla.

Penso que el peronisme sense Perón és, i serà encara més, molt difícil de continuar i a partir de la seva mort s'ha dividit molt i cadascú tira cap els seus ideals polítics o interessos, doncs el poble argentí, tant la gent jove com la més gran, està molt politizat i la majoria no accepta a Isabel de Perón, que és l'actual President de l'Argentina.

Encara que la situació sigui molt seriosa, potser a molts de nosaltres i a mi mateix, al rebre notícies d'allà ens sembli que allò és el "caos". Es molt diferent. M'explicaré. El poble argentí, que és l'afectat i en parla molt, va fent la seva via normalment i jo penso que són tota una sèrie de problemes que han de superar i passar al ser una

nació relativament jove, com tot el continent americà, ja que no arriba a 500 anys el seu descobriment i als 200 la seva vida política, com a nació que és. Per cert, que una de les coses que em va agradar conèixer i saber, va ser l'etapa de la independització de les forces opressores que els dominaven, que no cal dir quines eren, i que nosaltres i tots els espanyols la desconeixem, si és que no ens em interessat per saber-ho per un altre lloc que no siguin les escoles, ja que ens l'han fet veure de la manera que han volgut, doncs no seria massa bò conèixer les etapes negres de la història espanyola!

Tornant a la situació política del país, hi ha el partit Radical (U.C.R.) que també té molta importància i que té, potser, i per mi, el millor estadista polític del moment, Ricardo Balbín, i penso que és on hi ha el futur polític del país.

Quant a l'ensenyança, no vaig tenir pas massa ocasió de conèixer com funciona i si hi ha selectivitat o no, però sí sé que la Universitat pita bastant bé i que encara que hi hagi rector, són els estudiants i els comitès i forces polítiques, per dir-ho d'alguna manera, de dins la Universitat els qui realment la porten.

Bé, segurament que em deixo moltes coses, però crec que més o menys ens pot quedar una idea de l'Argentina, només diré que és molta la diferència entre la classe alta i la baixa i que la mitja cada vegada n'hi ha més, però per ara encara és mínima i que si hi podeu anar, hi trobareu gent de quasi bé tots els països europeus que viuen i estan radicats allà i que quan els argentins explotin bé les riqueses que té el país, pot arribar a ser una gran nació.

TONI,
Folgueroles.

JETHRO TULL

Dimarts i dimecres, dies 22 i 23 d'octubre ha actuat al pabelló del Joventut de Badalona el conjunt "JETHRO TULL".

Ha estat veritablement un espectacle audio-visual . Un espectacle amb una figura central: Ian Anderson. Tot gira al seu entorn. Als músics els domina Ian, el public espera Ian, aplaudeix Ian, l'espectacle és Ian, ... i Ian respon. És "bo", certament, però potser no n'hi ha per tant. En lloc de "Jethro Tull" hauríem de dir "Ian Anderson i companyia."

Tot i així, val realment la pena (del preu de l'entrada). Hi ha números molt ben trobats (explosions, fum, jocs de llums, color del vestuari, ...)

Musicalment, no cal ni parlar-ne. Suposo que, poc més o menys, tots els coneixem. Saben el que es porten entre mans (cosa que no justifica la manera de fer de l'Ian)

El públic (això m'ha sobtat) no estava massa animat. Només quan els músics se n'han anat per primer cop, ha semblat reaccionar, aconseguint que tornessin a sortir. (m'han donat l'impressió que ja esperaven que això passés) Quan han tornat no semblava pas que actuessin improvisadament. Han sabut fer acabar el festival d'una manera suau, sense tallar de cop, fent que el públic no marxés amb el regust d'una cosa inacabada.

Abans de Jethro Tull ha actuat un grup anglès (pobrets!). Quan han començat no han estat gaire ben rebuts per part de la gent i quan han marxat ha semblat que ho feien amb la cua entre cames. Tenien algunes coses realment interessants, però s'enfonsaren volent fer alguns numerets (amb poca traça) només permesos (vulgueu o no, és així) a grups d'una certa anomenada.

De fet, escoltant després "Jethro Tull" s'oblida la seva actuació.

S'havia parlat de si "Jethro Tull" no actuaria aquí, car tenia ja un contracte a París i no hi va anar. Sembla ser que Ian Anderson (ja hi tornem a ser) ha volgut començar una gira a Europa per l'Estat Espanyol (???!!!) Fanatisme? Ho dubto. El "sol espanyol"? Si ja no n'hi ha. Un caprici? Podria ser. Sigui el que sigui hem tingut la sort (altra vagada) de poder veure, com qui diu "a Casa", un dels millors grups de Rock. Un altre petit "somni" acomplert. Quan se'n realitzaran d'altres de no tant petits, de somnis?

RAMON VILA I ALZINA

De tothom es prou coneguda la situació actual de l'institut Nacional d'Ensenyament Mitjà "Jaume Callís" quasi des del día que es va obrir.

Arbitrarietats, repressió, menyspreu, fins i tot, de les normes legals. L'inici d'aquest nou curs ens ha portat ja les primeres sorpreses.

En primer lloc, el cas dels alumnes amb assignatures de cuart curs; S'els hi va admetre la matrícula de cinque curs condicional fins als examens de desembre. Al presentar-se a l'Institut el dia 2 d'octubre s'els hi prohibeix l'accés a les aules, al temps que els hi deien que fins que aprobessin els examens de desembre no podríen començar el curs.

En aquesta situació es troben 120 alumnes que han abonat els drets de matrícula de 2.500,- pts. sense que els hagi estat retornada aquesta quantitat.

Quant els alumnes perjudicats van recordar a la Direcció del centre les seves promeses, van respondre amb el "donde dije digo,digo Diego". frasse aquesta, que ja s'ha repetit tants cops i en tantes ocasions a l'Institut.

Seguint amb el nostre pelegrinatge per les "sorpreses", ara ens trobem amb el fet de que no s'admetin als alumnes que volen fer COU condicional quan en altres Instituts de Barcelona això es permes, i fins i tot, l'any passat també ho era aquí.

Per "real decreto", la Direcció del centre impedeix l'entrada a l'Institut dels estudians que han de repetir COU. El més curiós del cas és que n'hi han que son admeos. mentres d'altres, en la mateixa situació, no ho són. Es que potser hi han llistes negres? Deu nos en guard de creure-ho.

Tots aquests actes atenten directament contra els drets més elementals de la persona humana, i molt especialment, contra el dret a l'educació, a la cultura , i a escullir lliurement el lloc on es vulgui estudiar; drets tots aquests proclamats per l' ONU. l'UNESCO; reconeguts per l' Estat Espanyol en el Fuero de los españoles i aplicats en la Llei General d'Educació.

No ens escandalitzem però, ja que aquesta situació, com déiem, no és nova. Només ens cal donar un cop d'ull als dos darrers.cursos per veure que les expulsions de

mestres i alumnes, les suspensions d'activitats culturals, les amenaces als professors no numeraris, el desprestigiament públic de l'Associació de Pares d'Alumnes, el tancament del centre durant tres dies, les imposicions d'examens arbitraris sense respectar al criteri dels respectius professors, l'escandalosa imposició de classes al dissabte al vespre (únic Institut de la Provincia de Barcelona on es fa); I el més total menyspreu a l'opinió dels alumnes, han estat el pa de cada día.

La solució dels problemes pandents i l'acció per impedir que es repeteixin els antics, sembla estar en mans de la Direcció del centre, i en particular del seu Director Sr. D.Ricardo Lázaro Sanromà, però de moment encara no s'han decidit a fer-ho. Des d'aquí, pel bé de l'Institut i pel dels que cada vespre hi seuen quatre hores. esperem i desitgem que la Direcció es decideixi de pressa.

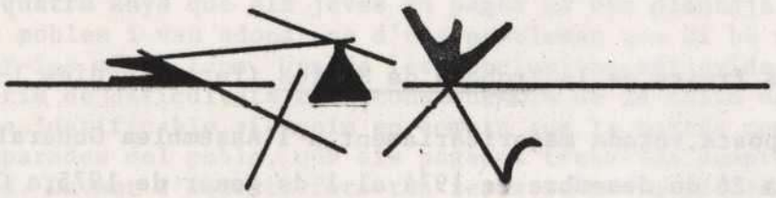

ESPAI OCUPAT PER UN ARTICLE AUTO-CENSURAT, A PROPOSTA DEL SEU AUTOR.

El tema obeïa a un problema de la Serra de Sant Ferm,a VIC.

... CONTINUA L'ARTICLE AUTO-CENSURAT ...

APROFITEM AQUEST ESPAI ....

PER ANUNCIAR....

Un dels fruits de la Trobada de Marlès (feta els dies 1-2 i 3 de novembre).

La proposta,votada majoritàriament a l'Assemblea General,és:

Del dia 26 de desembre de 1974 al 1 de gener de 1975,a GIRONA, hi haurà,si res ho impedeix,un camp de treball de drapaires,amb un missatge clau:

LA LLUITA NO-VIOLENTA ÉS POSSIBLE EN EL NOSTRE PAÍS

La preparació d'aquest camp de treball ha estat compartida entre uns quants grups de Vic,Terrassa i Barcelona,distribuits de la següent manera:

1- Grup d'informació i propaganda ------- Barcelona (Sarriá)
2- " de contactes amb el jovent de Girona ------------------------------ Vic-Terrassa-Barcelona
3- Grup de preparació de la recollida --- Vic-Barcelona
4- " missatge no-violent ------------- Terrassa
5- " qüestions legals ---------------- Barcelona
6- " intendència ---------------------- Vic

Coordinador general de la preparació d'aquest camp de treball:

ORIOL ..... Telf. 203.12.13 (migdia i a partir de les 10 del vespre)

Tothom que a partir d'ara s'interessi per assistir i col.laborar en aquest camp de treball,així com per a rebre'n més informació,que telefoni a l'Oriol,a les hores dites abans,per a saber exactament amb quanta gent es contarà en aquesta tasca,organitzada per PAX CHRISTI,de cara a una opció no violenta en el món d'avui.

SOLSONÈS: TROBADES DE JOVENT RURAL

Fa uns quatre anys que els joves de pagès es van plantajar la situació dels nostres pobles i van adonar-se d'uns problemes que si bé no ignoraven, calia conèixer-los més a fons. Una de les conclusions més evidents fou constatar que la mejoria de dificultats eren consequència de la falta de comunicació. Això és força justificable si tenim en compte que la nostra comarca hi ha moltes masies separades del poble, que els pagesos treballen sempre sols i que traballen per ells. Davant d'aquests fets tan reals se'ns va ocórre d'organitzar unes trobades de jovent per tal de passar el dia junts i així poder-nos conèixer.

La primera fou al Santuari de Pinós i les altres s'han anat fent en diferents pobles. L'última, la setzena, ha estat a Navès el dia de Sant Miquel d'aquest any.

Acostumen de participar-hi uns dos cents joves dels voltants de Súria,Cardona, Solsona i Berga.L'organitzacio va a càrrec del jovent del poble que es compromet a preparar-la. Una nota comuna a totes elles és que durant el dia hi ha una part d'esplai i una altra de discussió. Al final de la trobada un poble qualsevol es compromet a preparar la seguent. Uns dies abans de ferla s'envia una carta-programa al responsable de cada poble i a d'altra gent que s'ha apuntat a uns llista d'adreces que passa als nous organitzadors.

Aquesta és una breu informació a grans línies d'una de les activitats que organitza el jovent rural a les nostres comarques.

PILAR XIXONS

(comarca del Solsonès)

Discriminació a l'Escola d'Assistents Socials?

Ens envien des de Vic la copia de la seguent carta enviada al "Correo Catalan" i que encara no ha estat publicada, referent a certes anomalíes per entrar a l'Escola d'Assistents Socials, a Barcelona.

La transcrivim tal com està escrita (en castellà).

Sr.Director de "EL CORREO CATALAN"
Consejo de Ciento, 425
BARCELONA-9

Sr.Director:

Agradeceremos publiquen en la sección "Pido la Palabra". este comentario referente a la Escuela Catolica de Asistentes Sociales.

Hace pocos días hemos tenido conocimiento de los resultados de las pruebas de selección realizadas por los nuevos aspirantes a Asistente Social en dicha escuela, Nuestra indignación ha sido grande al enterarnos que:

-No se les ha dado razón alguna por ser rechazados. "Le comunicamos que no ha podido ser admitido". sin más.

-Sin notificación previa, la escuela se ha quedado con quinientas de las mil pesetas que cada aspirante había adelantado en concepto de matrícula.

-El 50% de los solicitantes ha sido eliminado, quedando reducido el número final a 21. Podemos asegurar que no hay razónes docentes ni de espacio que justifiquen esta reducción, siendo además contraproducente el prescindir de tanta gente en la actual necesidad de este tipo de profesionales y teniendo en cuenta el poco número de escuelas existentes.

-Los resultados no se han empezado a comunicar hasta la primera semana de octubre, con la consiguiente inseguridad y desorientación ante este retraso, e impidiendo, en muchos casos, la matriculación en otros centros.

-Además, es significativo y paradójico que personas que no fueron admitidas hayan podido, posteriormente, pasar la selección en otras escuelas de Asistentes Sociales. Este hecho, junto con el tipo de pregunta formuladas en los tests y entrevistas con el psicólogo, podría

suponer que se ha impedido la entrada a personas que se han manifestado con una mayor inquietud social o un mayor espíritu crítico.

-Conviene constatar también que en la escuela se da una selección de tipo económico, habiendo suprimido los cursos nocturnos y aumentando las mensualidades hasta 1.500 ptas., lo que supone, ya de entrada la eliminación de los económicamente débiles y de las personas que trabajan.

Lamentamos profundamente que sea en una escuela de Asistentes Sociales, y además dependiente del Obispado, donde se den estos juegos poco limpios, tan contrarios a la propia profesión y tan contrarios también a la libertad y el respeto a la persona humana.

MONTSE DE VIC

SUBSCRIBUS A PAX

Poesia

A partir d'aquest número intentarem començar un nou apartat dins de la revista. Estarà dedicat a la poesia .Tant podrà ser poesia o poetes desconeguts per nosaltres, com petits poemes que tots els que vulguin ens enviin. Avui comencem amb un poema del cantant xilè Víctor Jara; és l'últim poema que va composar, està incomplert; mans assassines van tallar la seva inspiració. Que serveixi com a petit homenatge a ell i a tot el seu poble que ara sofreix. Al final del poema hi ha unes declaracions de la seva dona, sobre tal com va trobar el cadàver de Víctor Jara.

ESTADIO CHILE

Somos cinco mil aquí.
En esta pequeña parte de la ciudad;
Somos cinco mil.
¿Cuántos somos en total en las ciudades y en todo el país?
Solo aquí diez mil manos, que siembran y hacen andar las fábricas.
¿Cuánta humanidad con hambre, frío,pánico, dolor,presión moral, terror y locura?

Seis de los nuestros se perdieron
En el espacio de las estrellas.
Uno muerto;uno golpeado como jamás creí que se podía golpear a un ser humano.

Los otros cuatro quisieron quitarse todos los temores.
Uno,saltando al vacío;
Otro,golpeándose la cabeza contra el muro.
Pero todos con la mirada fija de la muerte.
¡Que espanto produce el rostro del fascismo¡
Llevan a cabo sus planes con precisión artera,sin importarles nada.
La sangre para ellos son medallas.
La matanza es acto de heroísmo.
¿Es este el mundo que creaste. Dios mío?
¿Para esto tus siete días de asombro y trabajo?
En estas cuatro murallas sólo existe un número que no progresa.
Que lentamente querrá más la muerte.
Pero de pronto, me golpea la conciéncia,

Y veo esta marea sin latido.
Y veo el pulso de las máquinas.
Y los militares mostrando su rostro de matrona llena de dulzura,
Y México y Cuba, y el mundo, que gritan esta ignominia.
Somos diez mil manos menos que no producen.
¿Cuántos somos en toda la patria?
La sangre del compañero Presidente
Golpea más fuerte que bombas y metrallas.
Así golpeará nuestro puño nuevamente.
Canto, que mal me sabes cuando tengo que cantar espanto.
Espanto como el que vivo, como el que muero, espanto
De verme entre tantos y tantos momentos del infinito,
En el que el silencio y el grito son las metas de este canto.
Lo que veo nunca vi,
Lo que he sentido y lo que siento
Hará brotar el momento...

Extracte d'algunes de les declaracions de la dona de Víctor Jara, aparagudes en la revista "Triufo" del dia 21 setembre 1.974.

"Absolutamente desfigurado. Yo, cuando vi su cuerpo, evidentemente estaba en un estado de "Shock", justamente por la escena de tantos cadáveres que yo había visto en el piso de abajo. El cuerpo de Víctor estaba lleno de sangre, lleno,lleno de hoyos de balas. Estaba en (pausa) una posición muy distorsionada. las manos estaban como crispadas (larga pausa) cabeza llena de sangre,machucada, tenia sus ropas,sus pantalones, sobre los pies, el cuerpo interior todo hecho pedazos con cucgillos(larga pausa) así que..."

"Lo único que yo sé es que las manos colgaban ,colgaban. Estaban crispadas y colgaban de las muñecas(pausa). En el momento en que yo le vi era un cuerpo tan... tan destrozado, que yo no podria decir si estaban rotos los huesos de las manos. Yo no sé. Era el cuerpo destrozado entero."

"...Desde luego era una ráfaga de balas. Todo su pecho estaba lleno de heridas, y tenia un herida más grande en el lado derecho del cuerpo."

GUERRA CAMPOS

El cos de redacció de Vic, va enviar una carta al Bisbat de Cuenca, demanant que els hi enviés, la pastoral d'en Guerra Campos : LA IGLESIA Y FRANCISCO FRANCO. Sortosament els hi van enviar, i hem cregut necessari, publicar algun fragment d'aquesta pastoral. Els qui vulguin llegir la pastoral sencera, la podran trobar, a la Biblioteca Col.lectiva de Pax.

Pero el hecho es también un signo, ya imborrable, en la historia de la Iglesia contemporánea, y esto por doble título: por el empeño, singular en esta época, con que un hijo de la Iglesia ha tratado de proyectar en la vida pública su condición de cristiano y la ley de Dios proclamada por el Magisterio eclesiástico; y por las manifestaciones emitidas acerca de él por Papas y Obispos, que, si se atiende a su **contenido** y también a su unanimidad y persistencia, difícilmente se hallarán en relación con ninguna otra persona viviente en los últimos siglos.

JE

En el Seminario de Orense, 1953: La política **«que dejaba en libertad la explotación del hombre por el hombre, que enfrentaba a los españoles entre sí, y dividiendo a España en derechas e izquierdas, acababa encasquillando a la Iglesia en una de estas fracciones, como si la Iglesia pudiera estar al servicio de una clase privilegiada y no fuese, como es justicia y caridad, la única que durante siglos viene luchando por la hermandad entre los hombres».**

— El Papa Pío XII, en mensaje a los españoles al terminar la guerra, 1939: **«La garantía de nuestra firme esperanza son los nobilísimos y cristianos sentimientos de que han dado pruebas inequívocas el Jefe del Estado y tantos caballeros, sus fieles colaboradores, con la protección legal que han dispensado a los supremos intereses religiosos y sociales, conforme a las enseñanzas de la Sede Apostólica».**

— Cardenal Quiroga, Arzobispo de Santiago, 1954: **«Como prelado de la Santa Iglesia yo os felicito, Excelencia, por haber sido elegido por Dios para reafirmar nuestra unidad católica y para asentar en España este sistema de relaciones entre la Iglesia y el Estado, en las cuales (...) se está tan lejos de una supeditación del Estado con relación a la Iglesia (...) como de una servidumbre o enfeudamiento de la Iglesia con relación al Estado, que éste no pretende en manera alguna y que aquélla rechazaría en todo caso hasta el martirio».**

— Cardenal Pla y Deniel, Arzobispo Primado, 1948, en la Misa de la Fiesta de Santiago: **«A Vuestra Excelencia cupo llevar a la España nacional a la victoria, y como siempre habéis reconocido que la victoria no se consigue sin el auxilio divino, en el cual siempre tuvísteis fe y confianza, ofrendásteis vuestra espada victoriosa en 1939 ante la imagen del Santísimo Cristo de Lepanto».**

JU

Cuando un hijo de la Iglesia actúa en el orden político lo hace, sin duda, bajo su propia responsabilidad. La Iglesia no es responsable, y tampoco juez, de las determinaciones legítimas que corresponden al ejercicio de la prudencia política, en las que la autoridad moral viene directamente de Dios. Pero la Iglesia alaba a quien se inspira en los principios cristianos, se entrega con amor al servicio del pueblo y respeta y favorece su propia misión espiritual.

LOS ANTI-JIPIS

Aquesta carta que aquí reproduim, va estar enviada anonimament a una família de Barcelona, amb la intenció de "reformar" i criticar les seves costums. Hem cregut que us podría interessar i a la vegada divertir una miqueta :

Muy Sres. nuestros: ¿Se han dado cuenta que están siendo objeto de la burla y risa general? Su hijo, con sus melenas afeminadas y pantalones de tubo de cañería y el resto de su vestimenta a lo jipi sucio y andrajoso. Su hija, idem de idem, y destacando con su "fumando espero", son ya populares en el Distrito V, y motivo de risa. ¿Quieren Vds. ahorrar su dinerillo, con ropas adquiridas en el Rastro, con unos reales? Esto si lo han conseguido, más a costa de que se diga que su catolicismo que tanto pregonan es falso.

Vístanlos como seres normales y no pobremente y de forma ridícula, que provoca la burla más que para los chicos, para Vds. y gesténse sus pesetillas.

Ganará, primero en que no se burlen de éllos y luego que no se diga que pretenden que se les distinga por su suciedad a lo Jipi. Su hijo, feillo que ya es, ahora es ridículo y más feo y su hija parece una desgraciada. Si se han de distinguir que sea por sus méritos, si son capaces de mostrarlo, cosa difícil, más no pretender que vistiendo asi parezcan seres de una família seria, normal. ¿Que Vds. no son ricos? ¡Y que! Con ropitas baratas, más decentes no a lo Jipi pobre y sucio que les pone a Vds. ¿Católicos? en situación de acerva y dura crítica. Miren a sus vecinos como visten, normales y limpios y con buenas ropas.

LOS ANTI-JIPIS

JOVES, A CREURE!

No és gaire corrent,en nosaltres,això de retallar del "BOLETIN OFICIAL DEL ESTADO". Aquesta vegada,però hem cregut necessari de fer-ho.

Ha calgut complicar encara més el panorama dels joves. A partir d'ara,legalment, no es pot fer res (trobades,sortides,colònies,campaments,...)sense el permís i el "visto bueno" dels estaments oficials i en particular de la O.J.E.,ni una excursió de més de 24 hores essent més de 6 persones,... Caldrà que la O.J.E. multipliqui els seus efectius,per a poder enviar un delegat a cada grup,sortida,...

Fixem-nos bé en aquest "retall" del "B.O.E.",referent a aquest decret del Príncep Don Juan Carlos de Borbón.

Boletin Oficial del Estado nº 195, del 15 de agosto de 1.974, pág. 16893-94.

DECRETO de la Presidencia del Gobierno nº 2253/1.974 del 20 de Julio sobre la organización e inspección de campamentos, albergues, colonias y marchas juveniles.

Articulo 1º- Los campamentos, albergues, centros de vacaciones y colonias, así como las marchas de fin de semana o por etapas, tanto masculinas como femeninas, en las que participen menores de ventiun años en número superior a seis, y que no tengan carácter estrictamente familiar, quedarán sometidas a las normas del presente decreto.

Articulo 2º- La Presidencia del Gobierno previo informe de los Organismos compomentes y en especial de ICONA, determinará, a propuesta de la Secretaria General del Movimiento los lugares de dominio público para acampadas en cada provincia.

Articulo 3º- Las actividades enumeradas en el artículo 1º serán dirigidas por personal que reúna condiciones de idoneidad que para cada tipo determine la Secretaria General del Movimiento.

Las Delegaciones Nacionales de Juventud y de Seccion Femenia organizaran anualmente cursos para la titulación a que se hace referencia en el parrafo anterior y en su caso, facilitara a.

Articulo 4º- Para montar un campamento, Albergue o Centro de Vacaciones será necesario obtener la debida autorización del Gobernador de la Provincia donde pretende establecer el Campamento,(....)

La solicitud debe incluir.

(....) d)Número, sexo, edad media y profesión prodeminante de los asistentes a los campamentos...

(....) f) Plan formativo, acompañado del correspondiente programa de actividades.

Articulo 5º- Para realizar una marcha que dure más de 24 horas y que exija acampada, se presentara la solicitud en la que se hagan constar los mismos datos del artículo anterior, acompañada de descripción del itinerario que se seguirá y lugar donde se vaya a pernoctar...

Articulo 7º- Los permisos(....) deberá llevarlo consigo el Jefe Autorizado y exibirlos a requerimiento de la Autoridad.

Articulo 8º- (....) b) Cuidar que a los miembros participantes en tales actividades no se de enseñanza ni se permita prácticas contrarias a la Moral y buenas constumbres, ni a los principios del Movimiento Nacional.

Articulo 10º- Para la concesión de la autorizaciones o licencias necesarias para organizar Albergueso Campamentos, los Gobernadores Civiles, deberán recabar y obtener previamente informes circunstanciados de las respectivas Delegaciones Provinciales de la Juventud o de la Sección Femenina del Movimiento según corresponda:

(....)

Así lo dispongo (....)

JUAN CARLOS DE BORBON
Principe de España

Pensant que ja fa més d'un any..., publiquem el...

TESTAMENT D'EN JOAN ALSINA

Redactat la nit abans del seu arrest, el testament de Joan Alsina fou trobat pels seus companys a la seva tauleta de nit:

PER QUE ?

- Havíem volgut posar vi nou en bots vells, i ens hem torbat sense bots i sense vi, ... de moment.
- Hem acabat el camí, hem fressat un corriol i ara som a les pedres. Seguirem caminant els que encara quedem. Fins quan ? Tant de bo que trobem arbres per a aixoplugar-nos de les bales.
- Cap dels qui han sucat pa a les olles d'Egipte veuran la Terra Promesa, sense passar per l'experiència de la mort".
- " Ja no hi ha profetes entre nosaltres". Només el vedell d'or. No manca res, des de fa dos dies. I com que no podem enraonar, masteguem. I enyorem el pa sec, compartit, llescat entre rialla i rialla.
- No havíem entès allò de Sant Pau: "Tots serem provats al foc". I que se n'ha cremat, de palla¡ On són els que volien arribar fins a les darreres conseqüències ?
- EE.UU. ens havia permès de jugar un joc tan fastigós amb uns arranjaments tan limitats, que nosaltes mateixos ens n'hem avorrit. "Santa Democràcia, pray for us".
- Es molt difícil resignar-se -tan fàcil predicar la resignació- a perdre. Perquè perdre vol dir deixar de tenir i començar a ser. I els que més tenien i continuaven tenint, eren els que menys eren. I eren menys. Però tenien el poder i la força.
- "El Verb s'anava fent carn". Això no ho aguantem. Es l'escàndol de la Creu. No ho hem aguantat mai. "Respetaremos todas las ideologías"... Mentre no gosin fer-se carn i realitat. Si hi gosen, en farem sang i carn trinxada.

I ARA ?

- Són molts els que han estat senyalats, purificats. Setanta-dos, diuen les "xifres". Quaranta mil eren a l'Exode. I aquí també. D'una banda i de l'altra, què hi fa ? Es poble, tropa, tant se val. "Farem un país nou, lliure, independent". Altres - veus, altres àmbits. No, les veus són les mateixes. I la dialèctica...també.
- Manca la conexió interna. No saber qui sóc, d'on vinc ni per quin camí vaig. Arribaré a casa. Aquest em mira. Aquest em pot arrestar. Amagat, dependre d'una clau, d'una voluntat, d'una intuició, d'una "confesió" arrencada. Suor freda, calenta.

Una peça petita,sola, freda. Qui hi ha darrera el fono? Qui truca a la porta, en aquesta hora ? No saber que faré, sinó que em faran. I el més punyent: Per que ?

Aixo és la inseguritat. I la consiencia de la inseguritat de la por. Ara entenc Raimon quan ens parla de la lluita contra la por¡

-I continuen els espectes. De nit, sobretot. Qui contra qui? Poble, poble, poble. D'una banda i de l'altra. Ells: o són morts -els que eren-, o fugen, o són a dalt Estrategies, bandols, declaracions. I el poble, jeu, adormit o mort.

-I la impotencia. La sang que bull. Les paraules que no surten. I saber que- paraules i fets- són condemnades a la pols, a la sang i a la carn trinxada i masagada. I la nostra Santa Mare?
No es pot imrpovitsar, l'equilibri, nomes serveix per a temps de "pau".

Aquesta és la darrera fotografia d'en Joan Alsina. Fou feta el dia 8 de setembre del 1973, onze dies abans de la seva mort, en el moment de batejar el fill d'un gironí resident a Santiago de Xile.

ESPERANCES

-"Si el gra de blat no mor, mai no dóna fruit". Es terrible una muntanya cremada. Però cal esperar que de la cendra molla negra enganxosa, en torni a brotar la vida.

-La vida,la descobrim cada dia. A cada minut. Descobrim el valor als petits gestos de cada moment. La riatlla al carrer trist , la veu amiga- amb clausal telèfon. La preocupació pel caigut. La mà que s'obre. La cara que gosa esbossar un acudit...

-Recordo un relat de vol de nuit de Sanint Exupèry. Volava sobre no sè quin país i només aleshores copsava el sentit de la casa sola a la muntanya, la llum, les ovelles, el pastor. Per copsar el sentit de les,coses petites cal allunyar-se'n o que ens n'allunyin.

-"Anem d'ací d'allà, com ovelles portades a l'escorxador".
A les teves mans encomano el meu esperit...

-No és literatura. Als moments de risc cal emprar els símbols. Altrament no ens podríem expressar.

-Esperem la vostra solidaritat. Enteneu ara el que significa el Cos de Crist? Si nosaltres ens ensorrem, és quelcom de la vostra esperança que s'ensorra. Si de les cendres assolim la vida de nou, és quelcom que neix de nou en vosaltres.

-Adéu-siau. Ell ens acompanya sempre, onsevulla que siguem.

JOAN

(Extret de "PRESENCIA",nº337, 28 de setembre de 1.974)

Presos polítics ... Vagues ... Amnistia !

Per la premsa diària, ens hem anat imformant d'una protesta generalitzada per les pressons de la Pell de Brau, entre els presos polítics. Aquests fets (Vagues-càstigs-vagues) ens porten a una conclusió, que d'altra banda ha portat ja a Justicia i Pau a comprometre's en una fita, l'AMNISTIA.

Seguint aquest fil...

MADRID: Los presos políticos de Carabanchel inician una huelga de hambre

En las prisiones de Zaragoza, Basauri y San Sebastián se mantiene la situación conflictiva

EN BASAURI, VIZCAYA .. PRESOS POLITICOS INICIAN TAMBIEN UNA HUELGA DE HAMBRE

EN ZARAGOZA

SEGOVIA: NUEVOS PRESOS POLITICOS SE UNEN A LA HUELGA DE HAMBRE

Prosigue la huelga de hambre en la prisión de Zaragoza

EN BASAURI

Cesan su huelga de hambre los presos de Segovia

Segovia, 18. (Cifra.) — A primeras horas de ayer han cesado en su huelga de hambre los 35 reclusos del centro de cumplimiento que venían manteniendo esa actitud desde hace unas fechas.

Una vez concluida la huelga de hambre, los 35 reclusos han quedado sometidos a un período de recuperación física.

Y EN SAN SEBASTIAN

... etc.

... constatem que la situació dels presos polítics,a l"Estat espanyol,no és,que diguem,massa ufanosa. Les vagues de fam de tants dies de durada i en llocs tant diferents no és fan pas per divertir-se.

Ens solidaritzem amb la campanya empresa per la Comissió JUSTICIA I PAU, recolzant les seves peticions d"AMNISTIA, per mitjà de la recollida de firmes a tots nivells i abarcant tot el territori de l'Estat Espanyol.

AMNISTIA

AMNISTIA

AMNISTIA "Oriflama" ... →

En una altra secció d'aquest mateix número fem referència a la campanya que ha organitzat la Comissió de Justícia i Pau de Barcelona per tal d'obtenir del cap d'Estat espanyol, mitjançant la intervenció de l'episcopat i concretament del cardenal Tarancón, l'amnistia per a tots els presos polítics com a mesura, creiem que obligada per a aconseguir, o si més no facilitar, la reconciliació entre tots el ciutadans dels nostres països.

Hi ha, al nostre parer, tres raons fonamentals per tenir dret a esperar que aquesta petició, que pel número i la representativitat dels que la formulen es pot qualificar de veritablement nacional i veritablement popular, sigui acollida i recolzada per part dels poders públics i traduida, per tant, en una immediata realitat.

La primera, que l'Estat espanyol va subscriure la *Carta de les Nacions Unides* en la qual els pobles han proclamat la seva fe en els drets fonamentals de l'home, en la dignitat i en el valor de la persona humana, i s'han mostrat disposats a "afavorir el progrés social i a instaurar unes millors condicions de vida dintre una més gran llibertat". I l'Estat espanyol, com a Estat membre, s'ha compromès a assegurar el respecte universal i efectiu dels drets de l'home i de les llibertats fonamentals. I aquest respecte i aquest compromís són poc o gens compatibles amb el fet que encara estiguin empresonats homes i dones que no han fet altra cosa que lluitar perquè els seus conciutadans disfrutin d'aquests drets i realitzar accions —com exercir el dret de reunir-se i d'expressar-se lliurement— que a tot arreu són perfectament legítimes i fins lloables.

La segona perquè ara som s l'any Sant, que ha estat declarat entre els catòlics any de la reconciliació. I si tot Estat, i tota comunitat política que pertany voluntàriament a associacions internacionals que volen promoure el lliure exercici de tots els drets humans, està obligat a fer per la seva banda tot el que li pertoqui perquè aquesta promoció sigui eficaç, encara més obligat pot considerar-se aquell Estat que, como el nostre, té establert a l'article segon de la seva Constitució que les seves lleis s'inspiraran en la doctrina i en el pensament de l'Església catòlica, que és la que promou i estableix l'any Sant i qui ha disposat que aquesta vegada estigui orientat cap al perdó i la reconciliació dels homes i de les col·lectivitats humanes.

La tercera raó vol apuntar el nostre futur immediat, bastant ple de núvols. Volem viure amb pau el nostre futur. Volem conviure amb tots els ciutadans que treballen al nostre país i pel bé del nostre país. Voldríem que desaparegessin per sempre les discriminacions del tipus que siguin. No volem saber ja res del que ens separa i creiem que el primer pas és sortir d'una situació que es pot ben bé considerar jurídicament i objectivament com una situació injusta.

El futur és nostre i l'hem de fer entre tots, també mitjançant l'esforç d'aquells que per lluitar per la llibertat i la justícia dels altres més que per la seva pròpia estan avui empresonats. Això és, per a nosaltres, el sentit d'aquesta amnistia que desitgem tan fortament i tan enèrgicament.

("ORIFLAMA" número 144 , setembre del 1974)

PETITA AGENDA POPULAR

SETEMBRE

8.- Detenció en un convent de Sabadell de 67 persones acusades de pertànyer a la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya.

11.- Són posats en llibertat 50 dels detinguts.
Declaracions d'Arias Navarro reafirmant l'esperit del 12 de febrer i anunciant la futura democratització del país.

12.- Els rumors estan inundant el carrer... Monarquía? Successió? Junta Democràtica?
El Sahara deixa d'ésser mat' eria reservada, i ens enterem dels enfrontaments armats de 1958, on el Front d'Alliberament del Sahara va aniquilar una companyía de la Legió.

13.- Explosió d'una bomba en una cafeteria del Carrer del Correo de Madrid, davant mateix de la Direcció General de Seguretat. Dotze morts i vuitanta-un ferits.
Pio Cabanillas: -" Acontecimientos de esta índole no alterarán la política de apertura del Gobierno."

15.- La policía atribueix l'atemptat a ETA-V, oferint un milió de pessetes a qui doni informació del presunt militant d'ETA-V Juan Manuel Galarrága.

16.- 300.000 nens comencen les classes d'E.G.B. 200.000 es queden al carrer per falta d'escoles.

17.- En el seu comentari del Diario de Barcelona, Jiménez de Parga es fa ressò dels rumors sobre la possible entrada al govern de ministres "ultres" iniciant una línia política de duresa.
El "otoño caliente" deixarà fred a més d'un. Amb la crisi econòmica s'intensifiquen les lluites obreres. Trenta-dos conflictes laborals en els deu primers dies de setembre.

18.- Tancada i manifestació dels obrers de Roselson.
Manifestacions a Sta. Coloma de solidaritat amb els obrers de Casadesport.

20.- Catorze mil obrers de SEAT recolzen amb firmes la plataforma reivindicativa.

21.- Vaga a Pirelli-Moltex de Cornellà.

23.- La policía anuncia la detenció de vuit persones relacionades amb l'atemptat del Carrer del Correo. Segons la mateixa nota, alguns militants del "Partido Comunista de España" (P.C) han col. laborat en l'atemptat ajudant a ETA-V. Notes de ETA-V i Carrillo ho desmenteixen. Detenció de dos joves de l'Organització de Lluita Armada, a Barcelona.

24.- Atur de vuit mil treballadors de SEAT.

25.- Vaga en deu empreses del metall de Manresa.

26.- Vaga dels 13.000 obrers de Renault de Valladolid.

27.- Aturs de solidaritat amb Renault a Valladolid i a Renault Sevilla.

28.- Violents enfrontaments a Valladolid entre una manifestació de cinc mil obrers i la Policía Armada. Hi han ferits en ambdues bandes.
Vint-i-set presos polítics de la presó de Saragossa inicien una vaga de fam demanant l'abolició de les cel.les de càstig.

29.- Vaga a Hispano Olivetti.

30.- Els obrers de Pirelli-Manresa que estaven en baix rendiment des del mes de juliol, paren totalment.

OCTOBRE

5.- Detenció de 47 obrers de SEAT en un convent de San Cugat. Segons la policía, entre els detinguts hi han "altos dirigentes del Partido Socialista Unificado de Cataluña y de Comisiones Obreras".

6.- Detenció de 260 obrers de "Roberto Bosch S.A." en una església de Madrid, convocats per la "Organización revolucionaria de Trabajadores".

7.- Atur de nou mil obrers de SEAT exigint la llibertat dels detinguts de San Cugat.

8.- Són alliberats 45 dels detinguts.

9.- El jutge de Madrid decreta la llibertat per 140 dels detinguts a l'església del "Buen Nombre de María".

10.- Els obrers de Babckoc Wilcox i General Elèctrica Española de Bilbao que porten dues setmanes de vaga son sancionats per la patronal. Sancions, també, a Pirelli de Manresa.

11.- Vagues a institucions sanitàries de Madrid i Barcelona.

12.- Detenció de deu militants de la Liga Comunista Revolucionaria-ETA-VI.
Vaga a CAF de Beasain.

15.- Finalitzen les vagues de presoners polítics a les presons de Saragossa, Sòria, Basauri i Carabanchel.

Festa de la Joventut

Durant els dies 12 i 13 d´octubre, es va celebrar a Sant Miquel de Cuixà (a la Catalunya Nord), una Trobada de Joventut, amb motiu del milenari del lloc, i a la que hi van estar presents, joves de banda i banda del Canigó.

Alguns de Pax, sortien el dia 11 d´octubre a dos quarts d´onze del vespre. Van caminar des de Prades fins al monestir, feia molt de fred, però tothom l´oblidava al contemplar aquell lloc apartat de França. La bellesa de la natura fent conjunt amb el monestir i el Canigó imponent al darrera.. La gent estava animada i amb ganes de treballar. Trovarem un monjo organitzador de la trobada que es deia Aureli, que ens va atendre, és un home molt ferm. No hi havia gaire gent encara. El nostre amic Aureli ens va donar lloc per plantar les tendes, llavors nosaltres vem anar al poble en plan de turistes esperant el començament de la trobada.

La trobada comença a les tres de la tarda del dissabte amb el discurs de benvinguda del prior de Cuixà , Oleguer Porcel, llavors ja devíem ser 250 o 300 persones. A les 5 de la tarda vam passar a recepció, a on a la pared hi havíen uns cartells amb diferents temes. Et donava la impresió d´estar a Taizé. Els temes eren molt interessants, com per exemple : Les presons en una societat que busca la llibertat, Com viure plenament la dialèctica: lluita i contemplació, Els estudiants, els intelectuals, els obrers d´una societat que espera alliberar-se, Amnistía. Cadascú escollía un tema i es formaven grups., grups que es repartien per diferents llocs del monestir i aixi van començar els diàlegs. Cap el vespre es va fer un foc de camp que va estar molt animat per els acudits, cançons, representacions, danses, etc..

El diumenge dia 13 pel matí continuen les sessions iniciades el dia anterior, despres es va celebrar una missa portada pel prior de Cuixà i dos monjos.

CUIXÀ

En quant a la quantitat de joventut francesa a Cuixà , és relativament baixa en relació ala catalana i espanyola. El nostre amic Aureli ens havia explicat ja, que el jovent d´allà, no els preocupava pas massa el que s´estava fent allí, i que hi han una minoría de grups francesos actius.

Es important remarcar, el gran treball fet per l´organització Justicia i Pau, els quals van aportar el tema de l´amnistía. Aleshores també estaven recollint firmes per demanar al govern espanyol l´amnistía per els presos polítics, ens van dir que podiem recollir firmes i que la cosa era totalment legal. També ens van dir que la gent tenia por de posar el número del carnet d'identitat però, com hem dit, no ens teniem de preocupar per res, doncs Justicia i Pau s'encarregava, com a orgue legal, de resoldre qualsevol problema que pogués sorgir.

Després de menjar, tots els asistents es varen reunir a l'Església i cada grup exposa el resum de les discuions del matí. Llavors, per una majoria del 100 per 100, es va decidir de continuar les trobades a Cuixà, intentant un apropament de les dues Catalunyes.

Al sortir es feu una grosa rotllana i es cantà "l'hora dels adeus". Tothom arreplega els trastos i marxem; tristos per deixar aquella bellesa i aquells companys fets, però satisfets interiorment per la llavor aportada i per haver-se pogut expresar lliurement amb altres persones, que t'escolten i accepten o no accepten la teva opinió, però que la respecten.

JOSEP VIDAL

Com a conclusions d'aquesta "Festa de la Juventut" a CUIXA, destaquem les seguents, acceptades per unanimitat en l'Assemblea General:

1.- Continuar a Cuixà la tasca empresa aquests dies. Es formà una comissió de gent per a preparar-ho. Entre ells hi ha un representant de "PAX".

2.- Compromís dels monjos d'allà de dedicar-se més fortament a les comarques de la Catalunya nord, sobretot entre el juvent d'aquelles contrades.

3.- Provocar el contacte entre grups de joves de les dues Catalunyes.

4.- Reafirmació general de recolzament a la campanya empresa per la comissió de "Justicia i Pau", demanant l'amnistia al govern espanyol.

TROBADA A PRUIT

LA "CARTA AL POBLE DE DEU" I ELS COMENTARIS QUE SUSCITA

A la trobada feta a Pruit el 28 i 29 de Septembre passat, es va proposar com a tema d'estudi la "Carta al Poble de Deu" donada a coneixer a Teizé el dia 1 de Septembre durant la obertura del Concili de Joves.

Els petits grups de discussió al respecte, varen elaborar uns comentaris que intentarem sintetitzar a continuació, deixant de banda altres aspectes mes especificament economics, socials, locals o meramment parroquials, també tracts pero que surten del contingut estricte de la carta.

La Carta la Poble de Deu ens questions sobre el mon en que ens trovem, sobre l'Esglesia més evangélica i uns homes mes compromesos es tasca que ens concerneix a tots.

PERSONALMENT, hem de fixar el dualisme ACCIO-CONTEMPLACIO.
LA CONTEMPLACIO,comporta:

---- Reflexió del missatge evengelic.
---- Aprofondiment de les nostres ideas, treballantles en grup per tal de veure-hi mes clar i poguer també vencer tots junts la força aglutinadora i consumista de la societat actual.
---- Escoltar sempre.
---- No prendre unicament la contemplació i la discussió com una autojustificació per tal de no fer res mes.
---- Aprendre a viure segons la pobresa evangelica.
---- Entendre l'esperit de Teizé com un esperit de reflexió.

LA ACCIO,ha d'esser:

---- Consequent amb les nostres idees.
---- Al costat de qui mes ho necessita, ens sigui o no simpàtic.
---- Feta animant als demés en la necessitat,de ll-ita i prenent compromís en l'alliberament evangelic.
---- Feta abandonantnos a la voluntat de Deu.
---- Reflectora de l'esperit cristiá en els nivells mes elementals:treball familia, escola,i en altres també propers: parroquia,barri,esplai...

COM A ESGLESIA:

---- Ens donem compte que part de la jerarquia i dels fidels es troven lligats amb el poder econòmic,politic i social i mentres que aixos sigui un fet dominant assenyala un pervindre negre per l'Esglesia. Aquests lligams s'haurien de tornar denuncia i compromis d'alliberament.

El renovament de l'Esglesia s'ha de fer retornant a l'exemple dels primers cristians: posant-ho tot en comú, vivint semzillament,coneixentnos nosaltres mateixos donant gracies.

D'aixos pot sortir una Esglesia formada per els diferents grups, i perqué no; per les diferents esglesias, en la que superant la trampa que ens envolta, el millor no sigui el que mes guanya sino el sino el que mes es dona, i en la que el risc d'esser perseguits ens el trovem a cada moment. Una Esglesia que en sintesi pugui esser "poble de beneurances".

-ARCADI-

POLEMOLOGÍA

Constitució a Barcelona de
"1´INSTITUT DE POLEMOLOGIA VICTOR SEIX"

El dia 26 de setembre últim, en una sessió celebrada al Col.legi d´Advocats de Barcelona, presidida per Montserrat Seix, Frederic Roda i Felip Lagarriga, vice-degà del Col.legi d´Advocats, fou constituit a Barcelona el primer Institut de Polemologia de la península, que durà el nom de "INSTITUT DE POLEMOLOGIA VICTOR SEIX"

La paraula "polemología", ve del grec "polemos"= guerra, i de "logos"= tractat; la polemología doncs, és l´estudi científic de la guerra, investigant les seves formes causes, funcions i efectes, com a fenòmen social.

Instituts com el de Paris, Oslo, Milà, Moscú, etc. , elaboren dades, fent-les arribar a diferents grups i institucions.

Tanmateix diferents científics fan estudis per aportar altres dades a la complexe estructura d´aquestes investigacions.

Aquestes dades i estudis tenen la misió de fer entendre millor les causes de l´agresivitat, violència, racisme, etc., i en definitiva els conflictes socials organitzats, anomenats guerra.

La formació de l´Institut de Polemología "Víctor Seix", té com a antecedents més propers, els cursos sobre Polemología, que es van fer en la "Universitat Catalana d´Estiu" a Prades, i la bossa d´estudis "Memorial Víctor Seix", que fou donada per a la investigació sobre aquest tema , al profesor de la Universitat de Granada, Alejandro Rodríguez Carrión, que va realitzar estudis sobre el "Problema de les nacionalitats en la vida internacional". La segona convocatòria de la bossa d´Estudis "Memorial Víctor Seix", fou donada a Didac Amat de Barcelona, per el projecte presentat per a posar en marxa l´"Institut de Polemología Víctor Seix".

L´Institut té com a objectius, dedicarse a la Investigació, documentació i pedagogía de la problemàtica de la guerra i la pau.

Per això, les seves activitats es dirigiran a :

- Donar a conèixer la Polemología i les investigacions per a la pau.
- Organitzar activitats didàctiques : conferències, coloquis, seminaris, etc.
- Gestionar i fomentar la publicació a Espanya, dels estudis apareguts en altres paisos.
- Possibilitar treballs d´investigació.

Actual Organigrama de PAX

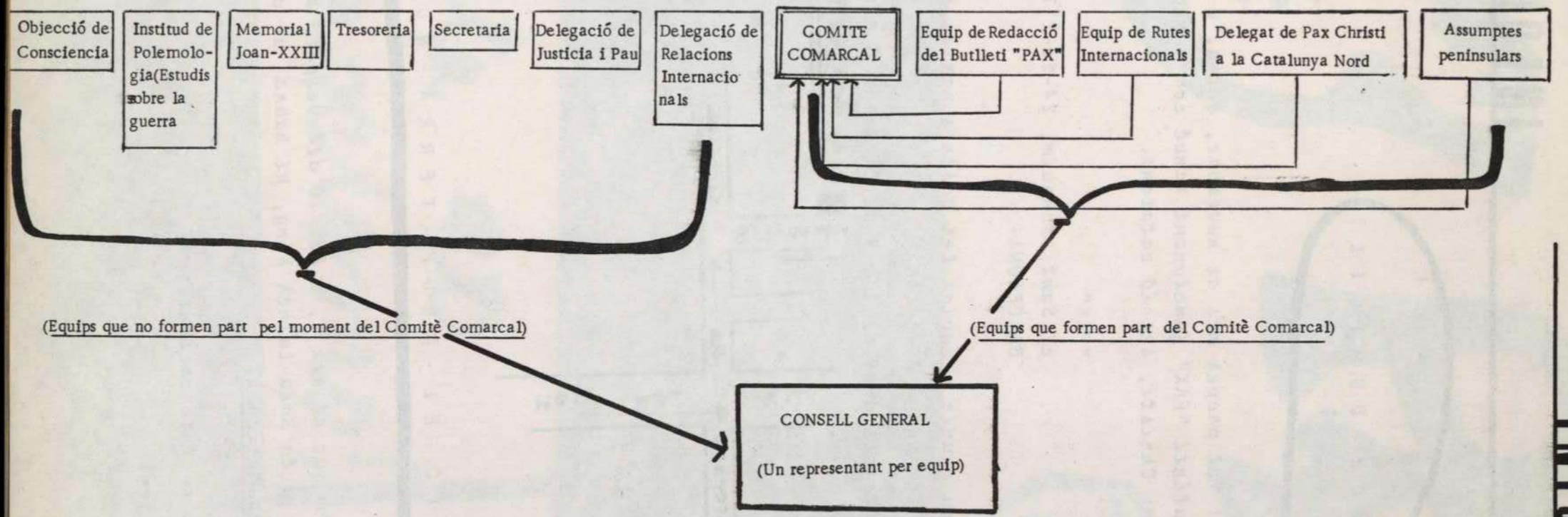

NOTA: Hi han tres equips en preparació.

Centre d'acolliment
Rutes peninsulars
Camps de treball

N O U - D O M I C I L I

A partir de l'1 del proper mes de novembre, sobra, a Barcelona.el domicili del bulleti "PAX" funcionant també com a secretaria general del Moviment Pax Christi, secció catalana.

L'adreça és: "PAX"
c/ Sant Joaquim, 24-26-2°1a.
BARCELONA-

Aquí és on podeu acudir o enviar les vostres cartes,sempre que tingueu quelcom a demanar o a oferir.

Estarà obert tots els dies de 7 a 9 de la tarda i tota la tarda dels dissabtes (de 4 a 9).

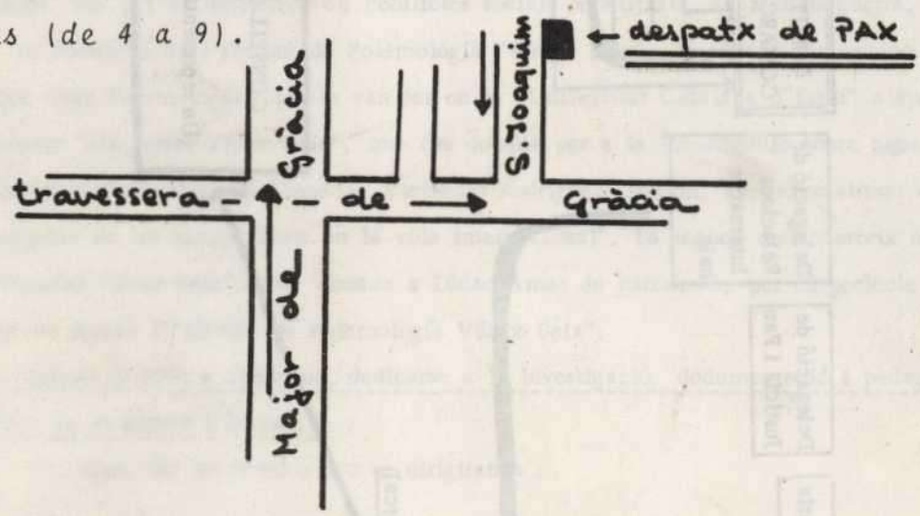

D E S - D E - V I C - E L - G R U P - T E R R A - N O V A -

Us informem que el dia 9, a les 10 del vespre, al Casal (Carrer Sant Just, 1), a la Sala Luther King, hi haura un disc-fòrum sobre canço Social Sudamericana.

Promet ser molt interesant.

Us hi esperem!